

Giới thiệu (Thanh Xà) Lòng Ta

Truyện (Thanh Xà) Lòng Ta của tác giả Chiêu Thế là một truyện ngôn tình cổ đại, tiên giới, thanh xà bạch xà.

«Hòa thượng, thực ra khi đó ngươi muốn cứu ta đúng không?» Hòa thượng không nói gì, thế nhưng mắt hắn lại hơi lóe lên. «Hòa thượng, ngươi giải thích rõ ràng cho ta nghe đi. ....Nếu không ta hiểu lầm ngươi thì làm sao bây giờ?» Hòa thượng đen mặt: «Xà yêu, chờ tới khi trời sáng, ngươi lập tức rời khỏi đây đi.»

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thanh Xà Và Yêu Nhi

Sau năm trăm năm thành tinh, ta cả ngày trốn trong rừng trúc không ra ngoài, Liên tỷ cũng không còn cách nào khác. Mặc dù nàng thường xuyên thừa dịp giúp ta chải tóc, khuyên nhủ ta xuống trần gian tu luyện để có thể sớm thành tiên, nhưng nàng lại không biết, ta căn bản không có ý định trở thành thần tiên.

Trong chớp mắt đã mấy mùa xuân hạ đi qua, hôm đó trong rừng trúc nổi cơn mưa lớn. Ta nhìn lên bầu trời xám xịt, tưởng tượng ra cầu vồng rực rỡ sau cơn mưa, tâm trạng cũng dần tốt lên.

Thời điểm ta quên hẳn, chính là lúc cầu vồng hiện ra sau cơn mưa đó.

***

Khi đó ta còn là một con rắn ngốc hết thuốc chữa, ngày đây dưới cơn mưa, ta nằm ngù trên một cành cây. Đáng tiếc là khi tiếng sấm vừa vang lên, chân ta liền mê mẩn, ‘lách cách’ một tiếng rơi khỏi cành, thật khéo rớt luôn vào cái ao nhỏ phía dưới, đám cá chép kia lập tức bị dọa trốn ra xa. Ta vẫy cái đuôi muốn bơi lên trên thềm đá, nhưng lại quên mất rằng ta hình như chưa từng bơi trong nước bao giờ a.

Giấy dựa đến mấy cũng không lên được bờ, may là lúc này các sinh vật khác đều đang trốn mưa, nếu không thì mặt mũi rắn của ta phải để vào đâu đây, những tiểu tử kia còn có thể xưng ta làm lão đại sao!

Vùng vẫy nửa ngày, ta dứt khoát không động dậy nữa, dù sao cũng chưa từng nghe qua có con rắn nào rơi khỏi cành cây mà chết đuối, sau khi xác nhận bản thân đã an toàn, ta bình tĩnh lại. Nhân tiện nhìn đám cá chép đang trốn đằng xa, xem bọn nó run lẩy bẩy giết thời gian, nói thật, ngay cả ta cũng cho rằng bản thân là một con rắn xấu xa.

Trong lúc ta đang bình nứt không sợ bể, thì trên thềm đá truyền đến tiếng bước chân.

Một thân ảnh thấp bé giương chiếc ô lớn màu xanh vôi vàng vọt từ trong nhà ra, ta liếc mắt nhìn thấy bóng dáng người đó, liền biết là Yêu Nhi, con út của lão gia nhà này, hẳn từ bé đã yếu ớt nhiều bệnh, từ nhỏ đến lớn đều bị nhốt trong trạch viện vắng vẻ này, thú vui duy nhất của hắn là ngày ngày đến bên bờ ao nói chuyện cùng cá chép.

Lúc đầu ta còn kiên nhẫn nghe lén hắn nói chuyện, muốn học làm người bình thường, để tránh sau này biến hình phải làm trò cười, ta vẫn còn rất coi trọng mặt mũi a. Thế nhưng nghe xong hai ngày ta liền phát gáy, cái gì xuân hoa thu nguyệt, hàn mai đông tuyết... Ta sau này cũng không đi thi Trạng nguyên, nghe mấy lời này có ích gì, không bằng nghe đại thẩm ở phòng bếp nắn con dâu để giải sầu còn hơn.

Lúc này hẳn có lẽ là vì lo lắng cho ao cá chép nên mới chạy đến. Thừa dịp ta đang suy nghĩ, Yêu Nhi đã chạy đến cạnh ao, ta căn bản không có thời gian để lần trốn.

Có điều ta cũng không sợ hãi, một tiểu nam hài thì có thể làm gì được ta.

Đang nghĩ thì thấy khuôn mặt trắng nõn nhả nhện của Yêu Nhi, ham muốn đùa giỡn nhất thời trời dậy. Trong lúc hắn ngồi xổm xuống tìm kiếm bóng dáng của đám cá chép, ta liền khom nửa người dưới bật mạnh lên rồi nhe răng với hắn, đáng tiếc là nước chịu lực không tốt, chỉ trong chốc lát ta đã ngã trở về.

Yêu Nhi bị ta dọa đến ngã ngồi trên mặt đất, mưa to làm ướt bờ vai của hắn. Ta nhìn biểu tình hoảng sợ mang theo kinh ngạc của hắn, đoán chắc rằng đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy rắn.

Hai chân hắn run rẩy, không sợ chết nhìn lại ta.

Ta lại nhe răng, rít lên hai tiếng, ý nói: Tiểu hài tử, ngươi nhìn cái gì, cẩn thận ta ăn ngươi đấy...

Tiếc là hần nghe không hiểu lời ta nói, nếu hần mà hiểu thì mặt trời đã mọc đằng tây rồi.

Hần đứng cạnh ao không dám tới gần, trong lòng ta đặc ý khỏi phải nói, còn chưa kịp đặc ý xong đã nghe hần nói: «Con rắn nhỏ, người đang bơi lội ở trong ao sao?»

Người mới là con rắn nhỏ! Người mới trong lúc mưa to gió lớn bơi lội trong ao! Ta quay người ngoắt ngoắt cái đuôi với hần tỏ ý không vui.

Nhưng tiểu hài tử dù sao cũng chỉ là tiểu hài tử, chưa biết cái gì gọi là xem mặt đoán ý. Hần còn tưởng là ta đang trả lời hần, chớp mắt cẩn thận nhích lại gần: «Nhưng bơi lội trong mưa dễ cảm lạnh lắm, người vẫn nên lên bờ đi.»

Ta có thể lên bờ thì đã sớm lên rồi! Tiểu hài tử người nói đủ chưa!

Yêu Nhi thấy ta không nhúc nhích liền can đảm lên: «Con rắn nhỏ, người có phải không còn sức bơi lên không?»

Lần này ta cũng lười tức giận luôn, giận một tiểu hài tử nhỏ như vậy, rất mất mặt. Ta quay người, xoay đuôi về phía hần, ta nhớ khi đại thẩm ở phòng bếp mặc kệ chồng của nàng, cũng đưa lưng về phía chồng như vậy, chồng nàng cũng chỉ có thể mất mặt sò sò mũi rồi ngủ.

Đây là cái mà loài người thường gọi là ‘mặt nóng kẻ mộng lạnh’.

Ta đúng là hiểu học đến nỗi có thể áp dụng lên cả rắn, càng nghĩ ta càng tự nâng mình lên đến tận mây.

Không ngờ ngay sau đó ta liền thực sự được bay lên!

Nga...Ta có chút không muốn nói đến chuyện này....

Đại khái đây là việc mất mặt nhất trong đời rắn của ta. Ta bị một tiểu hài tử tám tuổi nắm đuôi treo ngược lên!

Ngao! Tiểu hài tử đáng chết! Ai cần người lo mấy việc không liên quan tới mình như vậy! Ta muốn là mặt nóng của người kẻ mộng lạnh của ta a! Ách, không đúng, là đuôi lạnh của ta! Thanh đại nhân của người đang ở trong nước dừa giỡn đám cá vàng kia vui vẻ như vậy! Ai mượn người đến quấy rầy!

Ta hung tợn dùng mắt rắn màu vàng trừng hần, hần lại tưởng là ta muốn tạ ơn: «Con rắn nhỏ, người không cần cảm ơn ta...»

Ta giận dữ, nhe răng nanh, không nghĩ tới hậu quả, há mồm ra cắn!

Sau này tiểu hài tử sẽ chết sao? Không, mạng của Yêu Nhi này rất lớn, ta chỉ mới cắn hần một cái, bên tai chợt nghe thấy tiếng hô của quản gia đang chạy vội lại: «Tiểu thiếu gia...»

Yêu Nhi hoảng sợ vội vã ném ta ra xa, nhặt ô trên đất, cười ngọt ngào với quản gia: «Lí quản gia...»

Nga, Lí quản gia chính là chồng của đại thẩm phòng bếp.

Ta bị Yêu Nhi vút vào bụi cây, choáng váng đến sao hỏa sao kim bay đầy đầu, vẫn còn nghĩ: Tiểu hài tử người thấy ngu chưa, toàn thân người ướt rượt nước còn mở dù ra dùng cái rắn!

Đúng như dự đoán, ta nghe Lí quản gia kêu to: «Tiểu thiếu gia, sao quần áo người lại ướt hết như vậy? Để phu nhân biết được thì nguy mất! Mau về phòng thôi!»

Lúc Yêu Nhi bị Lí quản gia kéo đi còn ngoảnh lại nhìn ta, ta cũng không quan tâm hần nhìn thấy hay không, lập tức le lưỡi với hần! Tiểu hài tử, đừng cho rằng lần sau ta sẽ không ăn người...

Ta trong lòng vẫn còn tức, liền quay lại ao nuốt luôn hai con cá chép, để hần nhìn thấy đau lòng chết mới thôi.

***

Vì thế, sau khi ta ăn uống no nê, ợ một cái xong liền quay về động ngủ. Vừa mới bắt đầu đi thì phát hiện mưa đã tạnh, trong chiều hè cầu vồng rực rỡ hiện ra, phá tan bầu trời xám xịt lúc trước, giống như vừa được hồi sinh vậy. Tiếp đó mặt trời dần dần lộ đầu lên, thiếu chút nữa đuôi luôn mất rắn của ta....

Không biết có phải cảm xúc của ta bị bảy màu tươi đẹp đó lây nhiễm hay không, tâm tình cũng không tệ, ta lẩm bẩm hai tiếng rồi mới đi vào.

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Bạch Xà Và Người Phụ Nữ

Edit: Hàn Băng

Ngày hôm đó, trong rừng trúc bỗng đổ mưa, lá trúc bị nước mưa xối vào rơi lá tả, ta biến nguyên hình ngồi ngấm mưa dưới mái hiên trong phòng trúc, lại đột nhiên nghe thấy tiếng tỷ tỷ gọi ta.

Lúc này mà nàng tìm ta thì lạ thật, cũng không phải đến giờ ăn cơm. Ta lắc lắc cái đuôi, bơi về phía phát ra tiếng của nàng, mới bơi một đoạn thì ta ngửi thấy một mùi máu tanh.

Trong lòng ta căng thẳng, còn tưởng tỷ tỷ gặp nguy hiểm. Cũng không nghĩ rằng nếu tỷ tỷ gặp nguy hiểm, vừa rồi làm sao có thể kêu ta, còn nữa tu vi của nàng cao hơn ta rất nhiều, ta có đi cũng chỉ phí công. ....

Đến lúc lòng ta như lửa đốt đuôi đến nơi thì ta lập tức hối hận. Nàng lúc này đang ở trên rừng trúc che mưa cho một người phụ nữ, vừa rồi ta ngửi thấy mùi máu tươi mà là vì người phụ nữ kia đang sinh con, có gì nguy hiểm đâu chứ.

Ta bĩu môi, không cần nghĩ cũng biết ý của tỷ tỷ là gì, nàng gọi ta đến là muốn giúp người phụ nữ kia che mưa, tích chút công đức.

Nàng có tâm giúp ta thành tiên, thậm chí còn nóng lòng hơn cả ta. Nhưng từ trước đến nay ta luôn không thích những trường hợp như thế này, một người phụ nữ lương thiện, còn đang mang thai, vì sao lại đến một vùng thôn quê hoang dã như thế này. ....

Về phương diện này, ta quả thực đa tâm hơn tỷ tỷ rất nhiều.

Ta vừa muốn bỏ đi tiếp tục ngấm mưa, bất đắc dĩ, tiếng gọi của tỷ tỷ lại vang lên: «Tiểu Thanh, mau lại đây, chúng ta cùng giúp hai mẹ con họ.»

Ta khẽ đảo mắt rần, không thể cự tuyệt.

***

Trước kia ta chỉ biết sinh con là một việc cực kì đau đớn, cũng không biết đó lại là một chuyện dọa người như vậy, quả thực còn đáng sợ hơn cả việc ta lột ra vài thớ da rần.

Người phụ nữ kia mở rộng hai chân, chiếc đầu vện vẹo của tiểu hài tử hiện ra, làn da nhăm nhúm đầy máu, nào có đáng vẻ đáng yêu của mấy đứa trẻ sơ sinh thường gặp đâu.

Nhưng đêm hôm đó khi hẳn được đưa đến trước mặt ta, ta lại không mở nổi miệng.

Ta chán ghét quay đầu ra chỗ khác, lại nghe thấy tỷ tỷ lo lắng cho người phụ nữ kia: «Hai mẹ con họ sẽ bình an vô sự đúng không, Tiểu Thanh. ...»

Nàng luôn thiện lương như vậy, giống như khi nàng cứu ta năm đó. Nhưng lúc này ta lại để lộ ra vẻ lạnh lùng, có lẽ đó chính là sự khác biệt lớn nhất giữa ta và nàng.

Ta rất muốn nói với nàng rằng ta làm sao mà biết, nhưng lời đã kích vẫn không nói ra miệng được.

Ta miễn cưỡng mở miệng nói: «Ừ, có lẽ là vậy.»

Cho dù đó chỉ là một lời an ủi, nhưng nàng vẫn thờ phào nhẹ nhõm.

Hai người chúng ta không nói gì, mưa càng lúc càng lớn, gột sạch bùn trên mặt đất, sấm chớp nổi lên. Được, tâm tình ngấm mưa của ta cũng không sót lại chút nào.

Trong lúc ta đang nghĩ ‘sinh con cũng thật lâu a’, thì tiếng leng keng phát ra từ thiên trượng của hòa thượng vang lên, âm thanh lạnh lạnh bên tai.

Hòa thượng Kim Sơn Tự?

Ta quay đầu nhìn về mặt trắng bệch của tỷ tỷ, liền khẳng định suy nghĩ trong lòng.

Trước kia rất lâu nàng từng nói với ta rằng hoàng thượng Kim Sơn Tự rất lợi hại, không nên đụng vào họ, nếu có thể trốn thì phải trốn. Khi đó ta chỉ đơn giản le lưỡi cười khinh thường, mấy hòa thượng kia có thể lợi hại bao nhiêu, không phải chỉ thu vài con tiểu yêu thôi sao? Ta với tỷ tỷ cộng lại cũng cũng lên đến mấy ngàn năm đạo hạnh, có gì phải sợ!

Huống hồ trong lòng ta hòa thượng cũng không phải loại người tốt đẹp gì, trước kia trong những câu chuyện Yêu Nhi kể cho ta, hòa thượng luôn luôn lương thiện, thật ngu xuẩn. .... Hòa thượng Kim Sơn Tự trong ấn tượng của ta hoàn toàn khác biệt, hẳn cả ngày không làm được việc gì đáng hoàng, chỉ biết đi khắp nơi thu yêu.

Ta đã sớm biết sẽ có ngày gặp phải hắn, loài người có câu nghe con sinh ra không sợ cọp, chỉ có điều ta lại sợ một thứ. Đó là tỷ tỷ, nàng tu vi cao hơn ta, xinh đẹp hơn ta. ... Hơn nữa mạng của ta còn do nàng cứu, nên ta dù thế nào cũng phải nghe lời nàng.

Giờ thì tốt lắm, hòa thượng kia tự đưa mình tới cửa, công giúp đỡ người phụ nữ kia tỷ tỷ giữ lại dùng là được rồi. Ta nghĩ vậy liền biến thành người, cười với tỷ tỷ: «Tỷ tỷ, ta đi một chút sẽ trở lại...»

Sau đó ta liền thấy ánh mắt căng thẳng của nàng, hiển nhiên nàng hiểu rõ ý của ta, nàng cuộn đuôi lên muốn giữ chặt lấy ta, đáng tiếc chỉ chạm đến một mảnh lụa mỏng màu xanh. Năm trăm năm qua tuy rằng ta chỉ lười biếng ở trong rừng trúc không chịu ra ngoài, nhưng địa thế trong này ta lại rõ như lòng bàn tay, tỷ tỷ làm sao có thể bắt được ta?

Ta chạy được hai bước thì quay về làm mặt quỷ với tỷ tỷ, sau đó lại thấy nàng ngoắt ngoắt cái đuôi lo lắng gọi tên ta.

Lúc này chợt một tiếng trẻ con khóc lạnh lạnh vang lên, đứa trẻ kia cuối cùng cũng ra đời, lúc này tỷ tỷ càng không thể đuổi theo, nếu tiểu oa nhi kia bị dâm mưa, công sức của chúng ta từ nãy đến giờ không phải đều uổng phí sao....

***

Ta đóng cửa đánh người đi về phía hòa thượng, lại làm phép khiến cho một chút mưa rơi xuống người mình.

Ta từng nói rằng ta không xinh đẹp bằng tỷ tỷ, nhưng không có nghĩa rằng ta không xinh đẹp, xà yêu chúng ta từ xưa đến nay không có một ai xấu, về điểm này thì ta vô cùng tự tin. Chẳng qua vẻ đẹp của tỷ tỷ phù hợp với thẩm mỹ của loài người hơn, xinh đẹp dịu dàng, mà vẻ đẹp của ta lại theo kiểu yêu dã, nếu như so sánh thì các gia đình giàu có sẽ chọn nàng làm chính thất, còn ta cùng lắm chỉ có thể làm một tiểu thiếp.

Địa vị rõ ràng. Nhưng làm tiểu thiếp cũng có chỗ tốt, đó là không cần phải giả bộ rụt rè.

Ta mặc một bộ y phục lụa mỏng màu xanh từ trong rừng trúc đi ra, không phải ta thích màu xanh, mà là ta từ nhỏ đã là một con thanh xà, nếu đã không thay đổi được, vậy thì phải thích thôi.

Yêu Nhi nói trên đời này có rất nhiều chuyện bất đắc dĩ, nếu mỗi lần đều rối rắm như vậy ắt sẽ không vui vẻ gì. Đây cũng là một trong số ít điều ta tán thành với hắn.

Ta vừa mới chạy đến gần hòa thượng thì thấy hắn đang định rời đi...

Chẳng lẽ hắn biết Thanh cô nương ta đến, nên sợ đến mức phải bỏ trốn sao? Có điều suy nghĩ này ta cũng chỉ có thể ngầm lại, hòa thượng kia vẫn còn có chút bản lĩnh, nếu không tiếng xấu của hắn sao có thể vang dội trong yêu giới như vậy.

Nghĩ lại lúc ấy ta đứng là không biết tự trọng, lại có thể gọi hòa thượng kia, hoàn toàn quên đi lời dặn của tỷ tỷ lúc trước.

«Hòa thượng, người đừng đi a...» Ta dùng thanh âm ngọt lịm kêu lên.

Hoàng thượng lập tức dừng lại, một tay hắn nắm thiên trượng, tiếng leng keng lạnh lạnh vang lên.

Hắn quay đầu lại, quát lớn với ta: «Xà yêu! Bỏ tọa niệm tình người tốt bụng giúp người khác không thu người, giờ người lại tự đưa mình tới cửa!»

Trong rừng trúc mưa vẫn rơi, hòa thượng một thân bạch y, chống thiên trượng, tay cầm bát vàng, người nổi bật lên vẻ xuất trần thoát tục. Ta kinh ngạc, hắn còn trẻ đẹp hơn so với tưởng tượng của ta a.

Hắn khẽ nhếch bạc môi, đôi mày rậm nhíu lại, trong mắt toát lên sự tức giận.

Lúc này tim ta đập rất mạnh, chỉ sợ lần này ta đứng là không biết tự lượng sức mình, nhưng đi được nửa đường rồi lại lùi bước thì không phải phong cách của ta, ta quyết tâm bình tĩnh lại, giả bộ đáng thương vỗ ngực: «Hòa thượng, người giận dữ như vậy để làm gì?»

Tiếc là, hòa thượng nửa điểm thương xót cũng không có, đôi mày càng nhíu chặt hơn, một tay ôm thiên trượng trước ngực, một tay khép lại, nhắm mắt, miệng thì thầm: «A di đà phật...»

Ta không biết hắn đang nghĩ gì, sự cảnh giác khiến cho ta lập tức căng thẳng.

Chỉ thấy mắt hắn vừa mở liền hiện lên sự hung ác: «Đại uy Thiên Long, Bát Nhã chư phật, Thế Tôn địa tạng, Bát Nhã Ba La Mật...» Sau đó lập tức kết pháp đánh về phía ta.

Hòa thượng chết tiệt! Người không hiểu phong tình thì thôi, chẳng lẽ ngay cả lòng thương hương tiếc ngọc cũng không có sao!

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Thanh Xà Và Hòa Thượng

Pháp chuông của hòa thượng vừa đánh về phía ta.

Lòng ta âm thầm mắng một tiếng, tung dây lụa màu xanh, bay lên cành trúc né tránh.

Chẳng qua lúc này bộ dáng của ta có chút chật vật, phép tránh mưa bị một chuông kia đánh tan, mưa to đánh vào người ta không thương tiếc, nháy mắt thấm ướt người ta.

Ta giận dữ nhếch mày lên nói: «Hòa thượng, ngươi không biết phải trái!» Tuy miệng trách cứ, nhưng mắt ta lại bắn về phía một dòng sông tĩnh, dùng hết sự yêu mị từ trước đến nay.

Nhưng rõ ràng là hòa thượng không hiểu phong tình, hấn lại mắt lại, chấp hai tay lẩm nhẩm một câu ‘A di đà phật’.

Hắn nói: «Xà yêu, niệm tình bản tính các ngươi lương thiện, tốt bụng giúp người khác, bốn tọa phá lệ cho ngươi một con đường sống, thiện tai thiện tai. Còn không mau đi đi.»

Hắn từ đầu đến cuối không nói cùng ta một câu nào ra hồn, mở miệng ngậm miệng đều là xà yêu, làm đầu ta phát đau.

«Biết chúng ta bản tính chúng ta thiện lương, vì sao mở miệng ngậm miệng đều kêu xà yêu. ....» Ta hất một sợi tóc mai bị mưa thấm ướt nói.

Hắn vẫn như trước từ từ nhắm mắt: «Yêu chính là yêu. ....»

Hỏi một đấng, trả lời một nẻo! Trong lòng ta hừ nhẹ một tiếng, nhưng trên mặt ta lại tươi cười, tay đưa giỡn một lọn tóc, nói với hắn: «Hòa thượng, ta có tên, gọi là Tiểu Thanh!»

Đôi mắt đang nhắm của hắn khẽ động, nhưng vẫn lần tràng hạt trên tay nói: «Đại uy Thiên Long, Chư phật từ bi. Thiện ác đều có báo ứng, thiện có thiện báo, ác có ác báo. Xà yêu, ngươi chỉ cần tu hành. ....»

Giọng nói của hắn nhẹ nhàng, nhưng vào tai ta lại như có thêm một chút nghiêm túc.

Mắt ta khẽ động, cân nhắc lời hắn nói một lúc lâu mới hiểu được ý tứ trong đó. Nửa câu đầu là ca ngợi Phật tổ, nửa câu sau là nói với ta, ý của hắn đơn giản là: Ngươi chỉ cần tu hành là được rồi, cái khác cũng đừng nghĩ đến. Hắn đây là đang cảnh cáo ta đi. ....

«Ta tất nhiên là biết. ....» Ta bấu môi lẩm bẩm, lại không chịu buông tha, bám riết hỏi đến cùng: «Hòa thượng kia, ngươi tên là gì vậy?»

Hắn mở mắt ra, nhú mày nhìn ta, nhưng khi ánh mắt vừa chạm đến, hắn lại nhắm mắt, lần tràng hạt không trả lời câu hỏi của ta.

Ta nghi hoặc nhìn lên người mình một cái, rốt cuộc cũng hiểu rõ vì sao hắn lại nhắm mắt. Lúc này y phục lụa mỏng dán lên da thịt của ta, lộ ra đường cong, cánh tay trắng nõn dưới lụa mỏng màu xanh khẽ ẩn khẽ hiện. Mặc dù ta đã làm phép, nhưng tóc bị mưa làm ướt nhẹp vẫn nhỏ giọt như trước, bọt nước theo sườn mặt ta đi qua cổ, chảy xuống vạt áo.

Ta nhếch môi lên cười, hóa ra hòa thượng cũng chỉ là một nam nhân bình thường. ....

«Hòa thượng, vì sao ngươi không nhìn ta?» Ta thừa nhận, ta là có ý hỏi hắn.

Ta không cười ra tiếng, nhưng hắn dường như vẫn biết ta đang cười. Hắn nhú mày, chấp tay lần tràng hạt trước ngực: «A di đà phật, phật môn quan trọng nhất là thủ hộ sắc giới.»

Lời này hắn nói với ta, cũng như là nói với chính mình. ....

Ta nhìn không được nở nụ cười, tỷ tỷ luôn nói hòa thượng Kim Sơn Tự lợi hại, không phải cũng chỉ là phạm nhân thôi sao, gì mà thế gian tất cả đều là hư vô, căn bản đều chỉ dùng để lừa gạt tiểu hài tử.

Không đợi ta đạt được ý nguyện, hắn nghe xong tiếng cười của ta thì lập tức gió thiền trượng, vòng sắt phát ra tiếng vang lạnh lạnh xuyên thấu lay động trong đầu ta không ngừng. Ta bị hắn dọa cho hoảng sợ, chợt nghe hắn nổi giận nói: «Yêu nghiệt, ngươi tự tu hành cho tốt đi, hết thấy đều phải xem vận may của ngươi. ....»

Xà yêu nháy mắt trở thành yêu nghiệt, có thể thấy được hắn thực sự tức giận, nếu không niệm tình ta và tỷ tỷ hảo tâm cứu phụ nhân kia, lúc này chỉ sợ ta chạy trời không khỏi nắng.

Hắn lưu lại một câu rồi ngoảnh đầu bước đi. Tầng y màu trắng cùng áo cà sa dần dần biến mất ở cuối rừng trúc. ....

Ta đã biết sự lợi hại của hắn, cũng không dám gọi hắn lại một lần nữa.

Nhìn bóng dáng hắn dần dần biến mất, ta lẩm bẩm thì thì: «Hòa thượng? Cũng chỉ là phạm nhân mà thôi. ....» Không phải cũng một cái mũi hai con mắt sao. ....

***

Hắn rời đi không lâu thì bầu trời cũng quang đãng trở lại, rừng trúc u ám trong khoảnh khắc cũng sáng lên. Ngày xuân qua đi, dải cầu vồng thứ nhất trải dài trên bầu trời, biểu thị một mùa hè lại đến. ....

Trong lúc ánh mặt trời đang rơi trên cỏ tươi cùng bùn đất, một luồng sáng màu tím lóe lên làm lóa mắt ta. Ta che mắt lại, nhật đồ vật phát sáng trên mặt đất lên.

Phật châu?

Chuỗi vòng ánh lên tia sáng màu tím nhàn nhạt, linh khí ngưng tụ không tan. Ta cầm nó để sát vào mũi người, một mũi đầy mùi đàn hương, không phải của hòa thượng kia thì còn có thể là của ai?

Ta ném nó lên không trung rồi lại bắt lấy, hòa thượng, cái này xem như quà nhận lỗi vì đã làm ta sợ đi. ....

Nhìn thấy cầu vồng rực rỡ, lại nhật được Phật châu, tâm tình ta quả thực không tồi.

Cũng đúng lúc tiếng gọi của tỷ tỷ từ trong rừng trúc truyền đến, không biết vì sao, lòng ta bỗng dưng hoảng hốt, vội vàng giấu Phật châu vào trong ngực.

Vừa giấu Phật châu xong thì tỷ tỷ đã ở trước mặt ta, một thân bạch y, mày nhíu lại mang theo sự khẩn trương. Thấy ta vô sự liền thả lỏng nét mặt: «Tiểu Thanh, ta bình thường dạy người như thế nào?»

Ta biết nàng lo lắng cho ta.

«Tỷ tỷ, người xem, ta không phải là không có việc gì sao?» Nói xong ta nắm lấy làn váy, dạo qua một vòng trước mặt nàng.

Thấy bộ dáng ta lúc này không giống như là đang có việc gì, nàng mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó trừng mắt liếc ta một cái: «Tiểu Thanh, quần áo của người sao lại ướt như vậy?»

Ta le lưỡi nói: «À! Quên không làm phép!»

Ta không thể nói với nàng là ta bị Pháp Hải dọa cho hoảng sợ nên mới làm đứt pháp thuật, nếu không nàng nhất định sẽ lại mắng ta một trận cho coi.

«Hòa thượng kia đâu?» Nàng lại nhíu mày hỏi ta.

«Hắn nói niệm tình chúng ta hảo tâm giúp người khác, muốn chúng ta tự tu hành cho tốt, rồi đi. ....»

«Quả thực là vậy sao?» Nàng nghi hoặc liếc nhìn ta.

Ta gật đầu. Để tránh nàng tiếp tục truy vấn, ta lập tức chuyển chủ đề: «Tỷ tỷ, đứa nhỏ của phụ nhân kia đã được sinh ra chưa?»

Biểu tình của nàng lúc này mới ấm áp một chút, cười nói với ta: «Sinh rồi, là một bé trai. ....»

«Nhưng mà ta lại thích bé gái cơ. ....»

Bé trai có gì tốt chứ? Pháp Hải động tý là gọi xà yêu, yêu nghiệt, Yêu Nhi cũng thích cả ngày cùng ta giảng đạo lý, không thì cũng trốn ở trong phòng đọc sách. Chơi còn không vui bằng Tiểu Nha nhà đại thẩm phòng bếp, ngày trời quang thì đá cầu trong sân, trời mưa thì đi ăn cụng đồ ăn đại thẩm nấu.

Tiếc là ta đã quên, những người này đã sớm mất rồi. ....

Tỷ tỷ nghe ta nói như vậy, không khỏi nhíu mày: «Tiểu Thanh, người thích thì có ích gì. Bọn họ là người, chúng ta là yêu. ....»

Ta hiểu ý của nàng, người khác với yêu. ...

Thần, nhân, quỷ, yêu, tứ giới, cấp bậc được xếp theo thứ tự, chúng ta vốn không phải là người cùng một thế giới, bọn họ không cần sự yêu thích của ta.

Thấy bộ dáng của ta như vậy, nàng nhấc tay áo làm phép cho ta, một thân thanh y của ta liền khô ráo trở lại.

«Tiểu Thanh, chúng ta phải về rồi. ....»

Ta cũng quên luôn một chút ưu thương lúc này, cười hi hi kéo tay nàng nói cảm ơn.

Lúc gần đi, ta nhìn thoáng qua dải cầu vồng trên bầu trời, sờ Phật châu trong ngực, nhớ tới hòa thượng kia. Do dự một lát rồi vẫn là dè dặt hỏi tỷ tỷ.

«Tỷ tỷ, hòa thượng Kim Sơn Tự lợi hại như vậy sao?»

«Nếu không hợp lực của hai chúng ta lại thì có thể chiến thắng.» Nàng quay đầu nhìn ta, ngữ khí trả lời ta vô cùng nghiêm túc.

«Tỷ tỷ, hòa thượng kia tên là gì?»

«Pháp Hải. ....» Nàng đáp.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Tổ Yến Và Tên

Lần thứ hai ta đến nhà Yêu Nhi chơi đùa thì đã là nửa tháng sau. ....

Ta tuyệt đối không thừa nhận rằng ta muốn đi ăn trộm bánh bao thịt đại thẩm phòng bếp làm! Thế nhưng hôm đó trên đường đến phòng bếp thì gặp Tiểu Nha nhà đại thẩm, không nghĩ nhiều ta lập tức đi theo nàng, chuẩn bị chiếm tiện nghi.

Không ngờ lần này Tiểu Nha lại bị đại thẩm bắt gặp.

Trong lúc ta đang uể oải định quay về, thì chợt nghe đại thẩm nói: «Tiểu Nha, tiểu thiếu gia mắc mửa, bệnh còn chưa hết, ngươi đưa tổ yến đến cho hắn. Nhớ đừng làm đổ đấy!»

Tiểu Nha đúng là đáng thương, chẳng những không được ăn bánh bao thịt, còn phải chạy việc cho đại thẩm.

Chỉ có điều ta vừa nghe nói Yêu Nhi bị bệnh, liền lập tức vui vẻ.

Ta còn chưa quên mối thù Yêu Nhi nắm đuôi ta xách lên đầu, đó quả thực là lần nhục nhã nhất đời ta. Còn nhớ loài người có một câu nói mà ta rất thích, quân tử báo thù mười năm chưa muộn, huống hồ cũng chỉ mới chậm nửa tháng.

Dịp tốt như thế này mà không báo thù, chẳng phải quá lãng phí sao!

Thừa dịp hắn bệnh phải lấy mạng hắn!

Quyết định xong, ta liền đi theo Tiểu Nha, chuẩn bị thuận thế lên vào phòng Yêu Nhi.

***

Tiểu Nha ngược lại rất nghe lời đại thẩm phòng bếp, dọc đường mặc dù nhìn tổ yến rất thèm, nhưng vẫn nhịn xuống. Tới trước phòng Yêu Nhi nàng gõ cửa, sợ hãi nói: «Tiểu thiếu gia, ta mang thức ăn đến rồi. ....»

Thật ra ta biết Tiểu Nha rất sợ Yêu Nhi, một người chủ nhân, một người là đầy tớ, địa vị rõ ràng. Ấn tượng lúc trước của ta với Yêu Nhi không tốt, đại khái là cũng là bị Tiểu Nha ảnh hưởng. Ai bảo lúc nào ta cũng đi theo nàng ăn vụng thức ăn cơ chứ.

Tiểu Nha mở cửa, ta thừa dịp bọn họ không chú ý nhảy vào trong. Chờ đến khi nghe thấy tiếng đóng cửa, ta mới ngẩng đầu lên quét mắt nhìn căn phòng.

Bày trí trong phòng vô cùng đơn giản, ngoại trừ một cái bàn với bút lông và sách vở ra thì cũng không còn gì có thể thu hút sự chú ý của ta nữa.

Trong phòng nồng nặc mùi thuốc bắc trộn lẫn với mùi mực, hun cho ta đến đau đầu chóng mặt, thiếu chút nữa đụng phải cái bàn. Ta nghĩ, kiếp trước ta nhất định có huyết hải thâm thù với Yêu Nhi, nếu không vì sao mỗi lần gặp hắn ta đều xảy ra chuyện xui xẻo.

Ta bò về phía giường của Yêu Nhi, nhưng chưa kịp bò lên giường của hắn thì đã nghe thấy tiếng hắn ho khan, xem ra bệnh tình không nhẹ. Lúc này không cười nhạo hắn vài tiếng thì còn đợi đến khi nào. ....

Hì hục hì hục bò lên giường, chui vào trong chăn, muốn dọa hắn một trận.

Ta há to miệng, từ trong chăn hắn thò đầu ra, đầu lưỡi dài phun phì phì. Ta không tin không dọa được hắn. ....

Chỉ tiếc ta đã quên một việc, đối phương cũng không phải một tiểu hài tử bình thường. Nếu là trẻ con nhà bình thường nhìn thấy rắn, có ai không khóc oa oa đi tìm phụ thân mẫu thân đâu, mà Yêu Nhi kia chẳng những không khóc còn to gan lớn mật nắm đuôi của ta.

Cho nên lúc này đây ta vẫn không thành công hù dọa hắn, hắn chỉ làm đổ một chút canh tổ yến lên trên chăn.

Sau đó ho khan hai tiếng, nở nụ cười với ta: «Con rắn nhỏ, lại là ngươi a!» Hắn ngược lại còn nhận ra ta.

Đúng vậy, chính là ta. Tiểu hài tử, ngươi có ý kiến sao?

Ta nghĩ vậy, kiêu ngạo ngẩng ngẩng đầu, đáng tiếc đối phương trước sau vẫn không thể lý giải được ý tứ của ta.

Yêu Nhi bung tổ yến đặt lên chiếc ghế bên giường: «Lần trước làm nguoi ngã đau đúng không? Nhưng ta cũng không phải cố tình, nếu Lí quản gia nhìn thấy nguoi, nhất định sẽ bắt nguoi đem đi hầm canh rắn. Con rắn nhỏ, nguoi về sau thấy hấn nhớ trốn xa một chút. Khụ khụ khụ. ....»

Hấn vừa nói chuyện vừa ho, cầm lấy khăn tay lụa màu trúc xanh lên che miệng.

Nghe xong những lời này, lại nhìn khuôn mặt gầy yếu tái xanh của hấn, ta thật không đành lòng. Lại nói tiếp, hấn cũng là vì ta nên mới dầm mưa. ....

Nhưng hấn làm dám cầm lấy đuôi của ta!

A. ....Hấn cũng vớt ta từ trong nước lên. ....

Nhưng hấn còn ném ta văng ra ngoài!

A. ....Đó là vì hấn nhìn thấy Lí quản gia. ....

Lòng ta rối rắm, cái đuôi màu xanh quất một vòng.

Cuối cùng nghĩ tới lời A Hồ nói với ta trước khi ra khỏi rừng, A Hồ là một con hồ già, là lão đại trong cánh rừng mà ta sinh ra, chỉ có điều đã nhiều năm rồi ta chưa quay lại nơi đó.

Năm ấy lúc ta rời đi, A Hồ nói: «Thanh Xà, làm lão đại nguoi phải nhớ kỹ hai chữ này, đó là ‘tàn nhẫn’, phải tàn nhẫn với người khác! Nếu không nguoi phải chịu thiệt sẽ chính là nguoi.»

Đúng vậy, ta nhất định là chưa đủ tàn nhẫn, cho nên mới không thể đánh thắng A Hồ, mới không được làm lão đại.

Vừa nghĩ như vậy, ta liền le lưỡi, mắt lóe lên nhìn Yêu Nhi.

Xem ra ta còn chưa cắn nguoi, thì thù này vẫn chưa thể trả, ta còn mặt mũi nào để gặp đám tiểu đệ bên ngoài chứ!

Ta còn đang nghĩ nên cắn vào cổ hấn hay vào tay hấn mới tốt thì, không ngờ hấn lại đi trước một bước gọi ta: «Con rắn nhỏ, nguoi lẽ lưỡi là vì đói bụng sao? Muốn ăn tổ yến của ta không?»

Tổ yến!

Ta chưa từng được ăn món này, nhưng ta biết đây là đồ tốt! Đại thẩm phòng bếp phải nói đã giấu kỹ bao nhiêu, ngay cả Tiểu Nha cũng chưa được ăn, ta thường ngày luôn thấy Tiểu Nha nhìn tổ yến đại thẩm nấu mà chảy nước miếng. ....

Sao có thể không ăn, đương nhiên là phải ăn rồi. Về phần báo thù gì đó, nó là cái gì? Ta còn không nhớ rõ, ta là một con rắn thiện lương, một con thanh xà thiện lương!

Ta uốn eo, bò nhanh lên tay Yêu Nhi, tin tưởng với trí thông minh của hấn thì nhất định là biết ý tứ.

Quả nhiên, ngay sau đó Yêu Nhi nở nụ cười với ta: «Con rắn nhỏ, nguoi quả nhiên là đói bụng!»

Vì thế ta lại một lần nữa thè lưỡi, Yêu Nhi liền đem bát tổ yến đặt trước mặt ta. Hấn làm động tác chó lên tiếng với ta: «Con rắn nhỏ, nguoi ăn cũng được, nhưng đừng nói với Lí thẩm nha, nếu không thẩm ấy sẽ tức giận! Đây là bí mật của chúng ta!»

Lí thẩm mà hấn nói chính là đại thẩm phòng bếp.

Ta chớp chớp đôi mắt rắn, ta có thể chạy đến trước mặt nàng nói ta ăn tổ yến nàng nấu được sao? Nàng không đem ta đi hầm canh là may lắm rồi!

May mà Yêu Nhi vẫn rất nhanh phản ứng lại: «A, ta quên mất, nguoi không nói được, tất nhiên là không thể đi tìm Lí thẩm.»

Ta húp vài miếng tổ yến, lưỡi phản ứng lại với câu nói của hấn.

«Dù sao nguoi vẫn hiểu được lời ta nói. ....» Hấn nói rất khẽ, như chỉ nói cho mình hấn nghe, ta cũng không để ý.

***

Thừa lúc ta đang ăn, hấn lén sờ lên lớp da rắn của ta, ta liếc mắt nhìn hấn một cái.

Nề mặt phần tổ yến này, ta không so đo với hấn, nhưng vẫn không nhịn được nghĩ thầm, ta quả nhiên là một con rắn hào phóng khoan dung.

Chờ ăn uống no nê xong, ta liền bò đến bên gối hấn le lưỡi.

Yêu Nhi cầm chiếc khăn tay màu trúc xanh lau miệng cho ta, ta ăn no xong rồi cũng lười đi chuyển, cứ kệ hấn đi. Thực ra làm rắn đâu để ý mấy việc như thế, ta từ nhỏ đến giờ ăn xong chưa bao giờ lau miệng. ....

Nhưng khăn tay của Yêu Nhi lại mang theo mùi hương lá trúc đặc biệt dễ chịu, ta hài lòng liếc nhìn hấn.

Hấn liền nhếch miệng nở nụ cười với ta: «Con rắn nhỏ, người quả nhiên có thể hiểu được lời ta nói!»

Hấn cười đến rục rờ, chói cả mắt của ta.

Lời hấn nói không phải quá vô nghĩa sao, ta mặc dù chưa biến hình, nhưng cũng xem như là hoàn mỹ, nếu không lúc ăn trộm bánh bao thịt, đã bị đại thẩm phòng bếp bắt từ lâu rồi!

Yêu Nhi rút ra được kết luận này thì vô cùng hưng phấn, hấn nói: «Trong ao nhà ta thiếu mất hai con cá chép cũng là do người ăn vụng đúng không, người chắc chắn là đang tức ta vì đã ném người đi. ....»

Cũng đoán đúng được một nửa.

Hấn còn chưa nói hết: «Vây là chúng ta huề nhau, người về sau không được ăn bọn nó nữa.»

Ai muốn ăn, có ngon đâu mà ăn! Ta cả giận nói.

«Được rồi, con rắn nhỏ, để ta đặt cho người một cái tên, dù sao gọi con rắn nhỏ con rắn nhỏ mãi cũng không tốt.» Ta thấy Yêu Nhi chắc chắn là bị thiếu thốn tình thương, bằng không sao lại nói nhiều với một con rắn như ta vậy chứ.

Nếu không thì là do hấn cô đơn quá mức rồi.

«Gọi là Tiểu Thanh đi. ...Người xem, người là một con rắn màu xanh, mà màu ta thích nhất cũng là màu xanh, nên gọi là Tiểu Thanh đi.»

Này, cũng không thể tùy tiện như vậy a!

Nếu ta là một con rắn trắng, màu mà người thích cũng là màu trắng, vậy chẳng lẽ ta đây phải lấy tên Tiểu Bạch sao? Ngốc chết!

Còn nữa, chẳng lẽ ta và Tiểu Nha cùng một cấp bậc à? Tiểu Nha, Tiểu Thanh. ...Ta và nàng cũng không phải cùng một mẹ sinh ra!

Tiểu hài tử, ta vốn nghĩ người đọc qua nhiều sách, tên người đặt nhất định cũng tinh thơ ý họa, không ngờ người cũng chỉ là một cái bị tội! Vì sao không đặt là Xuân Hoa, Thu Nguyệt chứ!

Ta mặc dù một bụng oán giận, nhưng cuối cùng vẫn phải tiếp nhận cái tên này, không cần gì khác, chỉ cần hấn không gọi ta là con rắn nhỏ con rắn nhỏ là tốt rồi, ta tốt xấu gì cũng đã hơn một trăm tuổi, cứ bị hấn gọi như vậy mãi cũng rất mất mặt a.

***

Hôm ấy tâm tình ta vô cùng tốt, lần đầu tiên được ăn tổ yến, còn có một cái tên.

Nhưng chờ đến khi ta về khoe thì chim én liền che miệng nở nụ cười, nàng nói: «Thanh lão đại a ~ tổ yến người nói, thực ra chính là nước miếng của ta. ....»

Lúc này ta lập tức ói lên ói xuống! Tiểu hài tử chết tiệt kia, người cư nhiên lại dám gạt ta ăn nước miếng của chim én! Ta nhất định không đội trời chung với người!

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Nghĩa Khí Và Tha Thứ

Ngày hôm sau ta lại hùng dũng oai phong khí thế bồng bồng lắc lắc thân mình đi tìm Yêu Nhi giăng co, lúc này ta đã quen rồi, căn bản không cần Tiểu Nha đến dẫn đường.

Hiển nhiên, hôm nay tính khí Yêu Nhi thần hiển linh nên tốt hơn không ít, lúc ta vào thì thấy hấn đang nằm trên giường đọc sách, oang oang đọc thành tiếng, mỗi chữ mỗi câu đều rõ ràng.

«Thanh thanh tử cam, du du ngã tâm. Tung ngã bất vãng, tử trừ bất tự âm!

Thanh Thanh từ bỏ, du du ngã tư. Túng ngã bát văng, từ từ bắt lại!

Thieu hề đặt hề, tại thành khuyết hề. Nhất nhật bất kiến, như tam nguyệt hề!»

Hắn đọc xong gật gù đắc ý, ta lại một câu nghe cũng không hiểu.

Thấy ta đến, hắn bỏ quyển sách xuống, như thấy bảo bối mà chạy đến trước mặt ta: «Tiểu Thanh, ngươi đến rồi à. Ngươi xem, trong thơ có tên của ngươi, ‘thanh’ này chính là ‘thanh’ trong Tiểu Thanh đấy.»

Ngón tay không dài không ngắn của hắn chỉ vào chữ đó.

Mùi mực trên sách vẫn hun cho ta đau cả đầu như trước, nhưng ta vẫn theo ngón tay hắn nhìn chữ đó một lần.

Cho dù làm rắn thì không cần học văn hóa, nhưng người nửa mù chữ chung quy vẫn dễ nghe hơn người thất học, học xong tên ta coi như là rắn nửa mù chữ.

Đáng tiếc chữ ‘thanh’ này đối với ta mà nói quả thực có chút khó khăn, ngang một nét dọc một nét, so với mùi mực còn khiến ta đau đầu hơn. Ta nhìn nửa ngày vẫn không tìm được quy luật, tức giận thè lưỡi ra liếm cái chữ đó, ta không tin sau khi ăn nó xong còn có thể không hiểu!

Loài người không phải đã nói rồi sao, muốn học cái gì thì trước tiên phải đem nó nhai cho nhuyễn nhuyễn đã rồi mới hiểu được, mặc dù ta không muốn ăn giấy có mùi mực, nhưng liếm một cái thì vẫn có thể chịu đựng được.

Chỉ là Yêu Nhi nhìn động tác của ta xong, lập tức nhanh tay lẹ mắt rút quyển sách trước mặt ta lại.

«Tiểu Thanh, ngươi không thể làm dơ nó được, sách này là ta lén trộm trong thư phòng của phụ thân ra, sau này vẫn phải trả lại.» Hắn cẩn thận ôm sách vào lòng: «Mẫu thân thường nói cho đọc thơ phong hoa tuyết nguyệt, nâng văn vĩnh viễn không hiểu ý cảnh duyên dáng trong thơ, Tiểu Thanh, ngươi cũng cho là vậy đúng không?»

Ta không thấy thơ có chỗ nào đẹp, dù sao ta vẫn nghe không hiểu. Ta không phản ứng lại, lén liếc mắt nhìn điểm tâm chiều của hắn hôm nay.

Yêu Nhi thấy ta không phản ứng, lại cầm sách đặt trước mặt ta: «Tiểu Thanh, ngươi không thích thơ sao? Nếu không thì ta đọc cho ngươi một lần nữa, ngươi nhất định sẽ thích. ....»

Hắn nói xong quả thực lại đứng lên vừa đọc vừa gật gù đắc ý.

Ta bất đắc dĩ liếc mắt xem thường một cái, ai muốn nghe ngươi đọc thơ chứ!

Chờ hắn đọc xong, hắn liền khăn trương nhìn về phía ta: «Tiểu Thanh, ngươi thích không?» Trong mắt hắn tràn đầy mong đợi, nhìn ta không chớp mắt.

Ta bỗng dưng cảm thấy áp lực rất lớn, cũng giống như lão rùa già đeo cái mai nặng sọ di chuyển đến mấy cũng không bằng sọ leo. Cuối cùng ta chỉ có thể thè lưỡi đẩy ý tứ, ừ, rất hay, ta rất thích. ...

Sau đó Yêu Nhi liền vui vẻ: «Ta biết Tiểu Thanh sẽ hiểu mà. ....»

Hiểu cái đầu ngươi! Ta hiện chỉ muốn ăn bánh đậu xanh trên bàn của ngươi! Ngươi đồng ý không!

«Ừ, muốn ta đọc một lần nữa sao?» Hắn cảm giác bản thân mình rất tốt đẹp, hoàn toàn chìm đắm trong biển thơ.

Ta mặc kệ, ta mới không cần nghe hắn đọc thơ gì đấy. Ta ngoắt ngoắt cái đuôi chuẩn bị nhảy từ trên giường xuống, rồi lại nghe hắn hỏi: «Tiểu Thanh, ngươi muốn đi đâu thế, không nghe ta đọc thơ sao?»

Ta liếc mắt xem thường, ta không muốn nghe không được sao? Vì thế ta liền làm một chuyện rất ngu ngốc, ở trên giường hắn lăn một cái, lộ ra cái bụng màu trắng. ....

Ta nghĩ, ta gần đây nhất định là tiếp xúc với lão chó vàng ở sân trước quá nhiều, bằng không sao lại học theo cái bộ dáng xấu xí của hắn chứ.

Yêu Nhi thấy bộ dáng ta như vậy liền nở nụ cười, hắn rút cuộc cũng buông quyển sách trên tay xuống: «Tiểu Thanh, ngươi đây là đang làm nũng với ta sao?»

Có ngươi làm nũng ý! Ta xì xì hai tiếng, lộ ra răng nanh, há to miệng bày tỏ bất mãn của mình.

«A, ta hiểu rồi, ngươi đói bụng đúng không!» Hắn vỗ tay một cái, bưng tỉnh đại ngộ.

A, hắn cuối cùng là hiểu như thế nào? Ta còn không hiểu đây? Nhưng cũng tốt, hắn cuối cùng cũng xuống giường thay giày, đem bánh đậu xanh trên bàn đặt trước mặt ta: «Đến đây, Tiểu Thanh, ăn đi. ....»

Hắn ghé vào mép giường, khuôn mặt gầy yếu làm nền cho ánh mắt dịu dàng, đen láy, nhìn chăm chăm ta.

Ta có chút ngại ngùng, dùng khuôn mặt đỏ nhìn ta, mặc dù ta rất tự tin về sức hấp dẫn của mình, nhưng cũng không thể ra sức mà nhìn như vậy a! Hay là, hán cũng muốn ăn?

Ta nghĩ đến đó, liền dùng đầu đẩy miếng bánh đậu xanh tới trước mặt Yêu Nhi.

Được, miếng này là của ngươi, nhưng toàn bộ trong chén đều là của ta, không cho phép ngươi giành!

Yêu Nhi sừng sốt, cầm lấy miếng bánh đậu xanh hỏi ta: «Tiểu Thanh, ngươi đây là cho ta sao?»

Ta vẫn le lưỡi với hán như cũ.

Hán cười với ta, bỏ miếng bánh đậu xanh vào trong miệng, nhai hai ba miếng: «Ăn ngon thật!»

Cười đến mức khó coi, tròn trắng mắt cũng không thấy luân! Miệng có phải sắp nứt rồi không a! Ta ở trong lòng thầm nói xấu Yêu Nhi, nhưng hán vẫn cười xán lạn như cũ. ...

***

Để tránh hán còn muốn cướp bánh đậu xanh của ta, ta dùng thân thể vây cái chén lại, khiến cho hán không thể với tay đến.

Yêu Nhi thấy bộ dáng bảo vệ thức ăn của ta, che miệng cười: «Tiểu Thanh, ngươi yên tâm, ta không giành của ngươi đâu, ngươi cứ từ từ mà ăn a.»

Lời hán vừa nói xong, cửa đã kết một tiếng, mẫu thân của Yêu Nhi tới.

Đừng hỏi ta làm sao mà biết, mẫu thân của Yêu Nhi thích trang điểm, ta mỗi lần ở xa đều có thể ngửi thấy được. Nàng vừa mở cửa ta đã ngửi thấy mùi trên người nàng.

Yêu Nhi vừa thấy mẫu thân hán mở cửa, liền nhanh tay lẹ mắt lấy chặn trùm lên người ta. Cũng đúng lúc mẫu thân bước vào, hán nói: «Mẫu thân, sao người lại tới đây?»

«Đến xem con không được sao? Tiểu tổ tông, con sao lại xuống giường, bệnh còn chưa khỏi đâu!» Giọng nói của mẫu thân Yêu Nhi vừa mềm mại lại vừa dễ nghe, ở trong tai ta giống như một khúc hát ru vậy.

«Mẫu thân, con đã khỏe rồi.» Hán ngồi lại mép giường, lấy tay sờ trong chăn, phỏng chừng sợ ngồi đè lên ta. May mắn là ta đã dự đoán trước, trốn vào sâu bên trong, nếu không bữa tối hôm nay của Yêu Nhi đã là canh rắn rồi. ....

«Dù khỏe cũng phải lên giường nằm a. .... Ô, con vừa xem sách sao?» Xem ra Yêu Nhi chỉ nghĩ đến ta, quên không giấu quyển sách rồi, coi như hán có nghĩa khí, chuyện ăn nước bọt chim én sẽ không so đo cùng hán nữa. Ta lấy khối bánh đậu xanh trong mền cắn một miếng.

«Mẫu thân. ...Con chỉ xem. ....» Thanh âm của Yêu Nhi thấp xuống, nghe đuối lý không thôi.

Cuối cùng quyển sách vẫn bị mẫu thân của Yêu Nhi lấy đi, lúc Yêu Nhi bỏ cái chặn ra, hán liền cúi đầu nhìn ta: «Tiểu Thanh, quyển sách có tên ngươi bị mẫu thân lấy đi rồi. ...»

Lúc đó ta đã ăn xong bánh đậu xanh, uốn uốn cái bụng phồng lên khẽ liếc Yêu Nhi một cái.

Tiểu hài tử, không phải chỉ là một quyển sách hay sao! Lần sau Thanh lão đại ta trộm về cho ngươi là được! Ta cao ngạo ngửa đầu, chuẩn bị xuống giường. Cũng không biết có phải do ta ăn nhiều hay không, trọng lượng cơ thể rõ ràng đã vượt quá giới hạn, không cần thận mà té từ trên giường xuống.

Ai ôi, cái đuôi đau quá. ...

Ta lắc lắc cái đuôi, chợt thấy Yêu Nhi nở nụ cười: «Tiểu Thanh, ngươi thực ngốc. ....»

Ngươi mới ngốc, cả nhà người đều ngốc chết! Ta sẽ không trộm sách cho ngươi nữa!

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Du Ngoạn Tây Hồ

Tháng năm lá sen xanh nõn, nụ hoa còn chưa nở rộ, những cánh hoa hồng nhạt chụm lại thành búp, như là thiếu nữ đang ngượng ngùng. Lá sen xanh ngắt khiến mặt hồ như được mặc một chiếc áo màu xanh, xanh biếc ướt át. ....

Nơi đây được người ta gọi là thiên đường nhân gian, có tên Hàng Châu.

Ta cùng tỷ tỷ hóa thành hình người, ngồi bên Tây hồ uống trà.

Mặt trời tháng năm còn chưa gắt, chiếu cho ta đến buồn ngủ. Đúng lúc vừa ghé vào chiếc bàn thô ráp ngủ một giấc, thì tỷ tỷ liền vung tay áo trắng tinh quất vào mặt ta.

Gió mát quất vào mặt, cảm giác mát mẻ khiến đầu óc ta nhất thời thanh tỉnh lại. Ta biết nàng chắc chắn đã làm phép hưng phấn với ta.

Lúc này trên người nàng mặc một chiếc váy lụa, chiếc váy dài ôm lấy người, còn đeo một chiếc vòng ngọc, một thân thuần trắng. Tao nhả ngời trắng, tư thế ngồi như thiên kim tiểu thư nhà giàu, mắt sáng lên vẻ lương thiện, nước da trắng nõn, đáng điệu thanh tú khiến lòng bao nam tử phải gợn sóng.

Ta trái lại nửa ngồi nửa nằm úp sấp, ở bên người nàng ăn uống pha trò, như một nha hoàn không biết phép tắc.

Đều là xà yêu cả, nhưng nàng làm cái gì cũng luôn tốt hơn ta, lợi hại hơn ta.

Tựa hồ phát hiện ra ánh mắt của ta, nàng nhấp một ngụm trà mỉm cười nói: «Tiểu Thanh, nếu ngươi mệt thì về đi. ....»

Nhìn nụ cười trong sáng ôn nhu của tỷ tỷ, mặt ta hơi đỏ lên. Lúc ấy mặt dày đòi theo nàng ra đây không phải là mình sao, còn nói gì mà cho dù tu vi thấp hơn nàng, cũng nhất định phải sử dụng. ....

Hiện tại không những không giúp đỡ chăm sóc nàng, còn ngủ gà ngủ gật.

Mặt trời đáng chết, ta thậm chí mắng một câu, giận cá chém thớt đem toàn bộ trách nhiệm làm ta buồn ngủ đổ lên đầu mặt trời.

«Ta không mệt.» Ta bĩu môi nhỏ giọng phản bác.

Nói xong, ta chống người lên ngồi thẳng lại, vuốt vuốt lại bộ váy màu xanh trên người, cảm lấy ấm nước rót thêm chút trà vào trong chén, một phát cạn sạch, sau đó đem cái chén đặt mạnh lên bàn, ‘cạch’ một tiếng, cuối cùng lấy tay áo lau lau chút nước sót lại bên khóe miệng. Lúc này ta mới cảm nhiệt độ trên mặt giảm đi vài phần.

Tỷ tỷ thấy bộ dáng hào sảng của ta, liền che miệng cười. Ngay cả ánh mắt chủ tiệm trà nhìn ta cũng mang theo chút kinh ngạc, hẳn đại khái là chưa thấy một cô nương nào không biết phép tắc như vậy.

Ta theo bản năng nhe răng với hắn, lại bị tỷ tỷ gọi lại: «Tiểu Thanh. ....»

Ta biết nàng đang nhắc nhở ta, nơi này là nhân gian, không phải là rừng trúc mà ta có thể tự do chơi đùa.

May cho hắn, ta cầm giận bĩu môi, lại rót cho mình thêm một chén trà nữa, lần này học dáng điệu của tỷ tỷ, nhấp từng ngụm một, nhưng mà thật sự là giải không được khát, cảm thấy không thú vị liền buông cái chén trong tay xuống, hỏi tỷ tỷ: «Tỷ tỷ, ân nhân của ngươi rốt cuộc có đến hay không a?»

«Quan Âm đại sư đã nói sao có thể là giả được?» Nàng thân nhiên đáp.

Đáy lòng ta khẽ xem thường, vạn nhất nàng thực sự đùa giỡn ngươi thì sao?

Thế nhưng cũng chỉ có thể ngẫm dưới đáy lòng, nếu nói với tỷ tỷ, lại không tránh khỏi bị dạy dỗ một phen. Tóm lại trong mắt tỷ tỷ, thần tiên vô cùng tốt đẹp. ....

Ta đành ngồi nghịch tóc, nhìn người qua đường lui tới, hoàn toàn đoán không ra ai là ân nhân của tỷ tỷ.

Trong lòng không khỏi dậy sóng, Quan Âm đại sư cũng thật là, nếu đã nói với tỷ tỷ là trần duyên chưa dứt, cần phải báo đáp công ơn của ân nhân, mới có thể sớm tu thành chính quả. Vậy vì sao không nói với tỷ tỷ ân nhân tên họ là gì, sống ở đâu? Chúng ta đến nhà báo đáp là được, tội gì phải đến cái quán trà này ăn bụi phoi nắng. ....

***

Thật ra ta vẫn còn quá xem nhẹ sự báo đáp mà Quan Âm đại sư nói, ta lúc này còn tưởng rằng chỉ cần đưa vàng bạc châu báu ra là có thể trả hết nợ ân tình của tỷ tỷ, lại không ngờ duyên phận của hai người lại sâu sắc như thế. Cho dù ta có tâm muốn báo đáp ân cứu mạng của tỷ tỷ cũng không thể xuống tay. ....

Nói thẳng ra, lúc này ta và tỷ tỷ đã ngồi trong quán trà hơn nửa canh giờ, nhưng vẫn chưa thấy bóng dáng của ân nhân.

Ta chờ mãi có chút mất kiên nhẫn, liền kéo tay áo tỷ tỷ nói: «Tỷ tỷ, chúng ta đi thuyền du hồ đi!»

Trước đây Yêu Nhi đọc thơ ca ngợi Tây hồ không ít, đối với một người chưa một lần được du ngoạn, đơn giản chỉ muốn nhân cơ hội này đi xem một chút.

«Tiểu Thanh, chúng ta không phải đến để chơi, chẳng lẽ ngươi quên rồi sao?» Thật ra ta cũng biết tỷ tỷ sẽ phản đối, nhưng không thấy nàng có biểu hiện

nửa phần tức giận, Từ lúc ta với tỷ tỷ quen biết nhau đến nay, ta chưa bao giờ thấy bộ dáng tức giận của nàng, cho dù mình có cố tình gây sự đi nữa, nàng cũng chỉ hơi nhíu mày mà nhìn ta.

Đó chính là bộ dáng của nàng lúc này.

Ta đảo mắt một vòng, lúc này trong lòng liền có chủ ý, học bộ dáng phong khinh vân đạm của Quan Âm đại sư khép hờ mắt lại, thường thức non son.

Ta chậm rãi nói: «Tỷ tỷ, nếu Quan Âm đã nói ngươi và hần hữu duyên, vậy thì cuối cùng cũng sẽ gặp mặt. Có thể là trong quán trà, cũng có thể là ngoài quán trà. Đợi như vậy rồi mà vẫn không xuất hiện, ngươi nói là nguyên do tại sao?»

Tỷ tỷ nghe ta nói xong về mặt hơi ngưng lại một chút, miệng lẩm bẩm hai chữ ‘duyên phận’. Cuối cùng hồi phục lại tinh thần, nhưng vẫn không quen nhìn biểu tình giả vờ giả vịt của ta, liền lấy khăn che miệng cười.

Nàng nói: «Tiểu Thanh nhà ta từ khi nào có thể nói ra những đạo lý như vậy thế? Nhưng lời Tiểu Thanh nói cũng đúng, ta nghe ngươi, đi du hồ một vòng đi.»

Thật tốt quá, đáy lòng ta thầm hoan hô, nhưng ngoài mặt giả bộ vẫn là giả bộ, tránh việc tỷ tỷ lại bảo ta bịa đặt.

Ta nghiêm mặt, nhìn về phía chân trời: «Đạo lý không phải Tiểu Thanh nói, chẳng qua là nghe ngươi ta đọc sách mấy ngày thôi, nhiều lắm cũng chỉ là phần từ nửa trí thức.....» Ta nói lời này không có nửa điểm giả dối, ‘ngươi ta’ mà ta nói chính là Yêu Nhi.

Đáng tiếc hần đã mất rồi, nếu không nhất định còn lợi hại hơn ta, sợ là tỷ tỷ mà biết sẽ bị hần dọa cho sững sờ.

Tỷ tỷ tất nhiên không biết ta đang suy nghĩ những gì, kéo tay áo ta cười nói: «Không ngờ Tiểu Thanh nhà ta cũng là một người có học thức a, đi thôi, trí thức, chúng ta đi du hồ.....»

Bị nàng trêu chọc như thế, ta cũng không để ý mà quăng hết ra sau đầu, rốt cuộc giả bộ không được nữa, cười cười nói: «Không phải vậy, tỷ tỷ, ta không phải là một con một sách đâu. Ta chỉ là nghĩa muội của Bạch Tố Trinh xinh đẹp thiện lương pháp lực vô biên — Tiểu Thanh mà thôi.....»

Nghe ta miêu tả nàng như vậy, nàng nhanh chóng đỏ bừng mặt, gơ cánh tay trắng nõn lên làm bộ muốn đánh ta: «Tiểu Thanh, ngươi muốn ăn đòn sao!»

Về mặt đỏ ửng thẹn thùng của nàng ngày thường đâu có xuất hiện trong lúc dạy dỗ ta, ta bật người né ra hai bước, làm mặt quỷ với nàng: «Ai nha, không hay rồi. Tỷ tỷ thiện lương muốn đánh muội muội.....»

Nàng nhắc vạt váy, đuổi theo, ta lại tiếp tục né ra vài bước.....

Hai thân ảnh một trắng một xanh chạy bên hồ, tiếng cười như chim hót đan vào nhau, nhanh chóng tạo thành một phong cảnh mỹ lệ.

Đuổi chạy một lúc, đến khi cả hai đều cảm thấy hơi mệt, mới nhớ tới chuyện du hồ.

«Tỷ tỷ, du hồ.....»

Nàng giả bộ tức giận trừng ta một cái: «Tha cho ngươi đấy, nhưng không được ở trên thuyền hiện nguyên hình ra mà nghịch nước đâu.»

Ta bĩu môi, tỷ tỷ đúng là rất hiểu ta, ta vốn muốn biến ra cái đuôi thả nó xuống nước. Thế nhưng nếu nàng đã mở miệng ta cũng chỉ có thể phát tay đáp: «Không đâu, tỷ tỷ tưởng ta chỉ mới là một con tiểu yêu hay sao chứ.....»

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Du Hồ Gặp Ân Nhân

Giữa Tây hồ có một cây cầu, cây cầu này được gọi là Đoạn Kiều. Lúc trước nó không được gọi là Đoạn Kiều, mà được gọi là Đoạn Gia Kiều. Ông cụ chèo thuyền dùng giọng nói ồm ồm kể với chúng ta như vậy.

Ta tò mò nhìn ra cảnh sắc bên ngoài qua song cửa sổ trên thuyền, không lâu sau liền thấy được Đoạn Kiều mà ông cụ nhắc tới. Người đi qua đi lại trên cầu, từ cụ già đến cô nương. Còn có thí sĩ dừng lại trên cầu, gật gù đắc ý ngâm một bài thơ.

Ta khúc khích cười, thầm mắng một câu đồ ngốc, lại tiếp tục nghe ông cụ chèo thuyền kể chuyện xưa.

Lúc này, xa xa truyền đến tiếng chuông vang vọng, không biết là Linh Ân Tự ở Bắc Sơn, hay Tịnh Từ Tự ở Nam Sơn....

Ông cụ chèo thuyền nói: Rất lâu trước kia, Tây hồ con đê cát trắng, chỉ có một cây cầu gỗ nhỏ vô danh. Bên cạnh cầu có một túp lều nhỏ đơn sơ, trong

đó có một đôi vợ chồng họ Đoàn sống. Một ngày nọ, mặt trời lặn xuống Tây Sơn, vợ chồng họ vừa định đóng cửa, trước cửa liền xuất hiện một cụ già tóc bạc quần áo tả tơi. Vợ chồng Đoàn gia thấy hần tuổi già đáng thương, nhiệt tình mời hần ở lại. Ngày hôm sau, cụ già trước khi chia tay tặng cho vợ chồng Đoàn gia ba khối men rượu.

Vợ chồng Đoàn gia đem men rượu đem đi ủ, ủ ra rượu, màu sắc đỏ tươi, ngọt một cách thuần túy, hương thơm ngấm vào người. Từ đó về sau, mỗi ngày khách nhân đều tập trung đông kín ngoài cửa.

Thoảng một cái đã ba năm, cụ già tóc bạc lại trở lại nơi này, vợ chồng Đoàn gia lấy ra ba trăm lượng bạc muốn đưa cho cụ già, lại bị từ chối. Cụ già lắc đầu cự tuyệt rồi đạp tuyết đi về phía chiếc cầu nhỏ, không ngờ bị trượt chân, ván cầu bị gãy, cụ già bị ngã xuống hồ. Vợ chồng họ vừa định đi cứu cụ già, nhưng lại thấy cụ già đứng trên mặt hồ như giẫm trên đất bằng, mỉm cười vẫy tay, nhẹ nhàng biến mất.....

Vợ chồng họ lúc đó mới biết cụ già đó là thần tiên. Vì thế họ liền dùng ba trăm lượng bạc kia, ở chỗ vốn là một chiếc cầu gỗ nhỏ, xây lên một chiếc cầu đá lớn.

Từ đó chiếc cầu có tên là Đoàn Kiều.....

Nghe xong chuyện xưa ông cụ chèo thuyền kể, ta liền nhin không được mà nghĩ, thần tiên thật đúng là ăn no rừng mỡ a, phải ba năm mới có thể xây nên Đoàn Kiều, trực tiếp dùng pháp lực chẳng phải nhanh hơn sao?

Ta dùng khước mắt nhìn tỷ tỷ, nàng lúc này đang kinh ngạc ngẩn ngơ nhìn về phía Đoàn Kiều. Ta nhìn về mặt của nàng, liền biết nàng đang tưởng tượng đến cảnh tiên nhân cười mây đạp gió lúc đó.....

Ta im lặng, không mở miệng quấy rầy nàng

Ông cụ chèo thuyền mở miệng hát một khúc, phiêu phiêu đăng đăng. Mặt hồ xanh biếc bị mái chèo nhỏ lay động nổi lên những gợn sóng lăn tăn, một lúc lâu mới yên ả trở lại.

Ta đứng lên, xuống dưới đuôi thuyền. Ta cúi người, một tay nắm tay áo xanh, một tay khoát nước. Bọt nước uốn lượn dọc theo tay ta, bọt nước trong suốt lấp lánh dưới ánh mặt trời, làm nền cho bàn tay trắng nõn như gôm sứ.

Ta nhếch miệng cười, trong đầu hiện lên bóng dáng của một người....

Cho dù xinh đẹp như thế nào, tên hòa thượng kia vẫn không cần câu không phải sao? Ta hiện tại đến tột cùng là kiều ngạo gì chứ?

Thu lại ý cười, ta dùng khăn lau khô bọt nước trên tay, sờ sờ phật châu trong ngực, nhin không được nghĩ, chờ pháp lực ta tu luyện cao hơn, nhất định sẽ đi gặp hòa thượng kia, lần tới sẽ không thua hần nữa!

Không có hứng nghịch nước nữa, ta liền trở về khoang thuyền, tỷ tỷ kinh ngạc liếc mắt nhìn ta nói: «Tiểu Thanh, ngươi chơi nhanh như vậy đã thỏa mãn rồi sao?»

Ta không thể đem suy nghĩ vừa rồi của ta nói cho nàng, tránh việc nàng lại lo lắng cho ta, ta nhếch miệng cười với tỷ tỷ nói: «Ta chỉ đi xem nước có trong hay không thôi, trong vắt thấy cả đáy, sau này dọn đến đây ở cũng được.....»

Tỷ tỷ nghe ta nói vậy cũng cười: «Ngươi không phải yêu rừng trúc nhất sao? Bình thường ta khuyên như thế nào ngươi cũng không chịu bước ra một bước, nếu như lần này ta không nói muốn tới tìm ân nhân, sợ là ngươi cũng sẽ không đi theo. Hiện tại lại đòi chuyển đến đây ở?»

Tỷ tỷ nói không sai, ta đã trăm năm rồi chưa rời khỏi rừng trúc đó.

Không phải ta yêu rừng trúc nhất, chỉ là ta đã quen rồi mà thôi. Trong rừng trúc có nhà trúc, đó là chỗ ở của Yêu Nhi trước kia, trải qua trăm năm người xung quanh đã sớm dọn đi hết. Cây trúc một cây lại một cây mọc lên trên nền đất bằng phẳng, ta từ đó cũng mọc rễ tại nơi ấy.....

Ta cảm thấy nơi đó có bóng dáng của Yêu Nhi, ta còn nhớ thứ hần yêu nhất là trúc xanh, còn nhớ bộ dáng hần dạy ta đọc sách viết chữ. Bây giờ nhớ lại cũng thật buồn cười, hần dạy một con rắn nhỏ đọc sách viết chữ thì thôi, nhưng lại còn dạy một cách rất chăm chú.

Ta nghĩ, ta ở lại đó nhất định là vì muốn báo đáp ân tình của Yêu Nhi, Yêu Nhi đã từng nói, chờ hần già rồi sẽ tìm một rừng trúc ẩn cư, mỗi ngày đều ngắm mặt trời lặn. Đáng tiếc hần cuối cùng cũng không hoàn thành được tâm nguyện, mà việc ta có thể làm cũng chỉ có thể thay hần ẩn cư, thay hần ngắm mặt trời lặn.....

Kỳ thật lần này ta mặt dày đi theo tỷ tỷ ra đây, cũng ôm một tâm tư khác. Quan Âm đại sư chỉ điểm cho tỷ tỷ, cũng chỉ điểm cho ta.

Nàng nói với ta, Yêu Nhi cũng giống như ân nhân của tỷ tỷ, đã sớm tiến vào dòng luân hồi.

Nghe xong lời này, trái tim ta liền run lên.

Ta cho tới nay đều chỉ có một nguyện vọng, ta muốn để Yêu Nhi thấy bộ dáng ta lúc biến thành người, chỉ tiếc lúc ta biết biến hình thì hần đã chết.

Ta muốn mặc y phục màu xanh, y phục lụa mỏng huyền ảo như sương. Đi đến trước mặt hần, ta muốn cười nói với hần: «Yêu Nhi, ta là Tiểu Thanh, là con rắn xanh được ngươi vớt từ trong hồ nước lên đây.....»

Lúc đó hấn nhất định sẽ bị dọa một trận.

Thế nhưng Quan Âm đại sư lại nói cho ta biết, hấn đã tiến vào vòng luân hồi, nhưng không nói cho ta biết làm thế nào để tìm được hấn. Biền người mệnh mông, không biết ta và Yêu Nhi có có được duyên phận như tỷ tỷ và ân nhân đó hay không?

[Đọc đoạn này xong ta tự dừng thấy rất buồn a, lòng tự dừng lặng đi :( ]

***

Ta đứng yên tại chỗ, ánh mắt đờ đẫn, tỷ tỷ thấy ta hồi lâu không trả lời câu hỏi của nàng, liền nâng bàn tay bạch ngọc khua trước mặt ta.

Ta lấy lại tinh thần, một lúc sau mới nói: «Tỷ tỷ, người vừa rồi hỏi ta cái gì?»

Tỷ tỷ dùng đôi mắt hạnh nhân xinh đẹp nhìn ta, vừa muốn mở miệng, lại bị tiếng hô từ ngoài thuyền cắt đứt.

«Người lái thuyền, xin chờ một chút!» Giọng nói của một nam tử trẻ tuổi vang lên.

Ta từ khoang thuyền ngẩng đầu lên nhìn, thì thấy một vị nam tử áo lam, bộ dáng hấn nhã nhặn tuấn tú, nhìn qua đã biết là người có ăn học. Hấn vẫy tay với ông cụ chèo thuyền, về mặt sót ruột.

Ta còn muốn nói với ông cụ chèo thuyền, đừng để ý đến hấn, chúng ta tiếp tục du hồ đi, thì ông tay áo đã bị tỷ tỷ kéo lại.

Tay tỷ tỷ dường như đang run, bàn tay nắm tay áo ta ả ả gần xanh. Phản ứng của nàng có chút kỳ quái, ta khó hiểu nhìn nàng, liền thấy nàng cắn môi, khuôn mặt đoan trang tú lệ vô cùng nghiêm túc, chỉ là trong mắt nàng lại ánh lên sự vui sướng rõ ràng...

Lúc này tỷ tỷ há miệng thở dốc, nói: «Hấn là ân nhân của ta.....» Giọng nói của nàng có chút không ổn định, như là đang vô cùng kích động.

«Tỷ tỷ, người chắc chắn sao?» Ta hỏi lại, không biết tỷ tỷ đến tột cùng là làm sao mà nhìn ra. Thanh niên kia ngoại trừ bộ dáng có chút tuấn tú, còn lại không phải cũng giống như những người khác sao, tỷ tỷ làm thế nào mà nhận ra được?

«Ừ.» Nàng gật đầu thật mạnh.

Lúc này ta cũng không hỏi lại gì nữa, bảo người lái thuyền ghé vào bờ.

Vị thanh niên nhìn thấy thuyền nhỏ tới gần, liền vui sướng nói: «Người lái đò, người có đón khách không? Ta muốn đến Thanh Ba Môn.»

«Việc này.....» Ông cụ chèo thuyền do dự, lúng túng nhìn chúng tôi.

Hấn lúc này mới phát hiện bên trong khoang thuyền có người: «Không được sao, có người bao con thuyền này rồi à?»

Ta vén rèm trong khoang thuyền lên, tỷ tỷ khom lưng bước ra. Chiếc trâm cài tóc xanh biếc trên mái tóc đen nhánh của nàng ánh lên lấp lánh, ta biết lúc này tỷ tỷ nhất định là đang cười vô cùng xinh đẹp rực rỡ. Đôi mắt hạnh nhân ôn nhu như nước, giống như mặt hồ tĩnh lặng, nhìn quanh lưu luyến.

Bộ dáng trong sáng kia, khiến thanh niên áo lam phải sững sờ tại chỗ.

Trong mắt hấn tràn đầy kinh diễm. Khuôn mặt tuấn tú ửng đỏ, hấn đang xấu hổ.

Thấy bộ dáng ngốc nghếch của hấn, ta liền ở một bên cười khanh khách.

«Công tử, tỷ tỷ nhà ta đẹp không?» Ta che miệng hỏi.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Ngồi Chung Một Thuyền

Bên bờ Tây hồ, thanh niên áo lam tuấn tú nhìn vào bên trong khoang thuyền, nữ tử áo trắng xoay người bước ra, một khắc kia hấn bắt đầu tâm loạn không đồng đều, trên đời này cư nhiên lại có một nữ tử xinh đẹp tao nhã như thế.

Lời vừa rồi nói muốn lên thuyền, liền bị hấn quên đến tan thành mây khói.

Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của hấn, ta liền ở bên cạnh cười khanh khách.

«Công tử*, tỷ tỷ nhà ta có đẹp không?» Ta che miệng hỏi.

(*) Ở đây nguyên văn là tướng công. Thời xưa, vợ dùng từ này gọi chồng theo cách tôn kính, nhưng cũng dùng để gọi những người đàn ông thanh niên. Ta thấy dễ vậy có hơi dễ hiểu lắm, nên để lại công tử nghe hợp lý hơn.

Thanh niên áo lam lúc này mới phát hiện đến sự tồn tại của ta, khuôn mặt trắng nõn đỏ lên, vội nói: «Thất lễ thất lễ.....»

Ngay cả tỷ tỷ cũng có phần ngượng ngùng, mắt hạnh ôn nhu trừng ta một cái: «Tiểu Thanh.....»

Nàng đây là đang thẹn thùng, mặc dùng miệng sùng sỏ như vậy nhưng vẫn lộ ra nụ cười đậm nhạt như trước, nhưng ta có thể cảm thấy rằng nàng lúc này đang rất khấn trương. Trước mặt nàng chính là ân nhân mà nàng tâm tâm niệm niệm đã lâu a.

Ta le lưỡi tỏ vẻ vô tội, lại nghe tỷ tỷ nói: «Vị tướng công này muốn tới Thanh Ba Môn sao?» Giọng nói của tỷ tỷ uyển chuyển hàm xúc động lòng người, nghe xong tựa hồ có thể khiến mày của người ta giãn ra.

Mà thanh niên áo lam kia, nhìn tỷ tỷ ta gật gật đầu. «Đúng vậy.»

«Người lái thuyền, chúng ta chờ hẩn một đoạn đường đi.» Nàng chớp chớp đôi mắt trong suốt, ngữ khí ôn nhu nói với ông lão chèo thuyền.

Nhưng thanh niên áo lam ngược lại nhủ mảy: «Việc này.....»

Câu tiếp theo của hẩn ta không nghe cũng biết, đơn giản chính là ‘vu lí bất hợp’ gì gì đó, hai vị cô nương chưa xuất giá cùng một nam nhân đi chung thuyền, truyền ra ngoài chỉ sợ sẽ phá hủy thanh danh. Đáng tiếc chúng ta là răn, không để ý đến lễ phép nhân gian.

Người có học quả nhiên khô khan, ta cảm thán. Hoi lui về phía sau, nhìn tỷ tỷ, quả nhiên thấy nàng nháy mắt ra hiệu với ta, muốn ta giúp nàng lưu lại vị ân nhân kia.

Ta bất động thanh sắc gật đầu, hai tay chấp sau lưng làm phép, niệm thần chú.

Đột nhiên cuồng phong nổi lên, cành liễu rung lên, mây mù Tây Bắc, sương phủ Đông Nam, trong một khoảnh khắc, hoa tàn mưa rơi. Góc áo thanh niên áo lam bị gió thổi bay phấp phới.....

Nước mưa nhanh chóng rơi trên mái tóc đen, trên vai của hẩn.

Ta lén lút cười, bây giờ xem hẩn phải làm như thế nào a.

«Nha, tỷ tỷ, trời mưa rồi, nhanh vào trong đi, tránh bị cảm lạnh.» Tiễn lên một bước đỡ lấy tỷ tỷ, cười cười nhìn nàng. Sau đó lại nói với thanh niên áo lam: «Trời mưa rồi, người nếu muốn tìm thuyền khác chúng ta cũng không cản, nhưng nếu về nhà nhiệm phong hẩn cũng đừng bảo tỷ tỷ ta không nhân từ.....»

«Ta sao có thể trách hai vị cô nương chứ.» Hẩn nói đến đây thì mưa đã to hơn, chỉ khoảng nửa khắc hai vai hẩn đã ướt đầm. Hẩn do dự một chút, cuối cùng vẫn lên thuyền: «Vậy làm phiền hai vị cô nương rồi.....»

Hẩn nâng tay áo lau nước mưa trên mặt.

Ta nghe hẩn nói như vậy thiếu chút nữa nhin không được nở nụ cười. Nhưng may mà tỷ tỷ kéo cổ tay áo của ta, ta mới không bật cười ra tiếng.

Lúc này ý cười trong mắt tỷ tỷ không hề giảm, ta biết nàng nhất định là vì có thể khiến ân nhân lưu lại mà vui mừng, xem ra sau khi về nhà một câu khen ngợi của tỷ tỷ là không thể thiếu, thế nhưng ta phải đòi tỷ tỷ thưởng cho ta cái gì đây?

A, không bằng đòi tỷ tỷ đêm nay làm cá chép kho cho ta ăn cũng được.

Ta cong cong khóe miệng, cuối cùng cũng quyết định chủ ý.

Đợi khi ta nghĩ xong, thì thấy tỷ tỷ đã cầm chiếc khăn tay màu trắng đưa cho thanh niên áo lam: «Công tử, lau đi....»

«Tạ ơn cô nương.» Thanh niên áo lam về mặt đỏ lên, chậm rãi nhận lấy khăn tay của tỷ tỷ.

Trên khăn tay màu trắng có thêu một đóa hoa lan, cùng một chữ ‘Bạch’, hương thơm thoang thoang tỏa ra. Hẩn cầm khăn tay trong tay, nhìn chiếc khăn trắng tinh, muốn lau cũng không được, mà không lau cũng không xong.....

Quả nhiên là đồ ngốc, ta nhìn thanh niên áo lam đánh giá.

Ta lại đánh giá hẩn từ trên xuống dưới một lần nữa, bộ dáng của thanh niên áo lam thật ra không tồi, khuôn mặt tuấn tú, chẳng qua thân mình hơi yếu ớt. Ta rót một chén nước ấm cho hẩn, thấy hẩn vẫn cầm khăn tay tỷ tỷ đưa cho không biết làm thế nào cho phải, ta liền trêu ghẹo nói: «Công tử, khăn tay của tỷ tỷ nhà ta có vấn đề gì sao?»

Hắn vội vàng lắc đầu, tựa hồ rất sợ chúng ta hiểu lầm: «Không, không phải như thế. Ta chỉ là sợ làm bẩn khăn tay của cô nương.» Hắn đáp, sau đó nâng cổ áo lên lau mặt, trả khăn tay lại cho tỷ tỷ: «Cô nương vẫn là lấy lại đi, tránh bị ta làm bẩn.»

Hắn đúng là rất thành thật.

Mắt hạnh của tỷ tỷ nhìn hắn một cái, tuy có hơi thất vọng, nhưng vẫn cười xinh đẹp như trước, nhận lấy khăn tay nói: «Công tử, khăn tay để lau chứ không phải để giữ sạch, không có gì đáng ngại....»

Thanh niên áo lam há miệng, cuối cùng vẫn không nói gì, chỉ cầm chén nước ta đưa cho hắn lên uống.

***

Thấy hắn không nói lời nào, tỷ tỷ ở trước mặt hắn cũng mất tự nhiên, ta sợ tê nhạt, đành phải mở miệng đảm nhận việc làm người trung gian.

«Công tử, quý danh của ngài là gì a?» Ta hỏi hắn.

«Họ Hứa, tên Tiên.»

Hắn thành thật trả lời, ta hỏi một câu hắn đáp một câu, cũng bị ta hỏi không ít.

Công tử họ Hứa tên Tiên, người Tiền Đường, hai mươi lăm tuổi, cha mẹ mất từ nhỏ, giờ đang học nghề tại một hiệu thuốc Bắc ở Hàng Châu. Quan trọng nhất là, hắn chưa lấy vợ. – Đương nhiên, nghèo khổ như vậy, ăn nhờ ở đậu, sao có bản lĩnh mà đón dâu?

Ta hỏi xong vấn đề này liền liếc nhìn tỷ tỷ, hiển nhiên nàng cực kỳ vừa lòng với câu hỏi của ta. Trong lòng ta trách không được mà đắc ý, đầu lại quay sang phía Hứa Tiên.

«Hứa công tử, tỷ muội hai người chúng ta là người Tứ Xuyên. Song thân mất sớm, sau đó mai táng tại Lô Phong, bởi vì tết thanh minh gần đến, tỷ tỷ liền dẫn ta đi thăm mộ. Chúng ta ở Hàng Châu, không nơi nương tựa. Gặp nhau do duyên phận, về sau chỉ mong Hứa công tử có thể chiếu cố nhiều hơn....»

Đừng tưởng những lời ta nói là do ta tự nghĩ ra, tâm tư của ta cũng không quanh co lòng vòng như vậy, là tỷ tỷ lúc xuất môn liền nghĩ ra đoạn thân thế này, để không khiến hắn hoài nghi.

Nói đến đây, tỷ tỷ cắn môi, nhìn mưa bụi giữa Tây hồ, Tam Đàm Án Nguyệt (1) cùng Nguyễn Công Đôn (2), mơ mơ màng màng. Nàng khi đó vẻ mặt đau thương, cho dù là ta nhìn cũng không tránh khỏi xúc động.

(1) Tam đàm án nguyệt: Được xây dựng vào đầu những năm 1600, là hòn đảo lớn nhất trên Tây hồ. Khi mặt trăng tròn, nền trong chùa thấp lên, ánh sáng như ánh trăng chiếu xuống hồ.

(2) Nguyễn Công Đôn: Một đảo nhỏ trong hồ.

Hứa Tiên nhìn thấy ánh mắt của tỷ tỷ, cũng có chút thương tiếc: «Thân thế cô nương quả thực đáng thương, về sau có đau ốm gì Hứa Tiên nhất định sẽ dốc hết khả năng.»

Ngốc muốn chết! Ai coi trọng y thuật của ngài chứ! Nhưng cũng tốt, cuối cùng cũng có một cái cớ, không sợ mất liên lạc với ân nhân. Lúc nói chuyện, mưa vẫn tiếp tục rơi xuống, không thấy dấu đi chút nào, cảnh liễu bên bờ bị gió quất cho không ngóc đầu lên nổi. Ông lão chèo thuyền đầu đội nón mặc áo to, nước mưa thấm ướt gấu quần của hắn.

Đi cùng với nhau, chúng ta cũng hàn huyên vài câu. Lúc này, ông lão chèo thuyền chèo lại gần bờ: «Công tử, tới Thanh Ba Môn rồi....»

Hắn đứng lên, vừa muốn bước ra khoang thuyền liền dừng lại. Mưa to như thế này, đại khái là chưa về đến nhà đã ướt hết rồi.

Lúc này, tỷ tỷ mới uyển chuyển đứng dậy, cầm chiếc ô đưa đến cho hắn: «Công tử, ô này ta cho ngài mượn, công tử rảnh thì trả lại cho ta....»

«Đa tạ cô nương.» Hứa Tiên sững sốt, nhìn chằm chằm tỷ tỷ, cuối cùng đón lấy chiếc ô. Ta ở một bên cười trộm.

«Công tử, ngài có biết phải đến đâu trả ô không?» Tỷ tỷ thân nhiên nở nụ cười với hắn.

«Ta không biết.» Hứa Tiên nhìn bộ dáng của tỷ tỷ thì có chút ngượng ngùng.

«Nhà của ta ở trong ngõ đầu cầu, bên ngoài có cánh cửa màu đỏ, trên biển đề Bạch Phủ. Công tử đừng quên....» Hai người bọn họ lẳng lặng đối mặt, trong mắt mỗi người chỉ có hình ảnh của đối phương, không thể chứa thêm một người thứ ba.

«Tất nhiên ta sẽ không quên.»

***

Hắn mở chiếc ô màu xanh lên, mưa phún lát phát khiến bóng dáng hắn ngày càng mơ hồ. Bóng dáng cao gầy cầm chiếc ô màu xanh kia, gần như giống

với hình ảnh trong trí nhớ của ta, ta choàng tỉnh, lấy lại tinh thần, lắc lắc đầu nói với chính mình: Hẳn là ân nhân của tỷ tỷ, không phải là Yêu Nhi. ....

Ta quay đầu, phát hiện tỷ tỷ vẫn còn nhìn theo bóng dáng của Hứa Tiên, thật lâu sau cũng không thu hồi tầm mắt. Nàng tựa như hoa đào tháng ba, khuôn mặt tràn đầy xuân ý, một đôi mắt hạnh long lanh nước, gợn lên từng đợt sóng có tên ‘tình yêu’.

Thế nhưng, lúc này ta vẫn không hiểu được ý tứ trong mắt tỷ tỷ. Ta chỉ cúi thấp đầu gọi nàng một tiếng: «Tỷ tỷ. ...»

Nàng lúc này mới thu hồi ánh mắt.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quyết Định Của Bạch Xà

Ta thấy nàng nhìn bóng dáng Hứa Tiên rồi đi, thật lâu không thu hồi ánh mắt lại, liền gọi nàng một tiếng tỷ tỷ. Nàng lúc này mới thu hồi ánh mắt, cũng khôi phục lại tinh thần

Hứa Tiên đi rồi, tỷ tỷ liền không còn tâm tư đi du hồ với ta nữa.

Ta thu hồi pháp lực, mưa lớn cuối cùng cũng ngừng. Người đi đường thu ô, trên cành liễu vẫn còn đọng lại những hạt mưa trong suốt, nước mưa trượt xuống theo từng chiếc lá, yên lặng tạo nên những gợn sóng nhỏ trên mặt hồ. Gió mát thổi qua, chiếc rèm bên trong khoang thuyền khẽ uốn lượn, như một vũ công uyển chuyển.

Ta đứng dậy, vén rèm lên.

Nhìn tỷ tỷ nói: «Tỷ tỷ, tỷ rốt cuộc là làm thế nào tỷ nhận ra được Hứa Tiên là ân nhân vậy?»

Mắt nàng long lanh nước, đầu khẽ lắc nói với ta: «Ta cũng không biết, chỉ là vừa nhìn thấy hắn, ta liền biết hắn là ân nhân của ta, trong lòng tựa như vang lên một giọng nói nói cho ta biết vậy. ...»

‘Vừa thấy đã biết’ ta lẩm bẩm trong lòng, chờ đến khi ta gặp đầu thai của Yêu Nhi có phải cũng giống như tỷ tỷ, vừa liếc mắt một cái đã biết hắn là ai không?

Ý nghĩ này luẩn quẩn mãi trong đầu ta, chỉ là ta bây giờ còn chưa biết, thật ra ta đã sớm gặp được đầu thai của Yêu Nhi rồi, thế nhưng lại không nhận ra hắn. Xem ra, nhân duyên như tỷ tỷ không phải ai cũng có được. ...

Du hồ xong, tỷ tỷ nhìn ta cười, trong mắt sinh một tầng mị ý, nàng dịu dàng nói: «Tiểu Thanh, chúng ta quay về ‘Bạch Phủ’ đi. ...»

«Quay lại Bạch Phủ?» Ta nhất thời không kịp phản ứng, sững sờ nhìn nàng.

Nàng thấy bộ dáng ngây ngốc của ta, liền đưa tay điểm lên trán ta một cái, «Bạch Phủ trong ngõ đầu cầu. ...»

Nàng lặp lại một lần những lời đã nói với Hứa Tiên, ta lúc này mới bừng tỉnh hiểu ra. Hứa Tiên nhất định sẽ đến tìm tỷ tỷ để trả lại ô, nếu không nhìn thấy ‘Bạch Phủ’ thì công sức của chúng ta lúc trước đều sẽ đổ sông đổ biển hết. ...

Thế nhưng, Hứa Tiên vừa mới rời đi, có lẽ cũng không lập tức đến trả lại ô, tỷ tỷ sốt ruột như vậy làm gì chứ.

Ta nhìn khuôn mặt xuân ý dạt dào như hoa đào của nàng, không khỏi sửng sốt, một dự cảm bất hảo xuất hiện dưới đáy lòng.

Nàng giống như một tiểu cô nương sắp xuất giá vậy, trong mắt hàm chứa sự chờ mong cùng ngượng ngùng. Trước khi gặp được Hứa Tiên, nàng cũng không như vậy. Tỷ tỷ vẫn luôn ngưỡng mộ những thần tiên trên trời, chờ một ngày nào đó đắc đạo thành tiên, ngay cả khí chất của nàng cần ẩn chứa nửa phần dáng dấp của tiên tử. Thế nhưng tiên tử vô tình, nàng lúc này sao lại có thái độ của một tiểu nữ nhân chứ?

Một chữ ‘tình’ này không phải tốt đẹp gì, cái này ta biết. Trong sách Yêu Nhi đọc có không ít người yêu nhau rồi thành thân, nhưng toàn bộ đều là người, không có yêu. Quý quái thần linh trong miệng con người, có bao giờ một yêu tinh có được kết cục tốt?

Ta hơi nhú mày, thăm dò hỏi tỷ tỷ: «Tỷ tỷ, tỷ tính báo đáp ân nhân như thế nào? Tặng hắn vàng bạc châu báu sao?»

Tỷ tỷ liếc mắt nhìn ta, nhanh chóng lắc đầu: «Những thứ đó quá tầm thường, Hứa công tử không phải là người như thế.»

Nàng sao biết Hứa Tiên không phải là người như vậy?

«Vậy tỷ muốn tặng hắn mỹ nữ giai nhân sao?»

«Mỹ nữ giai nhân?» Tỷ tỷ nghe ta nói xong, miệng lẩm bẩm lặp lại một lần, vẻ mặt tựa hồ có chút bi thương. Nàng cắn môi không biết đang nghĩ gì.

Một lúc lâu sau, nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, nàng hỏi ta: «Tiểu Thanh, muội giống Phật tử đều nói ta và Hứa công tử có duyên phận, có phải không?»

Lòng ta chợt lạnh, dĩ nhiên đã biết mục đích của nàng. Nhưng nhìn ánh mắt bình tĩnh của nàng ta lại không lắc đầu được, chỉ có thể thờ dài nói: «Phải. ....»

«Đã có duyên phận, vậy ta liền trả lại cho hần một đoạn nhân duyên. ....»

Nhân duyên, tỷ tỷ sao có thể nói như vậy được, nàng không biết cái giá phải trả lớn như thế nào sao? Nàng bình thường không phải hay dạy bảo ta rằng, chớ cùng người phạm có quá nhiều gút mắc, quá nhiều vướng bận sẽ không thể thành tiên. Lúc này nàng không nhớ một chút gì sao?

«Tỷ tỷ, tỷ không phải thường nói. ....» Ta muốn khuyên nàng, nhưng chưa kịp nói xong đã bị nàng cắt ngang.

«Đây là ta nợ hần.»

Trong đôi mắt hạnh của nàng chứa một loại dũng khí có tên kiên nghị, khiến ta phải đem toàn bộ những lời muốn nói nuốt vào trong bụng.

Ta biết ta không khuyên được nàng, bởi vì nàng là tỷ tỷ, ta là muội muội, pháp lực của nàng cao hơn ta, hiểu biết nhiều hơn ta, đạo lý tự nhiên cũng rõ ràng hơn ta rất nhiều, nếu nàng đã quyết định, ta sao có thể thay đổi?

Khuyên không được tỷ tỷ, ta chỉ có thể giúp nàng. Bởi vì nếu nàng nợ Hứa Tiên, vậy ta cũng nợ nàng, ta nợ nàng một mạng.

***

Đó là chuyện của trăm năm về trước, khi đó ta còn là một con rắn chưa biết biến hình, chỉ là có trí tuệ của con người.

Lúc mùa đông đến, ta ở bên hồ trong nhà Yêu Nhi tìm một cây đại thụ, nó có lẽ còn già hơn cả ta, rễ của nó, vươn dài tới đáy hồ, càng đâm càng sâu.

Ở đó có một cái động, ta liền lủi vào trong đó, lấy chỗ đó làm địa bàn của mình. Lúc mơ màng ngủ tiến vào mộng đẹp, cái lưới bắt giặc mà le ra, nửa mê nửa tỉnh.

Ta nằm trong một chỗ lõm trên tảng đá lớn bên cạnh. Căn bản không biết nó thực ra không phải tảng đá, mà là cá đá.

Trong lúc mơ màng, thân mình đen bóng của nó di chuyển trong nước. Hỗn độn mà âm trầm, trên lưng như có tên phóng ra, hướng về phía ta phun châm độc. Không ngờ cái thứ vụng về lóng ngóng, mắt nhỏ tròn to màu xanh biếc này, lại coi ta như con mồi của nó!

Châm độc bắn trúng da ta, ta liền giật mình tỉnh lại, không còn chút buồn ngủ.

Khi đó ta còn là một con rắn nhỏ tu vi chưa sâu, có thể nói kẻ khác kính ta một thước, ta liền hoàn lại một trượng. Nếu bị khi dễ, ta tất nhiên cũng phải khiến nó trả đủ.

Dùng thành ngữ mà tỷ tỷ sau này dạy ta, ‘suy hơn quân thiệt’.

Ta lập tức quăng đuôi muốn rút khỏi người nó, thế nhưng vừa khẽ động một cái, chỗ bị châm độc bắn trúng liền đau xót.

Không ngờ cái thứ vừa đen vừa xấu này lại có độc, trong một khắc đó ta tựa hồ còn nhìn thấy cả hàm răng trắng nhọn sắc bén của nó. ....

Nó cư nhiên lại muốn ăn ta!

Ta vô cùng phẫn nộ, vội vàng vận khí lực, nhưng chất độc hóa thành hơi nước lại đập vào đầu ta, khiến ta run rẩy một trận. Không xong rồi! Rắn chơi nước bị cá lừa giỡn, đúng là không có thiên lý. Nhưng sự đau nhức này, châm độc màu đen ở trong cơ thể ta thô bạo phóng ra chất độc, ta cực lực giãy dụa. Nó liền nở nụ cười.

Ta kiệt sức xụi lơ trên đất, cả người không thể di chuyển, đành phải nhìn nó từng chút một tới gần, trong lòng phi thường thê lương, chẳng lẽ ta sẽ chết ở chỗ này sao? Không lâu nữa ta sẽ có thể biến hình, ta còn muốn mặc y phục lụa mỏng màu xanh, lấy dáng vẻ con người đi dọa Yêu Nhi a. ....

Ta nằm rạp trên đất nhắm mắt lại, không muốn nhìn cái thứ đen sì đó đến gần.

Có lẽ mệnh chưa tuyệt, khi đó tỷ tỷ xuất hiện. ....

Hồ nước nhanh chóng rung động, như cự thú lao đến, nhưng cũng tạo nhả mà trầm lắng. Thân mình thon dài như sét đánh tung ra một chường. Cá đá không chịu nổi một kích này, lập tức nổ tung. Nàng xử lý nó xong, vào thời khắc ta đang nguy nan, ung dung dùng một tay bóp nát nó thành một khối bùn. Thứ xấu xí đó liền lập tức tan vào trong nước.

Nàng dùng sức hà hơi vào chỗ ta bị trúng độc, chất độc như không chịu nổi sức ép, vội vã biến thành khói bay ra, tan thành bọt biển. Ta nhìn chỗ bấy

tắc, cả người toàn mồ hôi lạnh.

Ta nhìn nàng, mới phát hiện nàng là một con rắn trắng, vây trắng lênh đênh dưới nước vô cùng xinh đẹp.

Ngơ ngác nhìn nàng, ta rút cuộc nhớ tới đạo lý tạ ơn, nâng đầu gật một cái: «Cảm ơn, người thật lợi hại!»

Đây là một câu khen ngợi thật lòng, không mang theo một chút ghen tỵ cùng châm biếm nào.

Nàng hỏi ta: «Người tên gì, bao nhiêu tuổi?»

«Tiểu Thanh. ....» Ta đáp, vội vàng đếm vây trên người: «Mười, mười lăm, hai mươi, hai mươi lăm, ba mươi. ....A, đã hơn bốn trăm tuổi rồi!»

Cũng không phải ta không nhớ tuổi của mình, chẳng qua là ta chưa từng thử nhớ, bởi vì sống lâu quá nên quên cả nhớ.

Nàng cười cười với ta: «Ta đã một ngàn tuổi rồi. ....»

Một ngàn tuổi, đây là khái niệm như thế nào ta vẫn chưa biết, ta chỉ biết nàng sống lâu hơn ta. Ta nghĩ nửa ngày, cuối cùng nói: «Người xinh đẹp hơn ta, pháp lực mạnh hơn ta, lại còn nhiều tuổi hơn ta nữa, ta liền nhận người làm tỷ tỷ đi. ....»

Yêu Nhi đã nói với ta rồi, loại hành động này được gọi là ôm đuôi, thế nhưng ta và tỷ tỷ đều là rắn, chỉ có đuôi, nên lúc ấy ta liền ôm chặt lấy cái đuôi màu trắng của tỷ tỷ. ....

«Cũng được, tu hành một mình quả thật rất cô đơn.» Nàng đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt, gật gật đầu. Sau đó nàng không thoái mái lắc đuôi, hỏi ta: «Mà này, người cuốn lấy đuôi ta để làm gì vậy?»

«Ôm đuôi, a, không phải, ôm đuôi. ....»

Nghe ta trả lời như thế, trong mắt nàng nhất thời sinh ra một chút bất đắc dĩ, cùng hỏi hận.

***

Cứ như vậy, ta và nàng liền trở thành tỷ muội, nàng đã cứu ta một mạng, lại giúp ta biến hình. Trong cuộc sống sau khi Yêu Nhi chết đi, làm bạn với ta trăm năm, trở thành người thân cận nhất của ta.

Đối với ta, cho tới bây giờ đều không ngờ rằng, một ngày nàng sẽ gả đi làm vợ người khác, cắt đứt ý niệm đặc đạo trong đầu.

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 10: Bạn Cũ Trăm Năm Trước

Trong chiếc ngõ đầu cầu, có một ngôi nhà cũ kỹ, tường trắng ngói đen, vách tường qua năm tháng không còn trắng như cũ. Ven tường cỏ dại mọc um tùm, trên đường phủ đầy đá nhỏ cùng cát bụi.

Bước vào cửa là một ao sen phần hồng xanh nhạt, ngoại trừ những bông sen kiêu diễm, bên trong chỉ toàn là bụi bậm. Giống như chỉ cần ta phát tay áo một cái, bụi bậm sẽ lũ lượt mà ủa vào mũi ta. ....

Ta bị mũi từ từ đi tới trước mặt tỷ tỷ: «Tỷ tỷ, người trên đường nói nhà này có quý. ....»

«Muội và ta là yêu, còn sợ quý sao?» Nàng liếc mắt nhìn ta cười khanh khách: «Nếu không có mấy chuyện ma quỷ, căn nhà to như vậy nào đến lượt hai người chúng ta ở. ....»

Tỷ tỷ nói cũng đúng. Nếu không phải có tin đồn ma quỷ, sao có thể đến lượt hai người chúng ta. Huống hồ loài người từ trước đến nay luôn nhát gan, lúc nào cũng nghi thần nghi quỷ.

Ta cùng tỷ tỷ liếc mắt sang các phòng bên cạnh, cũng không phát hiện ra cái gì đặc biệt. Cái duy nhất khiến người ta cảm thấy quý dị là ao sen kia, ngoài ra không còn gì khác. ....

Tháng năm, hoa sen trong Tây hồ còn chưa nở rộ, nhưng hoa sen ở đây lại kiêu diễm như vậy, chẳng lẽ thật sự có quý tác quái?

Tỷ tỷ cùng ta liếc nhìn nhau, không có ý định đánh rắn động cỏ, chỉ là phù phép một chút.

Gian phòng đồ nát, nhất thời sáng rõ lên. ....

Nước son đỏ trên cổng chính rực rỡ hẳn, bên trong treo rèm màu son đỏ thắm, trong phòng sắp thêm mười hai chiếc ghế son đen, bốn bức tranh cổ lãng lãng treo trên tường.

Ta há hốc miệng, khen ngợi pháp thuật cao minh của tỷ tỷ, nàng chỉ xấu hổ cười không nói gì.

Đời này ta chưa bao giờ nghĩ đến việc bản thân mình sẽ có một gian phòng riêng, có cuộc sống sinh hoạt như con người. Nhìn đồng nhìn tây mọi thứ mới lạ trong phòng.

Xuyên qua phòng lớn, đến phòng ngủ, thư phòng...

Ta dùng cước bộ trước cửa thư phòng, giật mình đứng tại chỗ nửa ngày không đẩy cửa bước vào.

Ta đang nghĩ nếu ta đẩy cánh cửa này, có thể nhìn thấy thân ảnh gầy yếu đó hay không, hần có vẫy tay nói với ta: «Tiểu Thanh, người tới rồi. Hôm nay chúng ta đọc một bài thơ mới đi...» hay không. Lúc đó, hần sẽ đem ta quán vào cổ tay, đến lúc ta mệt sẽ chui vào trong tay áo của hần, làn da rắn lạnh lẽo của ta khiến hần phải sờn gai ốc, sau đó hần dùng ngữ khí bất đắc dĩ nói: «Tiểu Thanh, không được nghịch ngợm.»

Trong giọng nói khê khàng của hần chỉ có sự cung chiều bất đắc dĩ.

Rốt cuộc, ta cũng đẩy cửa thư phòng ra. Áo tường trong đáy lòng cũng tan vỡ theo....

Đừng nói thân ảnh của Yêu Nhi, ngay cả bài trí trong thư phòng cũng không giống. Ta nhủ mày, phát tay áo, nháy mắt cái bàn cùng giá sách trở nên giống với cách bài trí trong trí nhớ, lúc này ta mới nở nụ cười....

Liếc mắt nhìn giá sách trống trơn, liền lưu tâm, sau đó ra ngoài, quyết định phải đi mua sách về đặt lên giá.

***

Ta cầm bút lông, muốn nhớ lại viết xuống vài chữ, lại bị thanh âm từ phòng lớn vọng vào quấy nhiễu.

Bông sen trong ao kia quả nhiên rất kỳ quái, ta vội vàng chạy như điên, liền thấy nước ao cùng lá sen đang cuộn lên, tạo thành một xoáy tròn. Thoáng chốc, phía trên nhà chính âm u thêm vài phần....

Không phải quý mà là yêu!

Ngay sau đó nước ao tung tóe khắp nơi, có một thân ảnh bay lên trời. Nàng mặc y phục váy cam, từ eo tới gót chân, từ sâu đến cạn. Tóc dài màu đen ngang vai, khuôn mặt trắng nõn xinh đẹp tuyệt trần cau lại. Quan trọng nhất là – nàng có chân.

Xem ra đây là một nữ yêu tinh.

Nàng quát to: «Hai nữ yêu các người, lại dám thừa dịp ta đang ngủ mà chim gáy cướp tổ chim khách!» Nàng trừng mắt, tướng mạo rung động lòng người lộ vẻ chưa ngoa.

Nghe xong lời này.

«Hi hi.....» Ta cười khúc khích, hất mái tóc, trong mắt lộ ra một chút khiêu khích, cổ tình giờ giọng quyến rũ nói: «Người là yêu tinh, chiếm nhà người ta ở, giờ còn mặt mũi mà nói như vậy với chúng ta sao.»

Nói xong, ta quay đầu, nói với tỷ tỷ: «Tỷ tỷ, tiểu yêu tinh này, giao cho muội đi.»

Nếu ta đã nói như vậy thì chính là nắm chắc phần thắng, nhìn thế nào tiểu yêu tinh này cũng không phải đối thủ của ta. Một lần thua trên tay tên hòa thượng đó đã đủ uất nghẹn rồi, tiểu yêu tinh này tự đưa đến cửa để ta trút giận, ta đây cũng không khách khí.....

Tỷ tỷ đại khái cũng nhìn ra điểm này, liền gạt đầu tùy ý ta hành động.

Yêu tinh thấy ta không đề nàng vào mắt như vậy, lập tức thẹn quá hóa giận nhe răng: «Người khinh thường ta!»

Ta cười cười, nhướn mày: «Người đoán đúng rồi, đáng tiếc là không có thưởng đâu....»

Ta cố tình chọc giận tiểu yêu tinh kia.

Trong mắt nàng bùng lên ánh lửa, cặp mày thanh tú nhíu lại, khiến ta nhìn khỏi phải nói có bao nhiêu hưng phấn. Nàng vuron tay ra, ngón tay trắng nõn thon dài, chỉ vào người ta, giọng nói dễ nghe như chim hoàng anh đã sớm thay đổi: «Người...»

Nói được một nửa nàng đột nhiên dừng lại, đôi mắt hắc bạch phân minh tròn tròn, bộ dáng vô cùng hoảng hốt. Im lặng nửa ngày, nàng rốt cuộc mở miệng: «Người là Thanh Xà!»

Giọng của nàng tràn ngập sự tức giận cùng kinh ngạc.

Ta thật sự là Thanh Xà, không biết nàng làm thế nào mà nhận ra. Hay là, nàng biết ta? Ta nhìn nàng, không đáp....

Nàng lại nở nụ cười: «Thanh Xà nguoi được lắm! Xem ra nguoi không nhận ra ta! Ta đây liền nhắc cho nguoi nhớ lại một chút. ....»

Nàng từ không trung rơi xuống mắt hồ, chân trần dẫm lên lá sen: «Nguoi còn nhớ hồ cá chép năm xưa không? Còn nhớ mấy người tỷ muội của ta bị nguoi ăn không?»

Lòng ta run lên, chẳng lẽ là....

«Nguoi còn nhớ tiểu thiếu gia đã chết không?» Một câu nói cuối cùng của nàng vang lên, giống như sấm sét đánh xuống đất bằng, khiến ta nổ đến tan xương nát thịt, ngực như bị nàng dùng dao khoét đi một mảnh. Cho dù ta bình thương có nhớ Yêu Nhi đến bao nhiêu, tỷ tỷ cũng không đề cập đến chuyện đó với ta, ta cũng giả vờ như không biết, thế nhưng lúc này chuyện không muốn nghe thấy nhất lại bị đối phương nhắc tới.

Tiểu thiếu gia trong miệng nàng nhất định là chỉ Yêu Nhi. Mà tiểu yêu tinh này chính là cá chép trong cái ao nọ.

Sắc mặt ta tái nhợt không chút huyết sắc, hóa ra cá chép trong ao kia cũng có thể thành tinh.

«Hóa ra là nguoi. ....» Một lúc lâu sau ta mới tìm lại được giọng nói của chính mình.

Cá chép tinh nghe ta nói như vậy, chỉ hừ lạnh một tiếng: «Thật đúng lúc, ta bây giờ có thể thay mấy tỷ muội cùng tiểu thiếu gia báo thù rồi. ....»

Nàng nói vì tỷ muội báo thù, ta còn có thể hiểu. Thế nhưng Yêu Nhi không phải chết vì bệnh sao? Sao lại. ....

Ta còn chưa nghĩ thông, nàng đã vung đuôi đánh về phía ta.

Ngay sau đó, ta nghe thấy tiếng hô lo lắng của tỷ tỷ: «Tiểu Thanh. ....»

Vội vàng hoàn hồn, đập lên đất, bay lên trời, né một kích của cá chép tinh. Gió nhẹ thổi tung một thân lụa mỏng màu xanh cùng mái tóc đen của ta, ta ném cho tỷ tỷ một nụ cười an ủi. Nhưng tựa hồ có chút miễn cưỡng, ta biết nụ cười của ta lúc này, nhất định không đẹp.

Ta quay đầu thu hồi nụ cười, sắc mặt có chút nặng nề. May mà tu vi của cá chép tinh thấp hơn ta, cho dù lòng ta có không yên, không thể phát huy toàn bộ pháp lực, cũng có thể đánh bại nàng.

Cá chép tinh thấy ta dễ dàng tránh né một kích của nàng như vậy, càng thêm tức giận. Khẽ cắn môi vọt lên trước.

Mặt đối mặt, hai thân ảnh một lạnh một nóng ở trong không trung mà giao chiến. Ta tung một chưởng về phía nàng.

Giao thủ mới biết được mức độ nông sâu, nàng bị chưởng lực của ta đánh bay ra vài thước, hộc ra một ngụm máu, ngay cả chiếc gương trong ngực cũng rớt ra 'lạch cạch' lăn đến trước mặt ta.

Ta hơi ngừng lại, không biết vì sao, nhặt chiếc gương đồng nho nhỏ kia lên.

Viền kim sắc bị người ta vuốt ve đến sáng lên, mặt kính chỉ có vài hạt bụi, chắc là lúc rớt xuống bị dính vào. Tiểu yêu tinh lại mang theo một cái gương bên mình, thật đúng là thích chưng diện.

Ta nghĩ thế, liền nghe nàng khản trương hô to: «Thanh Xà, trả gương cho ta!»

Ồ? Nàng ta cư nhiên lại khản trương như vậy! Chẳng lẽ gương đồng này có lai lịch đặc biệt? Hay đây là gương của Yêu Nhi? Ta không xác định được đáp án, nhưng vẫn đem chiếc gương của cá chép tinh nhét vào trong ngực.

Buồn cười, nàng ta muốn ta trả lại, ta lại càng muốn lấy. Ai bảo nàng ở trước mặt ta mà dám nhắc tới Yêu Nhi! Huống hồ, quan hệ của ta và cá chép tinh cho tới giờ chưa từng dễ chịu.

Ta cao ngạo mà nói với nàng: «Nếu nguoi muốn lấy lại gương, vậy quay về ao của nguoi tu luyện cho tốt, chờ thêm trăm năm nữa nếu có thể đánh thắng ta, ta liền trả cho nguoi.»

Ngữ khí này tuy là khinh thường.

Nhưng ta biết giờ khắc này, ta vẫn còn mềm lòng. Nếu ta giết cá chép tinh, Yêu Nhi khẳng định sẽ rất tức giận.

Ta nghĩ cá chép tinh chắc đã yêu Yêu Nhi, nếu không trăm năm sau, vì sao nàng còn có thể vì việc hấn chết mà giận chó đánh mèo với ta. Còn nhớ trước kia, mỗi lần các nàng nhìn thấy Yêu Nhi thì trong mắt luôn chỉ có một mình hắn, ngay cả ta lên vào trong nước giả bộ muốn ăn thịt các nàng, các nàng cũng không sợ. ....

Tình yêu đúng là thứ khiến người ta không thể hiểu nổi, giống như tình yêu bất chợt đến của tỷ tỷ vậy.

Lúc này, ta còn chưa hoàn toàn hiểu rõ loại tình cảm này. Bởi vì ta cho rằng, tình cảm của ta đối với Yêu Nhi cũng giống như tình cảm ruột thịt của tỷ đệ.

Cá chép tỉnh ngẩn rãnh nhìn ta ngẩn người, lại không dám ra tay với tỹ tỹ đứng bên cạnh, đáy mắt mang theo một tia không cam lòng. Cân nhắc một lúc lâu, đại khái là biết đánh không lại chúng ta, liền tức giận dẫm lên mặt đất, vèo một cái nhảy vào trong ao.

Sau đó giọng nói không cam lòng mới vang lên: «Thanh Xà, gương tạm thời để ở chỗ người. Chờ đến khi ta trở nên lợi hại, nhất định sẽ tới lấy về, báo thù cho tỹ muội cùng tiểu thiếu gia!»

Lời này của nàng nhắc ta nhớ, hình như ta đã quên hỏi vì sao lại hướng ta nói muốn báo thù cho Yêu Nhi? Nàng rốt cuộc là đang hiểu lầm cái gì?

Quên đi, dù sao quan hệ của ta với nàng cũng không tốt. Hơn nữa lúc này nàng đại khái sẽ không để ý đến ta, về sau bắt lấy cơ hội hỏi nàng là được rồi.

Sắc mặt của ta vẫn có chút không tốt như cũ, nhìn thấy cái liếc mắt lo lắng của tỹ tỹ, ta nói: «Tỹ tỹ, có thể để cho nàng ở lại trong ao không?»

Ánh mắt tỹ tỹ lập tức hiện lên một chút đau lòng, đại khái là ta vừa mới thất thố, khiến nàng lo lắng. Nàng đi tới, ôn nhu vuốt tóc của ta: «Tỹ tỹ ta đây cũng không phải là thị huyết cuồng ma gì đó, nàng ta có thể an tâm tu luyện đương nhiên là tốt. ....»

Sau đó, ta nở nụ cười với nàng. Thật may mắn, không có Yêu Nhi, nhưng ta vẫn còn tỹ tỹ. ....

Những năm tháng buồn chán về sau, nàng sẽ làm bạn với ta, không ly không biệt.

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Thanh Xà Trộm Kho Bạc

Sau trận âm ỉ với cá chép tỉnh, ta cũng không có tâm tư đi dạo quanh nhà nữa. Ta nói với tỹ tỹ một tiếng rồi chạy ra khỏi Bạch Phủ. Khuôn mặt tươi cười miễn cưỡng nhanh chóng lạnh lại, trong vòng một ngày mà lại có thể xảy ra nhiều chuyện như thế, đầu tiên là theo tỹ tỹ đến Tây hồ tìm ân nhân, rồi du hồ, cuối cùng lại gặp lại cố nhân trăm năm trước.

Ngày hôm nay đúng là một mối hơn cả mấy ngày trong trăm năm qua, ta có chút không quen. Cũng không rõ rốt cuộc là tốt hay xấu, ta chỉ biết, ta phải giúp tỹ tỹ, không thể cả đời cứ làm tổ trong rừng trúc được.

Ta muốn trở về, nhưng lại sợ sự cô đơn. Có lẽ ta sợ lúc tỹ tỹ đi rồi, chỉ còn lại một mình, nên mới mặt dày mà đi theo, giúp tỹ tỹ chỉ là cái cớ mà thôi. Nàng tu vi cao hơn ta, hiểu đạo lý hơn ta, ta thật không biết có thể giúp được nàng những gì.

Thế nhưng may là, ta từ trước đến giờ luôn là một con rắn có thể thích ứng trong mọi hoàn cảnh, hà tất phải phiền não yếu đuối như vậy. Nếu đã ra ngoài rồi, ta cũng không muốn trở về, tránh việc bọn tiểu yêu tinh trong rừng lại cười nhạo ta không có dũng khí.

Chuyện của cá chép tỉnh, chuyện của Yêu Nhi, để sau này hẵng nói đi.

Trên con đường nhỏ vắng vẻ, ung dung ngạo mạn mà đi. Trăm năm chưa ra ngoài, mọi thứ trước mắt đều vô cùng mới lạ với ta. Ra khỏi ngõ nhỏ, là đường phố huyên náo. ....

Thời kỳ Nam Tống Thiệu Hưng, tại ngã tư phố Hàng Châu tiếng rao hàng vang lên không ngớt.

«Mứt quả – Mứt quả đây →» Một nam nhân hơn ba mươi tuổi đứng bên đường rao to, kéo dài thanh âm, xuyên qua sự huyên náo trong chợ bay đến tai ta.

Mứt quả đỏ tươi, vỏ ngoài bóng loáng, dưới ánh mặt trời lại phản ra những quang sắc nhàn nhạt. Đường đỏ rất ngọt, quả son tra lại mang vị chua, ta nhớ lại mùi vị ngọt ngào êm ái đó.

Hít hít mũi, cước bộ không tự chủ bước về phía nam nhân đó. Đi tới trước mặt hắn, ta nuốt nước miếng nói: «Cho ta một xâu mứt quả đi!»

«Được, cô nương, hai đồng.» Nam nhân mặc y phục vải bố màu xám, chà xát hai tay, gỡ xuống một xâu mứt quả, dùng giọng địa phương nói với ta.

Hai đồng?

Nhưng mà ta không có tiền! Bàn tay gơ ra muốn nhận lấy xâu mứt quả dừng lại, ta là rắn, đã bao giờ ăn mà phải trả tiền đâu! Tiền ở đâu chứ! Lâu rồi chưa tới nhân gian, ta vậy mà lại quên mất điều này!

Ta xấu hổ bỏ tay xuống, buồn rầu nói: «Ta quên mang tiền rồi. ....»

Ngoại trừ cái này ra, ta không còn nghĩ được lý do nào khác. Chẳng lẽ lại nói với hắn: ta là rắn, không có tiền!

Hiển nhiên đối phương nếu không cho ta là người điên, cũng sẽ mời đạo sĩ đến bắt ta. Cho dù như thế nào, cũng đều không phải là chuyện tốt.

Nam nhân nọ nghe xong lời nói của ta, nhanh tay lẹ mắt đem râu mứt quả ghim lại lên giá, hấn đánh giá ta từ trên xuống dưới một lượt. Đoán chừng nhìn thủng cả người ta, lúc này mới nói: «Không có tiền? Vậy râu quả ta cũng không thể đưa cho ngươi!»

Ta nghĩ, nếu hôm nay ta mặc một thân áo quần rách rưới, ngửi khí của hấn hấn sẽ không nhẹ nhàng thế này.

Mặc dù vậy, nhưng ta vẫn nghe ra sự mất kiên nhẫn trong giọng nói của hấn, còn có sự khinh thường. Hấn giống như đang nói: ăn mặc đẹp như vậy, ngay cả hai đồng cũng không có, mất mặt không cơ chứ!

Ta từ khi nào thì phải chịu sự ức hiếp như vậy! Xiết chặt nắm tay, muốn nhe răng ra với nam nhân đó, không cần hấn một miếng ta sẽ không phải Tiểu Thanh. Thế nhưng, tiếng rao hàng từ phía nhắc nhở ta rằng ở đây là địa bàn của con người, ta tuyệt đối không thể gây phiền phức. Gặp phải đạo sĩ là việc nhỏ, phá hủy kế hoạch của tỷ tỷ mới là việc lớn.

«Hừ, ngươi chờ đấy, ta đi lấy tiền cho ngươi xem. ....» Cuối cùng, ta hừ lạnh một tiếng, rời khỏi tầm mắt của hấn.

Không phải chỉ là tiền thôi sao, ta là rắn, là yêu, còn sợ không kiếm được sao? Lúc trước tỷ tỷ bố trí lại nhà cửa không phải cũng biến ra ghế dựa với tranh sơn thủy ư. Sai rồi, nàng không phải biến ra, mà là trộm long tráo phượng thì có.

Nếu tỷ tỷ đã ăn trộm, ta đây cũng đi ăn trộm! Ta đi trộm tiền!

Phía nam Hàng Châu là vùng giàu có đông đúc, cái duy nhất không thiếu chính là kẻ có tiền. Sợ là ta có tùy tiện lấy đi một chút bọn họ cũng không biết. ....

Thế nhưng, người có nhiều tiền nhất, thì phải nhắc đến quan phủ. Mấy chuyện lấy tiền công làm của riêng, tham ô gian lận ở trong lịch sử xảy ra nhiều vô kể.

Nghĩ vậy, ta liền cân nhắc. Hôm nay đến quan phủ trộm chút bạc, sau này sinh hoạt ở đây có lẽ cần dùng đến, tỷ tỷ nếu biết chắc sẽ rất vui.

Ta liền hạ quyết tâm đi về phía kho phủ* Hàng Châu.

(*) Kho phủ: Kho bạc của quan phủ.

Thế nhưng lúc này ta vẫn chưa biết, cướp bạc của quan sẽ rước lấy phiền toái như thế nào, nên vẫn còn đang mừng thầm.

***

Tại nha phủ Hàng Châu, trên công đường treo bốn chữ to sáng loáng. Thế nhưng, toàn bộ đều không lọt vào mắt ta. Lại nói, ta dù sao cũng là yêu tinh, không dám đi đường chính. Nên cũng chỉ có thể lần mò sau hậu viện, thấy xung quanh không có người liền làm phép, xuyên tường đi vào. ....

Đập vào mắt chính là một hoa viên lớn, hoa hồng, hải đường, thược dược đua nhau nở rộ, hồ điệp khê đậu trên những bông hoa. Đúng là một bức điệp hí hoa gian. ....

Thế nhưng, ta chưa bao giờ là một người yêu hoa cả, đối với cảnh tượng như vậy cũng không rảnh dưng chân đứng xem. Nếu là tỷ tỷ thì còn có thể dừng bước, thưởng thức một phen. Nghĩ vậy, ta lại cảm thấy bản thân thấp hơn tỷ tỷ thêm một cái đầu. Cuối cùng chỉ có thể tự giận bản thân. Thôi, dù sao ta cũng là một kẻ thô kệch!

Không để ý nữa, vội vàng tăng tốc đi về phía kho bạc, không ngờ tiếng bước chân lại bị người đi tuần tra nghe được.

Hấn quát: «Kẻ nào?!»

Ta bị tiếng hét bất thành linh của hấn làm cho giật mình, vội vã dừng bước.

May mà lúc ta làm phép ẩn thân, hấn vẫn chưa nhìn thấy ta.

Ta định thần rồi nhìn lại hấn, chỉ thấy đó là một tiểu ca trẻ tuổi, mày rậm mắt to, bộ dáng có chút thô lỗ, không có dáng vẻ thư sinh của Hứa Tiên, càng không có được vẻ phong khinh vân đạm như Yêu Nhi.

Nhưng hấn dám là ta sợ! Đòi này, chỉ có Yêu Nhi mới có thể làm ta sợ!

Hừ, ai bảo hấn tới không đúng lúc, ta đang lo không tìm được người để trút giận sau chuyện tên bán râu quả đây!

Ta cười hi hi, đôi mắt trắng đen rõ ràng đảo vòng. Bứt một chiếc lá từ trên cây xuống, cầm lá quay hai vòng trước mặt tiểu ca.

Bởi vì hấn không nhìn thấy ta, nên chỉ có nhìn thấy một chiếc lá, lá cây bình thường, xanh biếc, không có nửa điểm đặc biệt. Nhưng điểm kỳ lạ ở chiếc lá này, là nó lại quay hai vòng trước mặt hấn mà không rơi xuống.

Lúc lá cây xoay đến vòng thứ ba, hấn liền hoảng hốt, mặt trắng không còn chút máu, lui về phía sau, miệng lắp bắp: «Quý, có, có quý.....» Sau đó vất chân lên cổ mà chạy.

Trên đường hấn bị vấp ngã, cầm đập chảy máu, nhưng hấn cũng không quan tâm, ngay cả bụi trên quần cũng không thèm phủi.

Ta nhìn bóng dáng hấn chạy xa một lúc, cuối cùng không thể tìm được mà cười ra tiếng.

Ngốc! Đúng là quá ngốc! Ban ngày ban mặt đào đâu ra ma với quỷ chứ, cũng không xem đây là đâu, ở Hàng Châu cho dù có quỷ cũng không có ở đây. Một đại nam nhân mà nhát gan như vậy, về sau gả được cho cô nương nhà ai chứ? Lần sau còn để cô nãi nãi ta thấy mặt người, nhất định sẽ không phụ sự mong đợi của người mà dọa người thêm vài lần!

Sau chuyện này, tâm tình buồn bực của ta cũng bị quét sạch. Càng may mắn hơn chính là, không lâu sau ta liền tìm được kho bạc. Lại tiếp tục xuyên tường đi vào, hiện ra trước mắt chính là những thỏi bạc trắng chói mắt.

Bạc nằm ngay ngắn, giống nhau như đúc, vậy mà lại là báu vật của loài người, mua được hết thấy.

Bao nhiêu người muốn có, phải làm lụng vất vả cả đời.

Lúc này, ta ở chỗ không người, muốn trộm bạc dễ như trở bàn tay.

Chiếc kho to như vậy, khiến ta trở nên nhỏ bé. Nâng đầu, để ngân quang chiếu lên mặt.

Nhiều bạc như vậy, ta lấy để làm gì? Hai đồng mứt quả, còn lại đưa cho tỷ tỷ sao? Ta nghĩ nửa ngày cũng không tìm ra chỗ có thể sử dụng bạc, chỉ đuổi tay khề đây, chúng liền ‘rầm rầm’ ngã xuống, rơi quanh chân ta.

Ta bĩu môi, nghĩ thầm, hiện tại người đời có lẽ hâm mộ ta lắm.

Nghĩ vậy ta liền ngồi xổm xuống, dùng y phục đựng hơn mấy chục thỏi bạc, tính đưa về nhà khiến tỷ tỷ vui vẻ.

Ôm đồng bạc đó, ta chạy ra đường cũ, dự định mua mười xâu mứt quả, xem nam nhân kia còn dám dùng mắt cầu mà nhìn ta không! Thế nhưng ta tìm qua tìm lại trên đường hai vòng, nhưng vẫn không tìm thấy nam nhân bán mứt quả kia.

Hỏi bà bán trà bên cạnh mới biết, người bán mứt quả đã về từ lâu rồi.

Ta lập tức cụt hứng.

Rốt cuộc là trộm nhiều bạc như vậy để làm gì cơ chứ.

Ta xụ mặt, về nhà đem bạc bỏ lên tay tỷ tỷ, hoàn toàn không có tâm tư mà đòi được khen ngợi.

Tỷ tỷ thấy ta như vậy, liền biết tâm tình ta không tốt. Mắt hạnh lưu chuyển, ở sau ta nói dịu dàng: «Tiểu Thanh, tối nay muốn ăn gì?»

Vừa nghe xong, ta lại khôi phục tinh thần, Lúc trưa trên thuyền ta không phải muốn tỷ tỷ làm cá chép kho sao? Sau đó ta liền quay người lại, ôm tay tỷ tỷ lắc lắc nói: «Tỷ tỷ, tối nay ăn cá chép kho đi.»

Thế nhưng ta vừa dứt lời, nước ngoài hồ liền cuộn lên, cá chép tinh tức giận ngút trời: «Thanh Xà chết tiết, người dám ăn ta!»

A, nàng hiểu lầm rồi! Thịt cá chép tinh nhất định là rất chua, ta mới không muốn ăn! Sớm biết vậy lúc trước một chường đánh chết nàng, ta ăn cá mà nàng cũng quán.

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Trả Ô Và Mượn Ô

Hôm sau mặt trời vừa mọc, tỷ tỷ đã rời giường.

Mặc quần áo kẻ lông mày, một thân bạch sắc, nàng mặc váy quay vài vòng, lộ ra vẻ tiểu nữ nhân. Lụa mỏng bạch sắc khiến dáng người nàng hoạt bát linh động, tựa như tiên tử trên Thiên cung.

Ta bất đắc dĩ bĩu môi, dù xinh đẹp thì ta và tỷ tỷ cũng là yêu tinh. Nếu Hứa Tiên biết được, còn có thể vui vẻ hòa nhã với chúng ta sao?

Tỷ tỷ kỳ thật còn hiểu rõ điều này hơn ta, chỉ đem bí mật này giấu tận đáy lòng.

Ta lại nghĩ, vì sao trong tam giới yêu lại là sinh vật thấp kém nhất? Vì sao ta sinh ra lại là yêu? Chẳng lẽ kiếp trước ta gây ra nhiều nghiệp chướng lắm sao? Thế nhưng vấn đề này từ trước đến nay vẫn chưa có lời giải đáp, thế gian này nhiều chuyện nghĩ không thông, cũng nhiều chuyện không công bằng, nếu cả ngày cứ rối rắm như vậy, nhất định sẽ buồn bức mà chết.

Yêu cũng có chỗ tốt cũng yêu. Ta có một bó lớn phép thuật có thể tiêu xài, cho dù hôm qua có đi trộm ngân khố, cũng không có ai đến bắt ta.

Tỷ tỷ đứng ngắm trước gương nửa ngày, cuối cùng cũng chuẩn bị xong xuôi. Sau đó lại thấy ta đang hóa nguyên hình ngáp một cái, vì thế nàng nhiu mày nói với ta: «Tiểu Thanh, muối mau xuống đi, nếu Hứa công tử đến nhìn thấy thì làm sao bây giờ?»

Ta nghe xong lập tức đảo mắt khinh thường, nàng hiện tại cứ một Hứa công tử hai Hứa công tử, về sau phải làm sao đây chứ. Nàng trước đây chỉ chú ý đến ta, bây giờ lại bị Hứa Tiên đoạt đi lực chú ý. Ta cũng giống như tiểu hài tử bị đoạt đi một món đồ chơi, ta nghĩ ta cũng hơi ghét Hứa Tiên...

Bởi vì tỷ tỷ duy nhất của ta bị hấn cướp đi mất rồi.

Nằm trên xà nhà, ta cố tình hỏi nàng: «Tỷ tỷ, tỷ sao biết hấn nhất định sẽ đến?»

«Hấn nói sẽ đến.....» Tỷ tỷ sững sốt, ngẩng đầu nhìn ta.

«Tỷ tin hấn vậy sao?» Ta cố tình hỏi nàng. Ta lúc này đúng là rất xấu xa, nhìn vẻ mặt khản trương của tỷ tỷ, trong lòng vậy mà lại sinh ra cảm giác sung sướng được trả thù. Ai bảo nàng tâm tư đều đặt hết lên người Hứa Tiên chứ!

Ta giấu đi sự ghen tỵ trong đáy mắt, nói với tỷ tỷ: «Nếu hấn không đến, vậy làm sao bây giờ?»

«Nhất định sẽ đến.» Nàng đáp, cúi đầu tựa như đang suy xét tính chân thật trong câu nói của ta. Một lúc lâu sau nàng cuối cùng cũng ngẩng đầu lên, ta vẫn bất động nhìn nàng như trước, nàng cười: «Được lắm, Tiểu Thanh, muối đây là đang trêu ta sao?»

Còn chưa đợi ta mở miệng, nàng đã tìm cho ta một cái cớ.

Nàng luôn thiện lương như vậy, không bao giờ nghĩ xấu về ta. Nhưng càng như vậy, ta ở trước mặt nàng càng có cảm giác vô lực.

Nàng giả vờ tức giận, chỉ ra bên ngoài: «Bây giờ phạt muối ra quét đường, sau đó đi chuẩn bị rượu và thức ăn!»

Ta vừa nghe, ngáp một cái: «Tỷ tỷ, tỷ bảo cá chép tinh đi quét đi. Rượu và thức ăn, muối thật ra lại tình nguyện đi chuẩn bị, nhưng tỷ không sợ muối ăn vụng sao?»

Ta nói xong, liền le cái lưỡi chề đời ra.

Nàng nhìn đôi mắt mở to của ta, sự ôn nhu lưu chuyển trong mắt, hoàn toàn không có nửa điểm uy hiếp: «Tiểu Thanh đáng chết, muối mà uống rượu xong lại làm loạn cho coi. Được, ta tự đi. Muối mau biến lại hình người đi, tránh bị người ta nhìn thấy.»

Hừm, nàng vậy mà còn nhớ rõ chuyện này...

Ta còn nhớ lần đầu tiên ném thử mùi rượu, say một ngày một đêm. Theo lời của tỷ tỷ, lúc ta uống say bò lên cây rồi té xuống, ngã đau liền khóc rống lên, ôm chặt tỷ tỷ không buông.

Mặc dù ta không biết là thật hay giả, nhưng từ đó về sau ta thật sự không dám động đến rượu nữa.

Ngay ngốc một hồi, lúc tỷ tỷ chuẩn bị xong rượu và thức ăn đem về, ta cũng không biết.

Nàng vội vã bày bàn, vẻ mặt tiểu nữ nhân vô cùng hạnh phúc. Nhưng trong mắt ta lại vô cùng chướng mắt, không phải ta ghen với nàng, mà là ta đã quen việc hai người sống nương tựa lẫn nhau, cuộc sống chỉ có hai người. Đột nhiên thay đổi khiến ta không biết phải làm sao, có lẽ từ hôm nay trở đi tỷ tỷ sẽ không phải chỉ có một mình ta nữa.

Không muốn nhìn nàng, ta việc cớ, nói với tỷ tỷ: «Tỷ tỷ, muối đi ra cổng đón Hứa công tử nhà tỷ đây.»

Vừa nghe thấy, tỷ tỷ ở sau lưng gất lên: «Cái gì mà nhà ta chứ....»

Lòng ta nhất thời cảm thấy khó chịu.

***

Ngoài phủ, trong ngõ nhỏ người qua đường đi lại không ngớt.

Ta đội nắng, nhàm chán cạo xát đất giày trên đất, một con kiến tình cờ đi qua liền bị ta giẫm chết, trong lòng ta yên lặng nghĩ: Ai bảo người chạy đến dưới chân ta làm gì...

Đi qua đi lại, người qua đường trong ngõ nhỏ như mắc cửi. Không biết đã có bao nhiêu người đi qua trước mặt ta, cũng không biết đã có bao nhiêu

người nhìn thấy ta giẫm chết con kiến, bọn họ nhất định nghĩ thầm trong lòng: Nhìn đi, đúng là một cô nương tàn nhẫn. ...

Thế nhưng sự đánh giá của người ngoài về ta ta hà tất phải quan tâm, dù sao ta cũng là yêu, mà là yêu thì ai ai cũng ghét.

Cuối cùng, ta ngay cả trò giẫm kiến cũng chơi đến phát ngấy.

Chợt nhớ tới câu ‘nhất định sẽ đến’ của tỷ tỷ, ta lại ngẩng đầu đếm người lui tới, ta thật muốn nhìn xem, hắn không phải nhất định sẽ đến. Nếu không đến, ta cũng có thể khiến tỷ tỷ từ bỏ ý niệm báo ân trong đầu.

Một, hai, ba, bốn. ...

Một trăm lẻ một, một trăm lẻ hai. ....

Ánh mặt trời chiếu xuống khiến mắt ta hơi mờ đi, nhưng ta vẫn không chịu di chuyển. Trong lòng thầm cầu nguyện người kia đừng có xuất hiện.

Nhưng chờ đến khi sắp đếm đến ba trăm, ta liền nghe thấy một người gọi.

«Tiểu Thanh cô nương. ...»

Một tiếng này, cắt ngang con số mà ta đang đếm, à, tới bao nhiêu rồi ấy nhỉ? Nhưng chờ ta nhìn thấy người gọi ta, ta mới phát hiện, cho dù không nhớ cũng không sao, người tỷ tỷ đợi cuối cùng cũng đến rồi.

Bọn họ quả thật hữu duyên, ta gần không được cái duyên đó.

Hắn hôm nay mặc một bộ quần áo sạch sẽ, vẫn là màu lam như trước. Có lẽ hắn thích màu lam, cũng giống như tỷ tỷ thích màu trắng, ta thích màu xanh vậy. Trong lòng ta thầm phỏng đoán.

Sau đó không có hình tượng mà rung rung chân trước mặt hắn, không vui nói với hắn: «Hứa công tử, ta đứng chờ ngươi đến chân cũng run lên rồi này!»

Nếu có thể khiến hắn tức giận, thì tốt!

Chỉ thấy hắn vội vàng chấp tay, vẻ mặt xấu hổ: «Thực xin lỗi, ta tìm đường mất một lúc lâu, chỉ sợ đến nhầm chỗ. ...»

Hắn lại khiêm tốn như vậy, nếu ta làm khó hắn, tỷ tỷ có lẽ sẽ đau lòng.

Ta hừ nhẹ một tiếng, xoay người, tự mình đi đến cửa, thấy hắn một lúc lâu vẫn không đuổi theo, mới nói một câu: «Hứa công tử, ngươi còn không vào?»

«A, vào đây. ...» Hắn chất phác đáp.

Chờ đến khi ta mang hắn vào phòng khách, thì tỷ tỷ đã sớm chuẩn bị xong rượu và thức ăn rồi.

Nàng bày đồ ăn ra, mời Hứa Tiên ngồi xuống, cũng không đề cập đến chuyện cái ô.

Hứa Tiên đại khái là vô cùng thành thật, nhưng lại rất khờ. Vào lúc quan trọng lại càng ngốc nghếch!

Tỷ tỷ mới nói dăm ba câu, hắn liền quên mục đích lần này đến. Đợi đến khi trời tối, hắn định đi, mới nhớ phải trả lại ô cho tỷ tỷ.

«Bạch cô nương, ô này. ...» Hắn nhìn ô lại nhìn tỷ tỷ.

Tỷ tỷ chán chừ một lát mới nhận lấy ô từ trong tay hắn, miệng vẫn tươi cười như cũ.

Thế nhưng Hứa Tiên chưa kịp ra khỏi phòng khách, thì trời lại bắt đầu đổ mưa. ...

Đừng hiểu lầm, lần này không phải ta làm. Thế nhưng quả thật là có người khác làm, không phải ta vậy thì chính là tỷ tỷ. Vừa rồi ta mới thấy nàng chấp tay sau lưng làm phép.

Hứa Tiên cũng sùng sốt, nhìn trời mưa như trút nước, vô kế khả thi, hắn tới trả ô, tất nhiên là không đem theo một cái ô nữa.

Muru kế của tỷ tỷ cuối cùng cũng thành công, nàng che miệng cười khê. Mắt hạnh lưu chuyển ánh xuân: «Hứa công tử, ô này ngươi vẫn nên cầm đi, mai lại đến trả. ...»

Hứa Tiên thấy tỷ tỷ ta nở nụ cười, mặt đỏ lên từ chót nửa ngày, cuối cùng vẫn cầm ô đi.

Ô này lại được cho mượn, không biết ngày mai nàng lại sử dụng muru kế gì.

Tỷ tỷ đứng bên cửa nhìn cơn mưa lớn, khoe miệng cong lên cho đến khi Hứa Tiên biến mất. Nàng duỗi tay húng lấy một hạt mưa, giống như đem Hứa Tiên bỏ vào trong túi rất đơn giản.

Ta bước đến trước mặt nàng hỏi: «Tỷ tỷ, nếu tỷ muốn gả đi, vì sao không tìm một người cho tốt? Muội thấy Hứa Tiên kia thật sự rất nhàm chán.»

Ta nói mấy lời này quả thật có tư tâm, ta chính là không quen nhìn Hứa Tiên nhìn tỷ tỷ! Hắn làm sao mà xứng với tỷ tỷ chứ!

Nàng nghe xong động tác trên tay cũng dừng lại: «Tiểu Thanh, đừng nói bậy. Ta chỉ muốn báo ân mà thôi.»

Nói dối! Nàng rõ ràng đã động phạm tâm. Sống chung với nàng trăm năm chẳng lẽ ta còn không hiểu nàng hay sao.

Ta phát phát tay áo, dừng cơn mưa lại.

Cố tình cả giận nói: «Mưa như vậy khiến lòng muội rất phiền, vẫn nên ngừng lại đi...»

Mà tỷ tỷ lại không nghe ra ý tứ trong lời nói của ta, chỉ cười nói: «Tiểu Thanh ngốc, không có cơn mưa đáng ghét này, ta làm sao có thể kết nên một đoạn nhân duyên với Hứa công tử được?»

Nàng không thể cứu chữa nữa rồi, nói nữ nhân trong tình yêu chỉ là một kẻ ngốc, quả thật như thế. Ta lúc này mà nói xấu Hứa Tiên trước mặt nàng, không biết nàng sẽ tức giận như thế nào.

Hứa Tiên, không biết hắn đến tốt cùng là ân nhân trong đời tỷ tỷ, hay là tai họa của nàng đây.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Thanh Xà Và Đạo Sĩ

Ngày hôm sau, Hứa Tiên chưa đến. Nhưng phiền toái thật sự lại đến trước, ngoài cửa xuất hiện một lão đạo sĩ mù, còn dẫn theo hai tiểu đạo sĩ...

Chỉ thấy hắn đứng ngoài phủ của chúng ta, nói chuyện với hai tiểu đạo sĩ.

«Tối rồi, chính là nơi này...»

«Sư phụ, nơi này thật sự có yêu quái sao?» Tiểu đạo sĩ hỏi.

«Yêu quái này có thể đã có mấy năm đạo hạnh, bắt được nàng về, tu bổ thêm đạo hạnh của ta.»

Nói xong, tiểu đạo sĩ liền ở ngoài phủ vẩy bột lưu huỳnh. Ta lúc này còn đang nằm ngủ trên xà nhà, ngửi thấy mùi lưu huỳnh, cả người nằm trên xà nhà liền vô lực rớt xuống.

Ý cười trên mặt tỷ tỷ cũng mất đi, cặp mày thanh tú nhíu chặt: «Có người làm phép, muốn bắt chúng ta!»

Ta đã sớm khó chịu mà lăn trên đất, nhịn không được mà chửi bậy trong lòng: Đáng chết, chờ ta bình tĩnh lại sẽ tới thu thập ngươi!

Thế nhưng may là tỷ tỷ không bị ảnh hưởng.

Năm trăm năm đạo hạnh của ta không chống đỡ được mùi bột lưu huỳnh, nhưng nàng dù sao cũng có cả ngàn năm đạo hạnh, ngoại trừ lúc nhìn ta có chút lo lắng, trên mặt chỉ có một vẻ phong khinh vân đạm.

Nàng gặp nguy không loạn, cầm lấy chén rượu trên bàn, vẩy về phía chân trời, tay áo bạch sắc hô mưa gọi gió, rửa sạch bột lưu huỳnh ngoài cửa không còn lấy một mảnh...

Sau đó nàng nâng ta dậy hỏi: «Tiểu Thanh, không sao chứ?»

Ta lắc đầu, cả giận nói: «Muội muốn giết chết tên đạo sĩ thôi ngoài cửa kia!»

Nàng giữ ta lại: «Tiểu Thanh, nếu Hứa công tử đến...»

Ta khó hiểu nhìn nàng, một khắc sau đó mới biết tỷ tỷ đang lo lắng cái gì. Nàng đến bây giờ còn nghĩ đến Hứa Tiên, không muốn ta lộ ra căn nguyên trước mặt hắn.

Ta buồn bực nhìn nàng, trăm năm qua đây là lần đầu tiên ta nổi giận với nàng. Dựa vào cái gì chứ? Ta làm bạn với tỷ tỷ đã trăm năm, nàng cùng Hứa Tiên bắt quả chỉ mới gặp nhau vài lần...

Nhíu mày hừ nhẹ, ta nói: «Tỷ tỷ yên tâm. Muội tất nhiên sẽ không phá hỏng chuyện tốt của tỷ!»

Lời này ta nói ra vô cùng hung ác, ta nghĩ nàng nhất định cũng nghe ra.

Nói xong, ta không nhìn nàng nữa mà đi ra ngoài cửa. Nên không nhìn thấy tỷ tỷ mở miệng, nhưng lại nói không ra lời. Điều nàng muốn nói, có lẽ là: «Tiểu Thanh, muội phải cẩn thận. ...»

Trong lòng ta lúc này vô cùng hờn dỗi, nhìn cái gì cũng không thuận mắt.

Quả nhiên, còn chưa bước ra cổng, đã nghe thấy đoạn đối thoại của đạo sĩ kia với Hứa Tiên.

Hứa Tiên hỏi đạo sĩ: «Trong phủ này xảy ra chuyện gì sao?»

Đạo sĩ nói: «Trong phủ này có hai xà yêu!»

Đạo sĩ thối khá lắm! Dám vạch trần chúng ta! Vừa vặn tính sổ luôn chuyện bột lư huỳnh.

Ta lúc này quát to: «Đạo sĩ thối, giữa ban ngày ban mặt mà dám nói xấu ta với tỷ tỷ!»

Hứa Tiên thấy ta đi ra, vội vã đến gần ta giải thích: «Tiểu Thanh cô nương, nguoi yên tâm, Hứa Tiên ta tuyệt đối sẽ không tin lời nói vô căn cứ của đạo sĩ này. Bạch cô nương tâm địa Bồ Tát như thế, sao có thể là xà yêu được.»

Ta không ngờ Hứa Tiên lại nói giúp chúng ta, ta còn nghĩ hẳn nghe xong sẽ lập tức quay đầu bỏ chạy. Nếu thật sự quay đầu bỏ chạy thì tốt, người nào đó cũng không thể cướp tỷ tỷ từ tay ta!

Ta quay đầu đi chỗ khác, không cho hẳn một ánh mắt hòa nhã, cho dù hẳn tin tưởng chúng ta, ta cũng vẫn nhớ rõ nguyên nhân vì sao mà giận tỷ tỷ. Thế nhưng, ta mà giáo huấn tên đạo sĩ thối kia trước mặt hẳn cũng không tốt, vẫn nên để hẳn mau mau vào phủ ở cạnh tỷ tỷ thì tốt hơn.

Vì thế ta nói: «Hứa công tử, tỷ tỷ của ta ở trong phủ một mình, rất sợ hãi, nguoi mau vào trong với nàng đi.»

Hứa Tiên chất phác gạt đầu, bước vào phủ, đi vào giúp tỷ tỷ đang ‘sợ hãi’ của ta.

Đạo sĩ đứng sau lưng ta kêu lên: «Trong phủ có xà yêu ngàn năm, công tử ngàn vạn lần đừng đi vào trong!»

Hứa Tiên ngoảnh mặt làm ngơ.

Đạo sĩ thăm lắc đầu, thở dài: Lại một người bị yêu nghiệt mê hoặc.

Lẳng lẳng lờm đạo sĩ một cái, trong lòng ta thầm khinh bỉ. Chúng ta mê hoặc Hứa Tiên khi nào, hẳn rõ ràng là cam tâm tình nguyện. Nếu không sao lại nhiều lần đến tìm tỷ tỷ như thế. Mặc dù tỷ tỷ có giờ chút thù đoạn, thế nhưng nếu Hứa Tiên thật sự không coi trọng tỷ tỷ, vậy còn đến làm gì. Thôi được, dù sao người trần cũng chỉ tin yêu quái đều là xấu xa. ...

***

Đóng cửa phủ, chỉ còn lại lão đạo sĩ, cùng hai tiểu đạo sĩ.

Ta đang nghĩ đột nhiên nở nụ cười, bọn họ sẽ trốn không thoát lòng bàn tay của ta.

Ta dùng ánh mắt bốn cột mà nhìn họ, khóe miệng cong lên, mắt long lanh, giọng nói nhỏ nhẹ, mỗi câu mỗi chữ đều vô cùng nhu mì: «Đạo sĩ, các nguoi ở đây dùng ta ngôn mê hoặc nguoi khác, không sợ ta bầm bả lên quan phủ sao?»

Nếu hẳn đã nói chúng ta là yêu nghiệt mê hoặc nhân tâm, ta đây cũng không thể vô duyên vô cớ mà chịu oan. Ta liền như ý của tên đạo sĩ, làm một yêu nghiệt mê hoặc nhân tâm!

Rất nhanh, ta liền nhìn thẳng vào vào mắt của hai tiểu đạo sĩ. Mặc dù không bằng tỷ tỷ, nhưng ta chưa bao giờ hoài nghi diện mạo của bản thân. Không son không phấn, làn da trắng nõn, một thân lụa mỏng thanh sắc, phong thái yểu điệu còn thua kém tỷ tỷ, nhưng cũng mất ngọc mảy mai, hết sức linh động. Lúc này gió thổi tung mái tóc của ta, góc váy bay bay, ý cười trong mắt ta càng thêm nồng đậm.

Chỉ tiếc lão đạo sĩ kia bị mù, không nhìn thấy ta, liền quát lên: «Xà yêu, dám mê hoặc đồ nhi của ta!»

Đáng chết, ta quên là hẳn bị mù! Hòa thượng Kim Sơn Tự kia đã không bị ta mê hoặc, ngay cả đám đạo sĩ thối này cũng không để ta vào mắt. Việc này nếu lộ ra, mặt mũi ta phải để vào đâu đây?

Ta tức giận, về mặt âm trầm. Không tiếp tục nói chuyện, vội vàng xuất thủ, một chưởng đánh bay tên đạo sĩ ra xa mười thước.

Tựa hồ như vậy mới có thể giải mối hận trong lòng.

Muốn trách thì trách hẳn không biết lượng sức! Nếu đã không thắng được ta, hà tất gì phải giả làm anh hùng mà đến bắt yêu chứ! Đến cả động vật cũng biết, nếu đã không nắm chắc phần thắng thì sẽ không đánh, hẳn đúng là ngu xuẩn.

Ta thu tay lại, phui phui, ánh mắt khinh miệt.

Đạo sĩ thấy ta lợi hại như vậy, lập tức nắm tay hai đồ đệ bỏ chạy.

Ta nhìn bóng dáng ba người, không lập tức đuổi theo. Mèo vờn chuột không phải cũng như vậy sao, ta muốn đem bọn chúng đùa giỡn trong lòng bàn tay. Chờ bọn hắn thả lỏng tinh thần thì ta sẽ giáng một chiêu trí mạng.

Ta đứng tại chỗ cười thành tiếng, đứng đếm một hồi. Chờ đến lúc đếm đến năm mươi, mới đuổi theo đạo sĩ mù.

Một người chạy một người đuổi, ra đến bờ sông.

Hắn rung chuông bạc như muốn đe dọa ta, nhưng thủ đoạn nhỏ này làm sao có thể khiến ta sợ hãi được.

Trực tiếp xách áo ba người lên, ném vào trong nước.

«Còn dám nói ta là yêu nghiệt không?» Ta nhướn mày nói.

«Không, cô nãi nãi, ngài không phải là yêu nghiệt, không phải...» Lão đạo sĩ nuốt nước miếng, vội vàng đáp.

«Humm?» Ta giả vờ nghi hoặc.

«Ngài không phải yêu quái, ngài là tiên tử, tiên tử trên trời.»

Trên mặt ta dù đang cười, nhưng trong lòng vẫn có chút khinh thường tên đạo sĩ kia, lúc trước không phải một bộ vì dân trừ hại sao? Đánh không lại ta liền nuốt lời? Còn trái với lương tâm mà nói láo!

Loài người, đây chính là loài người đấy!

Ta nhìn không ra bọn chúng rốt cuộc là hơn yêu quái chúng ta ở chỗ nào.

Bọn chúng thật ra còn đối trá hơn chúng ta, giả nhân giả nghĩa hơn chúng ta!

Một khi đã vậy, ta và tỷ tỷ vì sao phải dùng trăm phương ngàn kế để biến hình chứ?

Đùa giỡn ba tên đạo sĩ một lúc lâu, ta rút cuộc cũng thấy chán. Quay lưng về nhà, đi đến trước cửa mới nhớ, ta vẫn còn đang giận tỷ tỷ....

Chẳng lẽ ta phải chủ động làm hòa sao?

Không được, tỷ tỷ chắc chắn sẽ cười nhạo ta.

Vậy không về nữa?

Nhưng đã đi đến cổng rồi....

Đứng trước cổng do dự nửa ngày không vào trong. Ta nghĩ, cùng lắm thì ta một mình quay lại rừng trúc. Đúng lúc ý nghĩ này vừa xuất hiện, tỷ tỷ liền bước ra.

Nàng nói với ta: «Tiểu Thanh, muội đứng trước cổng làm gì vậy?»

A, ta quên mất, với đạo hạnh của nàng chắc chắn đã sớm biết ta đứng ngoài cổng.

Ta không được tự nhiên nhìn trái nhìn phải, nói với nàng: «Hứa Tiên về chưa?»

«Vừa về rồi.» Nàng đáp.

Sau đó hai người chúng ta đều không nói gì nữa, ta kéo kéo chéo áo, không biết nên ở cùng một chỗ với tỷ tỷ như thế nào, dù sao ta vẫn còn tức nàng. Ta ở cùng nàng trăm năm, Hứa Tiên mới biết nàng chưa được mấy ngày, luận về tình nghĩa hẳn không thể nào bằng ta.

Ta biết ta ích kỷ, sợ tỷ tỷ bị cướp đi, nhưng trong lòng ta lại tự nói với mình, Hứa Tiên là ân nhân của tỷ tỷ, nên hắn mới quan trọng.

Nhắc đi nhắc lại mấy lần, trong lòng cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Ta ngẩng đầu lên muốn nói mấy câu với tỷ tỷ, thế nhưng một khắc sau đó lại bị lời nói của tỷ tỷ làm cho giật mình.

Nàng nói: «Tiểu Thanh, ta phải gả cho Hứa Tiên!»

Mặt nàng đầy xuân ý, trong mắt tràn ngập sự ngượng ngùng cùng vui sướng, đuôi mắt cong lên không giấu được lòng nàng. Nàng sung sướng như vậy,

vui vẻ như vậy....

Ta lại như rớt xuống vực sâu vạn trượng, nàng lập gia đình? Ở cùng với Hứa Tiên, làm nương tử của hắn? Ta không thể tưởng tượng được....Ta cũng không biết lúc ta rời đi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, bọn họ vì sao lại quyết định ở cùng nhau nhanh như vậy?

A, đúng vậy. Nam thanh nữ tú như lửa gần rơm.

Tình yêu này nở là điều đương nhiên,

Ta lúng túng một lúc lâu, cuối cùng cũng nhếch môi. Dùng giọng nói bình tĩnh đến khó tin mà nói với nàng: «Chúc mừng tỷ, tỷ tỷ....»

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Quan Sai Tới Cửa

Ta không biết lúc ta đuổi đạo sĩ đi, giữa tỷ tỷ và Hứa Tiên đã xảy ra những gì. Bọn họ lại quyết định ở chung cả đời. Ta nhìn khuôn mặt tràn đầy ý cười của tỷ tỷ, không thể phản đối, chỉ có thể chúc mừng nàng.

Từ nay về sau nàng không còn là tỷ tỷ của một mình ta nữa, nàng còn là thê tử của người khác.

Nàng có lẽ không cần ta sống chung nữa rồi, cô đơn đã là quá khứ.

Có lẽ cuối cùng sẽ có một ngày, ngày mà nàng không cần ta nữa.

Sau đó....

Sau đó? Ta sẽ lại ở một mình, ta không thể tưởng tượng ra cảnh sống một mình sẽ như thế nào. Không còn Yêu Nhi, không còn tỷ tỷ, không còn ai cùng ta đi tiếp những năm tháng tiếp theo nữa.

A, không đúng. Hứa Tiên là người, hắn sống không quá trăm tuổi.

Cho dù tỷ tỷ có ở cùng hắn, bất quá cũng chỉ vài chục năm. Cuối cùng cũng sẽ chỉ còn lại ta với tỷ tỷ....

Thật may, chúng ta đều là yêu. Ta đột nhiên vui lên một chút.

Hứa Tiên, cho dù tỷ tỷ có thích hắn, hắn cũng không tranh được với ta, dù sao hắn cũng chỉ là loài người nhỏ bé.

Nghĩ vậy, lòng ta cũng từ từ thoáng ra, bởi ai cũng không thể cướp đi tỷ tỷ của ta. Chỉ cần chờ Hứa Tiên chết đi, nàng lại cùng ta quay về rừng trúc.

Ta coi như buông xuống được gánh nặng trong lòng, nghĩ thông suốt.

Chuyện thành thân cũng không đơn giản như tưởng tượng của ta.

Ngày hôm sau, Hứa Tiên bị quan phủ bắt, cùng ngày bị đày đi Tô Châu....

Tội danh là – ăn trộm ngân ngổ.

Tỷ tỷ nghe xong tin này, cả người liền ngẩn ra.

Sau khi lấy lại tinh thần, nàng liền ngoảnh đầu nhìn ta: «Tiểu Thanh, số bạc đó, muội lấy được ở đâu?»

Bạc? Ta nhanh chóng hiểu ra, bạc tỷ tỷ đưa cho Hứa Tiên là bạc ta lần trước đưa cho nàng. Không phải lấy trộm trong ngân khố quan phủ Hàng Châu sao?

Ta biết, nếu ta nói ra sự thật, tỷ tỷ nhất định sẽ mắng ta.

Nên ta mở to mắt mà nói dối: «Tùy tiện lấy từ một ngân khố thôi, muội làm sao mà nhớ được.»

Nàng trừng mắt nhìn ta nói: «Xem việc tốt muội làm đi!»

Ta có chút không phục, lúc nhận bạc nàng cũng không nói như vậy. Ta nhe răng nói: «Muội làm việc tốt gì! Tỷ nếu đau lòng thì đem muội đưa lên quan phủ đi, chuộc tội cho tướng công nhà tỷ a!»

Ta biết, sự bức bối mấy ngày nay của ta đại khái là bùng phát tại giờ khắc này, bộ dáng cổ tình gây sự của ta nhất định rất khó coi.

Mà tỷ tỷ thấy bộ dáng của ta như vậy, lập tức nhủ mảy cán môi, nói: «Tiểu Thanh, đừng làm loạn....»

Ta cảm thấy vô cùng tủi thân, rõ ràng nàng nổi giận trước. Vì Hứa Tiên mà nổi giận với ta, trăm năm nay chưa từng có. Không phải chỉ là một nam nhân thôi sao? Nàng liền đem tình nghĩa tỷ muội của chúng ta vứt sang một bên.

«Muội sao dám làm loạn với tỷ chứ, dù sao tỷ cũng cảm thấy Hứa Tiên quan trọng hơn muội!» Cuối cùng, ta cũng đem suy nghĩ ghen trong lòng lâu nay nói ra.

Tỷ tỷ nghe xong cũng sùng sốt, nàng có lẽ không ngờ ta lại đề ý chuyện này.

Nàng bình tĩnh nhìn ta, một lúc lâu sau không biết vì sao nàng lại che miệng cười, giờ ngón tay thon dài ra, điểm vào đầu ta một cái nói: «Tiểu Thanh, Hứa Tiên và muội không giống nhau. Muội và ta là tình tỷ muội, đây là tình thân mà loài người nói đến. Mà Hứa Tiên, lại chính là tình yêu....»

Lúc này, nàng cuối cùng cũng thừa nhận. Không phải vì muốn báo ân, mà là vì tình yêu của nàng. Nàng cũng đem ý niệm đắc đạo thành tiên mà quăng ra sau đầu.

Ta hỏi nàng: «Tình yêu? Tỷ không sợ không làm được thần tiên sao?»

Ta hỏi bất thành linh, hai sự việc không hề liên quan đến nhau, nhưng tỷ tỷ vẫn hiểu ý của ta. Tình yêu sẽ cắt đứt con đường đắc đạo thành tiên của nàng, nàng thật sự không quan tâm sao?

Sau đó, ta chỉ thấy thần sắc nàng khẽ biến đổi, lắc lắc đầu.

«Ta không hiểu....» Ta nói.

«Chờ đến lúc Tiểu Thanh gặp được người mình thích, sẽ hiểu được....» Nàng trả lời.

Hiện tại, ta tất nhiên vẫn không hiểu tâm tình của tỷ tỷ lúc nói những lời này, đợi đến khi ta hiểu được, thì đã sớm cảnh còn người mất.

Dù như vậy, trong lòng ta cũng vẫn không muốn Hứa Tiên ở cùng với tỷ tỷ. Bởi vì ta biết, mặc dù tỷ tỷ ngoài miệng nói vậy, thế nhưng thực tế nàng nhất định sẽ chọn Hứa Tiên. Bởi nàng vì Hứa Tiên, mà từ bỏ ước mơ lớn nhất của mình....

Ta vẫn như cũ không muốn rời khỏi nàng, có lẽ là do ta sợ sự cô đơn.

***

Đến chiều, tỷ tỷ còn đang nghĩ cách cứu Hứa Tiên, thì quan sai đã tìm tới cửa.

Còn chưa vào cửa, quan sai đã ở bên ngoài gào to: «Bên trong có người không?»

Có lẽ là do quan phủ phái tới điều tra, nghĩ thế nào Hứa Tiên cũng không có bản lĩnh ăn trộm ngân khố, thế nên tiếp tục điều tra những người có tiếp xúc với hắn.

Tỷ tỷ liếc ta một cái, ý bảo ta đi mở cửa, lại nhắc nhở ta ngàn vạn lần không được để lộ.

Ta bĩu môi, trong lòng khinh thường, không phải chỉ là con người thôi sao. Dù sao cũng là ta gây chuyện, ta đây liền thay nàng giải quyết tên quan sai này. Xem nàng còn nở lòng nào trách ta nữa không.

Vuốt lại tóc cùng quần áo xong, ta mới mở cửa.

«Công tử, người tìm ai?» Giọng nói mang theo chút quyền rũ vang lên.

Hắn lúc nhìn thấy ta, khí phách trước đó hoàn toàn biến mất vô ảnh vô tung, chỉ ngơ ngác mà đứng nhìn.

Lúc này, ta mới nhìn rõ khuôn mặt hắn.

A, quan sai này không phải tiểu ca bị nàng trêu chọc ở hậu viện lúc trước sao? Mắt to mày rậm, nhất định không sai. Sao lại là quan sai này? Nhớ tới bộ dáng chạy trốn chết của hắn hôm đó, ta không khỏi buồn cười.

Nhưng ta biết hiện tại không phải là lúc cười người ta như vậy, tận lực thu lại nụ cười, không để hắn nghi ngờ.

Lại từ từ bước ra một bước, váy dài màu xanh uốn lượn, thân thể dựa bên cửa, trong mắt để lộ một chút sợ hãi.

Ta biết, nam nhân đều thích bộ dáng như thế này.

Sau một lúc sau, hấn mới hoàn hồn, giả bộ ho khan một tiếng. Thẳng lưng lại, nhớ tới việc chính, hỏi ta một câu, nhưng ngữ khí hung ác lúc trước rõ ràng đã ôn nhu hơn: «Cô nương, mấy ngày trước ngân khố Hằng Châu bị người ta ăn trộm.»

«Ừ.» Ta gật đầu, trong mắt lộ ra sự khó hiểu.

«Sáng nay, chúng ta đã tìm được năm mươi lượng bạc bị mất. ...» Lời này hấn nói được một nửa, rồi dừng lại một chút nhìn về phía ta. Có lẽ là muốn bắt được chút thông tin từ biểu tình trên mặt ta, ta làm sao có thể để cho hấn như ý?

Biểu tình vẫn khó hiểu như trước.

Hấn tìm kiếm nửa ngày, cuối cùng cũng bị ta lừa, mới tiếp tục nói: «Chúng ta tìm bạc được trên người một vị học đồ tại y quán tên là Hứa Tiên. Cô nương có biết người này không?»

«Hứa công tử? Biết biết. ...» Ta gật đầu, cho dù nói dối trước mặt hấn cũng vô dụng, quan sai đã điều tra ra Hứa Tiên từng tới đây, không bằng cứ thành thật mà thừa nhận.

Ta há miệng, một lúc lâu sau, mới giả bộ hiểu được ý tứ trong lời của hấn.

Kích động túm lấy tay áo hấn, khẩn trương nói: «Chẳng lẽ Hứa công tử nói số bạc đó là chúng ta đưa cho hấn?»

Vừa nói, ta vừa tròn mắt, nước mắt tuấn thân chảy xuống.

Hấn bị ta kéo ống tay áo, hơi ngẩn ra. Ngượng ngùng sờ đầu: «Hứa Tiên không nói như vậy. Chỉ là. ...»

«Chỉ là sao?» Ta hỏi. Hứa Tiên kia cũng coi như có tình nghĩa, không khai ra ta và tỷ tỷ. Hấn đúng là có tâm thương hương tiếc ngọc, hơn hòa thượng chất phác cùng tên đạo sĩ thối kia nhiều lắm.

Trong lòng ta cũng đánh giá Hứa Tiên cao thêm vài phần, thế nhưng ta vẫn ghét hấn như cũ, vì hấn cướp đi tỷ tỷ bên cạnh ta.

«Chỉ là phụng mệnh tới điều tra thôi, cô nương đừng nên lo lắng.» Nói vậy chắc diễn xuất của ta đã khiến hấn động lòng trắc ẩn rồi, hấn vội vàng xua tay muốn an ủi ta.

«Đại ca, ta và tỷ tỷ nhà ta trong sạch, thư hương nhiều đời, thi lễ gia truyền. ...» Ta không ngừng cố gắng.

«Ta biết, cô nương như hoa như ngọc, đương nhiên sẽ không phải là kẻ trộm!» Hấn đáp.

Hấn lại dám nói với ta là hấn biết! Nếu cho hấn biết người hôm đó dọa hấn chạy là ta, không biết hấn sẽ phản ứng như thế nào. Quả nhiên, đứng trước sắc đẹp, nam nhân nào cũng như nhau.

«Đại ca tin chúng ta là tốt rồi.» Ta thờ phào trước mặt hấn, ta đặt trên ngực: «Đại ca, ta tên là Tiểu Thanh, tỷ tỷ của ta là Bạch Tố Trinh. Tỷ tỷ nhất gan, nếu đại ca muốn vào hỏi ngân vạn lần đừng quá lỗ mẫn. ...»

«Sẽ không, sẽ không. ...» Hấn xua tay: «Còn nữa, Tiểu Thanh cô nương, ta tên là Hà Lập.»

A, hấn còn tự báo danh. Ta nhất thời không kịp phản ứng lại, nhưng nhìn thoáng qua ánh mắt của hấn, ta liền hiểu được. Lần đầu tiên Hứa Tiên nhìn thấy tỷ tỷ, cũng là ánh mắt này.

Si ngốc, ngờ ngác. ...

Xem đi, ai nói công phu câu dẫn người khác của ta không đâu vào đâu nào.

Hi hi, đáy lòng ta thầm cười trộm. Cố tình xoay người, không để hấn nhìn mặt ta: «Hà đại ca, có muốn theo ta vào trong hỏi tỷ tỷ không?»

Vừa hỏi, khiến hấn nhớ tới việc chính, ho khan một tiếng. Thu lại thần sắc nói: «Ta biết cô nương không phải kẻ trộm, không vào quấy rầy nữa. Lần sau lại đến nhận tội với Tiểu Thanh cô nương. ...»

Hấn vỗ vỗ bội đao, xoay người rời đi.

Lần sau? Hấn thật thông minh, lại còn tìm cớ.

***

Ta đắc ý cười cười, bỏ chuyện hòa thượng cùng đạo sĩ lúc trước ra khỏi đầu.

Vừa vào cửa đang muốn giành công với tỷ tỷ một phen, không ngờ nàng lại mở miệng trước: «Tiểu Thanh, không ngờ muội vừa ra ngoài một ngày ngắn ngủi, lại thành thạo thủ đoạn nữ nhân như vậy. ...»

Hiển nhiên, đoạn đối thoại vừa rồi nàng đã nghe thấy. Ta bĩu môi, đến bên người nàng phản bác: «Tỷ tỷ, tỷ sai rồi. Đây chẳng qua chỉ là thủ đoạn cơ bản

của yêu mà thôi. Tỷ cũng đừng nói với ta, tỷ không thi triển mỹ nhân kế với Hứa Tiên nhé!»

Nàng nghe xong mặt đỏ lên, trừng mắt nhìn ta: «Thì sao? Hắn bây giờ không phải bị đày đi Tô Châu rồi sao?»

«Tỷ tỷ không nghĩ ra cách cứu hắn?» Ta có chút khó hiểu, bởi vì trong mắt ta hầu như không có bất cứ chuyện gì có thể làm khó tỷ tỷ.

«Không phải không có, nhưng cho dù có thể khiến hắn vô tội trở lại Hàng Châu, nhưng phải làm sao để che kín miệng lưỡi thiên hạ đây?»

«Tỷ tỷ, quan tâm đến người khác làm gì?»

«Tiểu Thanh muội không hiểu, miệng lưỡi con người rất đáng sợ. Làm người không giống với yêu. ...»

Được rồi, nàng quả thật hiểu biết hơn ta nhiều lắm. Ta ngậm miệng không nói lời nào, thật ra trong lòng ta, không cứu Hứa Tiên là tốt nhất. Tốt nhất về sau không nhìn thấy hắn nữa. Thế nhưng ta biết, tỷ tỷ tất nhiên sẽ không dễ dàng buông tay như vậy.

Quả nhiên qua một lúc lâu, nàng đột nhiên mở miệng hỏi ta: «Tiểu Thanh, muội muốn theo ta đi Tô Châu không?»

«Tỷ muốn đuổi theo hắn?» Ta kinh ngạc hỏi.

«Hắn nói hắn muốn thành hôn với ta, phu xướng phụ tùy, ta tất nhiên phải đi theo hắn.»

Xong rồi, nàng đã bị Hứa Tiên mê hoặc hoàn toàn rồi.

«Tiểu Thanh, muội theo ta đi.» Nàng cầm tay ta, trong mắt lộ vẻ mong đợi.

Ta nghĩ đời này người ta không có biện pháp cự tuyệt nhất chính là tỷ tỷ, nàng trước kia thường nói ta dễ mềm lòng, khi đó ta còn không tin. Hiện tại bị nàng nhìn như vậy, ta thật sự có chút tin tưởng. Sắc mặt ngày thường vô cùng hung ác của ta một chút cũng không dùng được.

Quay đầu, giữ khoảng cách với tỷ tỷ. Nói với nàng: «Đi Tô Châu cũng được, thế nhưng muội phải về rừng trúc một lần. ...»

Ta nghĩ về mặt của ta lúc này nhất định là vô cùng mất tự nhiên, nên mới không muốn để tỷ tỷ nhìn thấy.

Ta vừa dứt lời, chợt nghe thấy tiếng cười kinh hi của tỷ tỷ vang lên: «Tiểu Thanh. ...»

Chết tiệt, ta nghe thấy nàng cười trộm!

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ww.EbookFull.Net.

Chương 15: Phụ Nữ Và Bán Yêu

Thấy tỷ tỷ cười như vậy, ta nhất thời ngượng đỏ mặt. Không thèm quay đầu lại chạy ra cửa. Trên đường không khỏi bị cá chép tinh cười nhạo: «Thanh Xà, muốn đi Tô Châu thì mau đi đi. Trả lại nhà với gương cho ta.»

Sao ta có thể để nàng ta như ý chứ, hừ lạnh một tiếng nói: «Yên tâm, ta đi Tô Châu nhất định sẽ đưa ngươi đi cùng. Sau đó ở trong nhà xây cho ngươi một cái ao nhỏ!»

«Thanh Xà đáng chết, phải xem ngươi có bản lĩnh ấy không đã!»

«Được, ngươi chờ đấy.» Ta nhún vai, đối phó với cá chép tinh thật không thú vị. Cũng tốt, tỷ tỷ sau này ở bên Hứa Tiên rồi nên có lẽ sẽ không có ai đi theo ta nữa, vậy cứ thoải mái đùa giỡn với cá chép tinh đi, xem như giết thời gian là được rồi.

Ta lần đầu tiên cảm thấy cá chép tinh cũng không tệ lắm.

Mấy ngày rồi mới quay lại rừng trúc, ở đây vẫn không có gì thay đổi. Trúc xanh vẫn như trước, núi non bị mây mù che phủ, những tiều phu đón củi không dám đi vào một mình, chỉ sợ lạc đường.

Mưa nhiều ngày nay, lá trúc dường như càng xanh thêm. Ta đưa tay ngắt lấy một chiếc lá, đưa đến bên miệng, thổi lên một điệu dân gian du dương. Thế nhưng, vẫn không thể thổi ra âm thanh trong trẻo như Yêu Nhi, như có thể gột tẩy tâm hồn một mối.

Đế giày lún sâu trong bùn nhão, để lại những dấu chân. Gần đến phòng trúc, ta lại có chút thấu hiểu gần hương tình kiếp* mà loài người nói đến. Mới rồi đi mấy ngày, mà giống như ta đã trăm năm chưa về.

(*) Gần hương tình khiếp: Đại khái là càng đến gần quê hương thì lại càng có chút cảm giác hồi hộp, lo sợ vì lâu rồi chưa về.

Cước bộ chậm lại, ánh mặt trời chiếu lên mặt ta.

Ta hít sâu một hơi, muốn đến gần, nói lời chào tạm biệt với nó trước khi đi.

Lúc này, trong phòng trúc liền truyền đến những tiếng động nhỏ, tựa như tiếng nữ nhân đang khóc!

Ta nhất thời ngẩn ra, sau đó giận dữ. Kẻ nào dám to gan như vậy! Lại dám thừa dịp ta và tỷ tỷ đi vắng, chim gáy chiếm càn chim khách!

Bất chấp gần hương tình khiếp, ta tăng nhanh cước bộ, đồng thời còn nghe thấy một tiếng động khác. Tiếng trẻ con khóc, cùng tiếng pháp trượng gõ trên mặt đất.

Hai tiếng động này, ta hình như đã từng nghe thấy ở nơi nào đó.

Hắn một thân tăng y cùng áo cà sa bạch sắc, sừng sững đứng trong mưa, khẳng khẳng gọi ta là ‘xà yêu’, ‘yêu nghiệt’, rồi lại không dám nhìn ta. Không phải là hòa thượng chất phác cổ hủ đó thì còn là ai nữa?

Còn có một nữ nhân đang khóc đến tê tâm phế liệt? Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?

Lòng hiếu kỳ của ta trỗi dậy, chẳng lẽ hòa thượng đã làm ra chuyện gì không tốt với nữ nhân kia sao?

Ta bắt đầu tưởng tượng ra bộ dáng hòa thượng sáp lại gần nữ nhân kia, nhưng ta nhanh chóng bị ý nghĩ đó khiến cho sồn da gà. Thật sự không thể tưởng tượng ra bộ dáng đó của hòa thượng, hẳn ngay cả ta mà cũng thấy chướng mắt, đừng nói nữ nhân bình thường này!

A? Vì sao ta lại nghĩ như vậy? Hẳn thích loại nữ nhân nào đâu có liên quan gì đến ta!

Không đúng, hiện tại không phải lúc để nghĩ đến chuyện này!

Ta dùng khinh thân thuật, tới gần phòng trúc, muốn tìm hiểu đến cùng.

May mà cửa phòng trúc không đóng. Không, có lẽ phải nói là phòng trúc không có cửa. Ta dễ dàng có thể nghe thấy tình hình bên trong.

Hòa thượng và đứa trẻ mà phụ nhân ôm trong lòng.

Tóm lại là một tổ hợp vô cùng kỳ quái, rất không hòa hợp.

Phụ nhân này cũng là người quen, chính là người mà ta cùng tỷ tỷ che mưa giúp. Đứa trẻ trong tay nàng có lẽ là đứa trẻ mà ngày đó ta với tỷ tỷ cứu.

Thế nhưng, hòa thượng đang muốn làm cái gì?

Về mặt hấn nghiêm túc, đưa tay nắm lấy đứa trẻ...

Ô, chẳng lẽ đó là con riêng của hắn? Ta mở to hai mắt nhìn, không biết vì sao hô hấp có chút hỗn loạn.

Hiển nhiên, ý nghĩ này vừa xuất hiện lại càng khiến ta càng hoảng sợ, vội vàng cẩn thận đánh giá người phụ nữ kia. Mắt rất to, da rất trắng, đôi môi anh đào đỏ mọng, bộ dáng ôn nhu yếu đuối, ở nhân gian cũng coi như là mỹ nữ, thế nhưng vẫn không bằng ta với tỷ tỷ.

Chẳng lẽ hòa thượng thích loại này, nên lần đó mới không mắc mưu của ta?

Hừ, phẩm vị của hòa thượng cũng quá kém! Đáy lòng ta đột nhiên nổi lên một chút lửa giận, chết tiệt, nếu để người khác biết, ta không phải là rất mất mặt sao!

Thế nhưng, ta nhanh chóng biết mình nghĩ sai. Đứa trẻ kia không phải con riêng của hòa thượng, nhưng là của người phụ nữ kia cùng một hồ yêu sinh ra – bán yêu.

Việc của hòa thượng đơn giản chỉ là tới thu con bán yêu này.

Ta trầm nghĩ, đúng là tác phong của hòa thượng, thật không biết hắn cả ngày ngoài việc thu yêu còn làm được gì khác không nữa!

***

Nghĩ thì nghĩ, bầu không khí trong phòng vẫn căng thẳng như cũ.

Hòa thượng giờ bát*, giọng nói không có nửa phần thương hại, cúi đầu nhắm mắt, hai tay chấp trước ngực nói: «Ta niệm tình người bị hồ yêu mê hoặc mới sinh ra nghiệt súc này, mau đem nó giao cho ta.»

(*) Bát: Chén thuốc mà nhà sư thời xưa hay dùng.

«Pháp sư, ta không biết hồ yêu bán yêu gì cả. Ta chỉ biết, đứa nhỏ này là con ta, là khúc thịt trên người ta a. Ngài mở lòng từ bi buông tha cho nó, ta nhất định sẽ dạy dỗ nó thật tốt, ta sẽ không để nó làm bất cứ chuyện xấu nào!»

Người phụ nữ ôm đứa trẻ roi lệ, đầu đập xuống đất trước mặt hòa thượng, trên cái trán trắng nõn loang lổ vết máu.

Lại nhìn hòa thượng, hần nhùi mày không nói, tựa như đang động lòng trắc ẩn.

Nhưng khi nhìn đến đứa trẻ một lần nữa, liền thu lại sắc mặt: «Yêu quái chính là yêu quái, chờ hần lớn lên, cả người hần cũng sẽ ăn!»

Xi, hòa thượng chính là hòa thượng, suốt ngày cho rằng yêu quái sẽ ăn thịt người. Ta và tỷ tỷ không phải không ăn thịt người đó sao, hần nghĩ thịt người ngon lắm đây à! Vừa nhìn thấy người chúng ta liền chảy nước miếng? Buồn cười, cũng không phải toàn bộ yêu quái đều ăn thịt người nhé!

Thế nhưng, ta biết hòa thượng vì sao không đáp ứng yêu cầu của người phụ nữ đó.

Bởi vì trong nháy mắt hần nhìn người phụ nữ đập đầu, hần đã thấy trong mắt đứa trẻ lóe lên u quang. U quang mãnh liệt như lang như sói, nó từ khi sinh ra đã có linh trí, lúc nhỏ đã dã tính khó thuần, vậy sau này lớn lên, sợ là sẽ đi gây họa khắp nơi.

Hòa thượng nhất định sẽ không lấy tính mạng của người ta ra mà đánh cuộc,

Người phụ nữ kia nghe xong khóc càng tê tâm phế liệt, càng ra sức đập đầu trước mặt hòa thượng. Có lẽ nàng biết chỉ cần nàng dừng lại, hòa thượng sẽ vô tình mà cướp đi đứa con của nàng.

Thế nhưng, hòa thượng so với tưởng tượng của nàng còn vô tình hơn.

Giữa rừng trúc yên tĩnh, ta chăm chú nhìn được toàn bộ. Chuyện sắp xảy ra, ta có lẽ cả đời cũng không đoán được.

Phụ nhân thấy bất luận thế nào cũng không lay động được hòa thượng, một giọt nước mắt cuối cùng rơi trên mặt đất, nàng rút cuộc cùng ngừng khóc và đập đầu.

Ánh mắt của nàng biến đổi, trong đó toát ra ánh sáng kiên nghị.

Nàng bắt đầu uy hiếp hòa thượng, nàng nói: «Nếu pháp sư muốn bắt con ta đi, vậy hãy giết ta trước.»

Có lẽ là bản tính của một người mẹ đã cho nàng sự kiên cường đó, về mặt trong một khắc đó của nàng bị ta thu vào đáy mắt, ta không hiểu.

Ta không hiểu, loài người từ trước đến nay luôn là một sinh vật xảo quyết, người chết vì tiền chìm chết vì thức ăn, danh ngôn ngàn đời. Nàng vì sao lại vì một đứa trẻ mới sinh mà phí hoại mạng sống của mình. Ta nghĩ, cho dù ta và tỷ tỷ có thân thiết, nhưng ta vẫn không thể nói ta sẽ vì nàng mà chết....

Thế nhưng người phụ nữ đó lại nói được.

Trong lúc ta đang ngây người, hòa thượng mở miệng: «Ta sẽ không giết ngươi.»

Giọng nói của hần như gió mát thấm vào ruột gan, nhưng vào tai của phụ nhân lại vô tình đến cùng cực, phá hủy phòng tuyến cuối cùng của nàng.

Ánh mắt của phụ nhân ngây dại, tựa như muốn khóc. Nàng hít hít mũi, cắn môi, chỉ vào tường nói: «Nếu pháp sư muốn bắt con ta, ta đây liền đập đầu chết trước mặt pháp sư!»

Giọng nói của nàng không ít hung ác, không giống như đang nói dối.

Nàng thấy hòa thượng không nói lời nào, lui ra sau vài bước, lại nhấn mạnh một lần nữa: «Ta không đùa đâu!»

Cả phòng im lặng, hòa thượng vẫn không mở miệng như trước, chỉ là hai mắt từ từ khép lại lần phạt châu. Không khí trong phòng như đột nhiên bị rút sạch, giờ khắc này càng trở nên căng thẳng, ta ngay cả hô hấp cũng chậm lại, chỉ sợ phá vỡ bầu không khí mỏng manh này, sau đó liền hít thở không thông.

Ta đang nghĩ, nàng thật sự sẽ vì đứa trẻ trong lòng mà vứt bỏ mạng sống của mình sao? Thật ra ta vẫn không tin.

Hòa thượng mặc dù nhắm mắt sắc mặt không chút thay đổi, thế nhưng không biết vì sao ta lại biết trong lòng hần lúc này nhất định là đang đấu tranh dữ dội. Hần không thể tha cho bán yêu, sợ nó làm bậy, nhưng là không thể coi như không nhìn thấy sinh mệnh trước mắt được....

Vì thế trong phòng trúc vẫn trầm mặc như trước.

Phụ nhân đứng trước mặt hòa thượng thật lâu, một lúc sau, nàng cuối cùng cũng dùng hết dũng khí. Nàng bị ai nhắm mắt, xoa đầu đứa trẻ, nước mắt lại chảy dọc trên khuôn mặt nàng.

«Pháp sư, ta hiểu.....» Nàng đột nhiên nói, sau đó hát một khúc hát ru, giọng hát so với khóc còn khó nghe hơn.

Lúc này, ta và hòa thượng vẫn không hiểu ý tứ của ca khúc này.

Thậm chí phụ nhân còn thỏa hiệp, giao bán yêu trong tay ra.

Giọng ca của nàng tràn ngập sự bi ai cùng bất đắc dĩ, ta bắt đầu có chút không đành lòng. Chỉ có bán yêu ‘Ngọc Nhi’ vẫn còn mở to mắt.

Ta và hòa thượng có lẽ đều không ngờ được chuyện này, phụ nhân này vô cùng mạnh mẽ, giọng ca vừa ngừng, nàng còn chưa kịp lau nước mắt trên mặt, liền ôm đứa trẻ đập đầu vào tường.

Va chạm này gần như là xảy ra trong chớp mắt, không để bất luận ai có khả năng phản ứng.

Ngay sau đó, hòa thượng đi chuyển, ta cũng đi chuyển! Thân thể không tự chủ mà đi về phía phụ nhân kia...

Khoảng cách từ chỗ ta đứng đến phụ nhân quá xa, ta ngay cả một góc áo của nàng cũng không chạm được. Hòa thượng thật ra lại chạm được, nhưng là sau sự va chạm kịch liệt đó....

Máu tươi chảy xuống bên thái dương của phụ nhân, hòa thượng đỡ nàng, nhú mày, miệng nói: «A di đà phật.»

Khuôn mặt kiên nghị cuối cùng cũng buông lỏng.

Mà ta cũng chỉ có thể đứng yên tại chỗ, ngơ ngác nhìn chuyện xảy ra sau đó.

Máu tươi mơ hồ trên mặt phụ nhân, nàng vẫn còn một hơi cuối cùng, hô hấp đứt quãng. Tất cả mọi người đều biết nàng sắp chết, chỉ là trong tay vẫn ôm đứa trẻ.

Đứa trẻ trừng mắt nhìn hòa thượng, phụ nhân nhìn về phía ta.

Nàng nhìn ta chỉ vào đứa trẻ, nói không nên lời.

Ta hiểu ý của nàng. Nàng đang muốn ta cứu nó.

Ta thừa nhận lúc này ta đã bị cái gọi là tình mẹ làm cho cảm động.

Trong khoảnh khắc đó, cánh tay nàng dùng một hơi cuối cùng để giơ lên cuối cùng cũng buông xuống. Một sinh mạng tan biến ngay trước mắt ta....

Nhưng trên mặt nàng vẫn không có chút hối hận nào, ngược lại an nhiên hiếm thấy.

Ta nhìn mi tâm đang nhăn lại của hòa thượng, đột nhiên hiểu ra. Nàng đây là đang trả thù hòa thượng, khiến lương tâm hắn không yên, khiến hắn cảm thấy có lỗi với đứa trẻ trong tay.

Đây đúng là canh bạc cuối cùng của phụ nhân.

Hòa thượng thở dài một tiếng: «Thí chủ hà tất phải làm như vậy, nhân yêu khác biệt, nguoi....»

Hắn cuối cùng vẫn không nói hết lời, chỉ yên lặng nhìn người đột nhiên xuất hiện là ta, niệm kinh Phật, siêu độ cho phụ nhân kia.

Mắt đứa trẻ bị hòa thượng đặt trên mặt đất đã sớm đỏ rực lên, nếu lúc này nó có năng lực, chắc chắn sẽ vọt tới trước mặt hòa thượng, xuất thủ đánh hắn.

Chỉ mình ta ngơ ngác đứng tại chỗ, không biết nên làm gì cho phải.

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Vụ Mua Bán Của Thanh Xà

Tháng năm, trong rừng trúc rất mát mẻ, sương mù dày đặc. Ánh nắng yếu ớt, phần lớn rừng trúc bị sương mù che phủ. Gió nhẹ khẽ thổi khiến lá trúc xào xạc.

Đây là lần thứ hai ta gặp hòa thượng, vẫn là trong rừng trúc, nguyên nhân cũng vẫn là vì phụ nhân nọ.

Chỉ là lần này trời không mưa, cũng không phải cuộc giằng co giữa ta và hòa thượng.

Lúc này ta chỉ là một người đứng xem.

Không khí trong phòng trức nhất thời có chút quỷ dị, hòa thượng đọc kinh Phật siêu độ cho phụ nhân. Đứa trẻ bán yêu hai mắt đỏ rực trừng trừng nhìn hòa thượng, mà ta lại cảm thấy tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải.

Kinh Phật trang nghiêm vang lên trong phòng không dứt. Chân của ta có chút tê dại.

Phòng trức này rõ ràng là của ta, nhưng ta ở đây lại như người ngoài cuộc, đi không được mà ở lại cũng không xong. ....

Một lúc lâu sau hòa thượng mới thu hồi phật châu, nhìn về phía ta.

Không biết ta đã từng nói rằng đôi mắt của hòa thượng đặc biệt xinh đẹp chưa, giống như nước suốt trong vắt, nhìn thấy cả đáy, như có thể nhìn thấu lòng người.

Thế nhưng ta vẫn có chút sợ hãi, sợ nhìn lâu sẽ bị hấp khiến cho mềm lòng.

Nên ta đảo mắt tứ phía, chính là không dám nhìn vào mắt hắn.

May mà hắn cũng chỉ nhìn ta trong chớp lát, rồi dịch chuyển tầm mắt. Dưới ánh mắt tức giận ngút trời của bán yêu, hắn ôm lấy nó.

Lúc này, giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng của hòa thượng vang lên: «Xà yêu, ngươi tới đây làm gì?»

Ô, hắn đây là đang nói chuyện với ta sao? Lại là ‘xà yêu’, rõ ràng ta đã nói với hắn tên của ta! Không nhắc đến việc này, rõ ràng là bọn hắn chiếm lấy địa bàn của ta, ta phải hỏi tội hắn mới phải.

Ta nhướn mày, có chút không vui nói: «Hòa thượng, ta tên là Tiểu Thanh, chẳng lẽ ngươi đã quên rồi sao? Hơn nữa phòng trức này vốn là của ta. Ngươi nói xem, ta tới đây làm gì?»

Trong mắt hắn hiện lên sự sáng tỏ, cuối cùng cũng không còn lời nào để nói. Có lẽ hắn là vì chuyện của phụ nhân, không rảnh gây phiền toái với ta, nên mới im lặng như vậy.

Khác với bộ dáng hung ác lần trước, hòa thượng lặng lẽ trầm mặc, ngược lại khiến ta cảm thấy không biết nên làm thế nào cho phải.

Thật ra hòa thượng cũng không xấu, ít nhất lần trước hắn đã buông tha cho ta, mà hắn hiện tại có phải trong lòng cũng đang sám hối hay không? Ta trầm nghĩ.

A? Không biết vì sao ta lại nghĩ tốt về hòa thượng, có lẽ là do ta ở cùng phòng với hắn nên không được tự nhiên, vì vậy tâm trạng mới trở nên hỗn loạn.

Vẫn nên kiếm việc để nói, đỡ phải nghĩ đồng nghĩ tây.

Vừa vặn, ánh mắt lướt qua phụ nhân nằm trên mặt đất, ta cực lực phủ nhận ý nghĩ trong lòng mình, liền nói: «Hòa thượng đáng chết, miệng thì đạo đức nhân nghĩa, không phải cũng có người mất mạng trước mặt ngươi đó sao!»

Lời này vừa nói xong ta liền hối hận, ta hà tất phải vì ham muốn nhất thời mà lỡ miệng chứ? Vặn nhất hòa thượng nghe xong, điên lên thì phải làm thế nào, ta đánh không lại hắn a. Ngộ. ....hắn không phải sẽ giết yêu diệt khẩu đấy chứ? Nếu như ta chết, không phải sẽ không một ai biết đến chuyện này sao?

Nghĩ vậy, ta nhất thời khản trương, cắn môi lên quan sát hòa thượng.

Chỉ thấy, hắn vẫn một thân tăng y thuần trắng cùng áo cà sa như trước, khiến người ta có cảm giác phiêu nhiên thoát tục, dù là tăng bào cũng không thể che dấu dáng người rắn chắc của hắn. Mây rậm mắt sáng, mắt lóe lên ánh sáng thâm thúy, tựa như thương hại lại tựa như bi ai. Một hắn mím chặt, hơi thở vững vàng, khiến người ta cảm thấy yên tâm.

Điều đáng tiếc duy nhất chính là – bên trên là một cái đầu trọc.

Nhưng không thể nghi ngờ, hòa thượng đứng là rất đẹp, khác với Hứa Tiên và Yêu Nhi, là một hương vị khác. Ta cũng không biết phải miêu tả như thế nào nữa, nói theo cách khác đi, nếu Yêu Nhi ở trong mắt ta là một đứa nhỏ, Hứa Tiên là thiếu niên, vậy hòa thượng chính là nam nhân. (Bảng: Ta nghĩ thấy mùi gian tình =))

Nam nhân? Ta bị chính suy nghĩ của mình dọa, tim cũng đập nhanh hơn.

Cảm giác này có chút kỳ quái.

Nhưng hiện tại không phải là lúc để ta nghĩ những cái này, ánh mắt hòa thượng nhìn ta vô cùng sắc bén. Ta nghĩ có lẽ câu nói vừa rồi của ta đã chọc giận hắn.

Ánh mắt như dao nhọn, lòng ta khẽ thót lên, nhất thời cảnh giác.

Lùi lại cách xa hắn vài thước, giơ tay chỉ vào hắn nói: «Hòa thượng, ta nói cho ngươi biết, ông trời có mắt, muốn người ta không biết trừ phi mình đừng

làm, người muốn giết yêu diệt khẩu, đó là chuyện không thể!»

Sau đó ta thấy mây hắt lại càng sâu, ta nói xong được nửa ngày hắt mới mở miệng: «Xà yêu, mấy ngày rồi không gặp người, người học được không ít thành ngữ. ....»

Giọng nói vẫn bình ổn như trước, nghe không ra một chút giận dữ.

Hắt không tức giận, cũng không có dấu hiệu động thủ. Điều này khiến ta an tâm không ít, ta thở dài nhẹ nhõm, lúc đó mới nghĩ lại cẩn thận lời hắt nói. Cái gì mà bảo ta học được không ít thành ngữ, chẳng lẽ ta ở trong lòng hắt chính là một con rắn vô văn hóa sao?

Hòa thượng đáng chết, hắt rõ ràng là xem thường ta!

«Hòa thượng, người tưởng rằng yêu nào cũng vô văn hóa sao? Đừng đánh đồng ta với những yêu quái khác.»

Ta nghĩ tỷ tỷ nói rất đúng, ta là một người rất dễ kích động, vừa nghĩ không nên chọc giận hòa thượng, giờ lại tự đưa mình ra trước mũi giáo.

Hòa thượng dùng ánh mắt sâu thẳm nhìn ta, ngữ khí lạnh liệt vang lên: «Câm miệng.»

Giọng nói của hắt có chút mất kiên nhẫn.

Rất nhanh, ta bị ngữ khí khinh thường của hắt chọc tức. Đáng chết, hắt cười nhạo ta vô văn hóa thì thôi, lại còn chê ta phiền phức!

Nếu không phải ta đánh không lại hắt, ta nhất định sẽ giương nanh mà cắn hắt một cái. Nhưng lúc này ta chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng, bỏ đi, không để ý tới hắt nữa.

Trong lúc ta đang nghĩ, hòa thượng đáng chết này vì sao còn chưa đi, thì hòa thượng lại bước tới trước mặt ta. Mùi hương tử đàn xộc vào mũi, đồng tử ta co rút lại. Đây là lần đầu tiên khoảng cách giữa hai chúng ta gần như vậy, ta gần như có thể nhìn rõ những nếp nhăn giữa đôi mày đang nhíu chặt cùng từng đường vân trên đôi môi của hắt.

Rắn từ trước đến nay luôn là sinh vật máu lạnh, ngón tay của ta luôn lạnh cóng. Nên ta đối với động vật máu nóng luôn vô cùng miễn cảm, cũng giống như ta có thể cảm nhận được nhiệt độ tản ra từ trên người hòa thượng. Giờ khắc này, ta giống như đang ngâm mình trong nước sôi.

Ta không dám ngẩng đầu nhìn vào mắt hắt, cũng không muốn cúi đầu tỏ ra yếu thế. Ánh mắt nhìn thẳng vừa vặn dừng trên cổ hắt, yết hầu hơi nổi lên, ta biết đó là hầu kết của nam nhân. Ta và tỷ tỷ đều không có, nhưng vì sao lại không có chứ? Ta thất thần, theo bản năng đưa tay lên sờ cổ hắt. ....

«Xà yêu.»

Ta bị tiếng gọi của hắt khiến cho bừng tỉnh, sau đó lòng ta trống rỗng, lời nói chưa kịp chạy qua não đã tiến thẳng đến miệng: «Hòa thượng, ta thật sự không có suy nghĩ sẽ sờ hầu kết của người!»

Xong rồi! Ta lại còn nói ra miệng. .... Ta ghen đỏ mặt, trong lòng thầm mắng chính. Nếu hòa thượng phát điên lên thì làm sao bây giờ? Chẳng lẽ hôm nay ta rớt cuộc cũng không có duyên gặp lại tỷ tỷ sao?

«Xà yêu.» Hắt lại gọi ta một tiếng, ngữ khí lần này càng mất kiên nhẫn.

Lúc này ta căn bản không nghĩ đến việc sửa cách hắt gọi ta nữa, chỉ nghĩ, ta hôm nay có lẽ khó mà trốn thoát. Ta hơi lùi về phía sau, còn chưa nhúc nhích, tay ta đột nhiên ôm phải một vật.

Hòa thượng đem bán yêu nhét vào tay ta. A, hắt không bắt ta sao? Sao tự dừng lại tốt tính như vậy?

Ta khó hiểu nhìn hắt, nghĩ thầm, không lẽ hắt thấy bán yêu nặng quá nên đưa cho ta ôm?

Sự khó hiểu của ta nhanh chóng được giải đáp. Hắt cầm phật châu, hai tay chấp lại. Giọng nói mát lạnh vang lên: «Hò yêu này người đem về nuôi nấng đi. ....»

A, hóa ra là hắt muốn ta nuôi hò yêu này. Ta gật gật đầu tỏ ý hiểu, nhưng vừa cúi đầu xuống cổ liền cứng ngắc. Hắt muốn ta nuôi đứa nhỏ! Lại còn là một bán yêu!

Ta kinh ngạc nhìn hắt: «Người không phải muốn thu hắt sao?»

«Người muốn ta thu hắt?» Hắt không đáp, hỏi lại ta.

Ta nhíu mày, đứng ở phương diện của một yêu, ta quả thật không hy vọng hòa thượng sẽ thu nó. Nhưng muốn ta nuôi nấng bán yêu này thì lại khác, không nói đến việc ta là rắn, nó là hò yêu. Nói về đứa nhỏ là được rồi, ta một con rắn nhỏ cũng chưa từng sinh ra, làm sao mà nuôi được nó! Lại còn là con của người khác nữa.

Không thể đáp ứng hòa thượng.

Vì thế ta liền học bộ dáng tỷ tỷ nhìn Hứa Tiên, ôn nhu nhìn hòa thượng nói: «Hòa thượng, người tự nuôi nó là được rồi, sao lại đẩy cho ta! Ta còn chưa lấy chồng, mang theo một đứa nhỏ sẽ khiến thiên hạ bàn tán.»

Không biết hòa thượng nghĩ gì.

Nhưng ta vẫn là sai rồi, hòa thượng đột nhiên nhìn về phía ta, ngữ khí lạnh như băng: «Lấy chồng?»

Ta vừa nghe ngữ khí của hắn liền biết không xong rồi, vội vàng xua tay nói: «Không phải, là lấy yêu!»

A, vì sao lời này nói ra lại không được tự nhiên như vậy?

«...» Hắn trầm mặc, kỳ quái liếc ta một cái. Ngừng một lúc mới nói: «Nếu người muốn đắc đạo, thì không được mê luyện hồng trần.»

Hắn đây là đang nhắc nhở ta sao? Là vì đang có việc nhờ ta, nên mới nhắc nhở ta?

Thế nhưng bất luận là sao, đều không liên quan đến ta. Muốn lấy chồng là tỷ tỷ của ta, cũng không phải ta. Làm một con rắn tự do tự tại là tốt rồi, vô câu vô thúc, ta đương nhiên không tự đi tìm phiền toái.

Thấy phản ứng của hòa thượng, ta vẫn nên lưu tâm, tránh việc để lộ chuyện của tỷ tỷ và Hứa Tiên, lúc đó hòa thượng nhất định sẽ đi phá hoại. Tỷ tỷ cũng đã nói hòa thượng không phải là người ta và nàng có thể không chế được.

Nghĩ thầm trong lòng, mãi đến khi bán yêu trong tay khẽ vịn vẹo người ta mới khôi phục lại tinh thần.

Lúng ta lúng túng nửa ngày, nếu hòa nhã rồi mà hòa thượng vẫn không nghe, vậy ta cũng lười giả bộ. Ta trực tiếp nói: «Hòa thượng, ta vì sao lại phải thay người nuôi bán yêu này? Người bức chết mẫu thân của nó, trách nhiệm này đương nhiên là của người!»

«A di đà phật, Phật môn thanh tịnh há có thể để yêu nghiệt tác oai tác quái!»

Nhìn đi, lại là yêu nghiệt! Nhưng lời hắn nói cũng có đạo lý, nào có yêu quái nào lại đi theo hòa thượng vào chùa đâu. Chỉ là, vì sao ta lại phải giúp hắn nuôi bán yêu, hắn không tiện chẳng lẽ ta tiện sao?

Hắn thấy ta do dự, liền mở miệng nói: «Lúc trước chuyện người nhật phật châu của ta, ta sẽ bỏ qua cho người.»

Phật châu! Hắn sao lại biết là ta nhật chứ. Phật châu trong lòng như nghe thấy lời hắn nói, liền bắt đầu nóng lên, ta có chút khản trương. Cuống quýt nói: «Phật châu, hòa thượng, người nói cái gì vậy? Ta nghe không hiểu.»

Hắn thân nhiên nhướn mày: «Xã yêu, người cho rằng giấu phật châu ở trong ngực thì ta sẽ không biết sao?»

Nghe xong lời hắn nói, ta liền che ngực, nhe răng với hắn: «Hòa thượng, ta nhật được thì là của ta. Tuyệt đối sẽ không trả lại cho người.»

«Người không cần trả lại cho ta, nuôi bán yêu này coi như tạ ơn là được rồi.»

«Chi bằng một chuỗi phật châu mà người muốn đẩy nó sang cho ta sao?» Hòa thượng tính toán cũng hay thật, ta lấy của hắn một chuỗi phật châu mà hắn lại muốn ta giúp hắn nuôi đứa nhỏ.

«Trên phật châu có ngưng tụ linh khí, có ích với sự tu hành của người. Nếu người không cần thì trả lại cho ta.» Ngữ khí của hòa thượng vẫn bình tĩnh như trước. Giống như đang thảo luận một cân cải trắng hôm nay bán bao nhiêu tiền.

Biết phật châu có ích với việc tu hành, ta đương nhiên càng không trả lại cho hắn. Huống hồ hòa thượng cũng không nói ta nhất định phải dùng phân cùng nước tiểu của chính mình để nuôi lớn hắn, trở về tìm người nuôi giúp không phải được rồi sao.

Tỷ tỷ muốn thành thân với Hứa Tiên, đương nhiên không thể mang theo một đứa con riêng, vậy đưa cho cá chép tinh là được rồi. Nàng thích Yêu Nhi như vậy, nhất định cũng sẽ rất thích trẻ con. ....

Phật châu liền về tay ta.

Ta thầm tính toán xong, liền nói với hòa thượng: «Hòa thượng, quyết định vậy đi. Ta nuôi hắn lớn. Phật châu là của ta, người không thể nuốt lời...»

Ta nghĩ ta nhất định là bị phật châu mê hoặc đến đắc ý quên hình rồi, lại có thể ở trước mặt hòa thượng mà giờ giọng mua bán.

Thế nhưng may mà hòa thượng không tức giận. Chỉ lặng lẽ gật đầu. Sắc mặt hắn cũng dịu đi không ít, chỉ ít mày cũng không còn nhíu chặt nữa.

A, không biết có phải là ảo giác của ta hay không, ta lại có thể nhìn thấy ý cười trong mắt hắn.

Chẳng lẽ thuyết phục được ta nuôi bán yêu xong, hắn vui vẻ như vậy sao? Hòa thượng thật sự rất kỳ quái!

Dù vậy hòa thượng vẫn rất đẹp trai. Trong lòng ta thầm nói.

***

Nhưng lúc ta ôm bán yêu, mang theo phật châu trong ngực quay về Bạch phủ. Ta mới phát hiện ra mình hình như bị mắc mưu của hòa thượng. Phật châu kia ta nhặt được đương nhiên là của ta, ta cũng không phải loại người nhặt được của rơi thì trả lại.

Hơn nữa phật châu nằm trong ngực ta, với tính cách cổ hủ của hắn đương nhiên không có mặt mũi mà tiến lên cướp lấy.

Nhưng hắn lại lợi dụng phật châu đã thuộc về ta, dụ ta bế đứa nhỏ về nhà...

Ta nhất thời hiểu ra ý cười trong mắt hắn.

Vụ mua bán này rõ ràng là ta bị thiệt. Hòa thượng rõ ràng vừa làm một vụ mua bán không vốn.

Chết tiệt, uổng công ta tự xưng thông minh tài trí, ở trước mặt hòa thượng lại chịu thiệt lớn như vậy!

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Hồi Ức Của Thanh Xà

Từ sau lần Yêu Nhi mất, ta đã nhiều năm rồi chưa từng buồn bực như vậy.

Nói đến cũng thật kỳ quái, trong nháy mắt lúc phát hiện ra, ta lại nhớ tới năm trăm năm trước, ta vẫn là một con rắn ngọc hết thuốc chữa như hồi đó. Khi đó Yêu Nhi cũng thích đùa giỡn ta, ta mặc dù tức giận, nhưng mỗi lần đều bị hắn dùng điểm tâm để lừa gạt.

Vì thế một người một rắn lại hòa thuận như trước.

Ta còn nhớ năm Yêu Nhi mười sáu tuổi, mặc dù là một thiếu niên nhược quán*, nhưng vì quanh năm ốm đau, nên thoát nhìn gầy yếu hơn những thiếu niên bình thường rất nhiều.

(*) Nhược quán: Thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán.

Dù vậy trong lòng ta Yêu Nhi vẫn là người đẹp nhất, mặt như ngọc, mắt như sao, đại khái là như vậy.

Khi đó ta rất thích nằm trên cánh tay hấp thu sự ấm áp của hắn, cũng thích phá rối lúc hắn đang viết chữ, nhìn bộ dáng nhũn nhẽo không nỡ lòng trách mắng ta của hắn.

Yêu Nhi trong trí nhớ của ta là một người rất ôn nhu, hắn đối với ai cũng nở nụ cười. Từ lúc Tiểu Nha hiểu được tình cảm nam nữ, mỗi lần nhìn thấy Yêu Nhi, đều đỏ mặt thẹn thùng, thế nhưng lúc đó ta vẫn chưa hiểu vì sao Tiểu Nha lại thẹn thùng như vậy.

Chớp mắt mấy cái đã qua Trung thu, trời cũng bắt đầu chuyển lạnh, cây ngô đồng ngoài cửa chậm rãi rụng lá.

Ta nằm ngáp trên vai Yêu Nhi, le le cái lưỡi.

Không có lòng dạ nhìn hắn múa bút luyện chữ, trong lòng ta cân nhắc thời kì ngủ đông. Mấy ngày trước, ta tìm được một chỗ rất tốt ở trong chiếc hồ gần đó, bên hồ có một cây đại thụ vừa to lại vừa già, phòng chừng còn lớn tuổi hơn cả ta. Cảnh nó vượn dài tới đáy hồ, không khác gì chốn bồng lai.

Lúc đó ta nghĩ, vào đó ngủ đông mấy ngày chắc không sao.

Nghĩ nghĩ một chút, chờ đến lúc khôi phục tinh thần, thì phát hiện Yêu Nhi vậy mà vẫn đang luyện chữ. Mực đen nhuộm lấy giấy trắng Tuyên Thành, thứ hắn đang viết chính là đoạn thơ đầu tiên mà hắn đọc cho ta. Nhiều năm như vậy ta đi theo hắn cũng học được không ít chữ. Có lẽ trong phạm vi trăm dặm cũng chỉ có duy nhất một con rắn có văn hóa là ta đây.

Thế nhưng mỗi ngày đều nhìn hắn luyện chữ rất nhàm chán, nên được một lát ta liền bò từ vai của hắn xuống, bò đến chính giữa cái bàn vuông. Tính toán thời gian một chút, đợi đến đúng thời điểm ta liền ăn một chút điểm tâm.

Bánh đậu xanh, bánh dứa, bánh khoai lang, bánh hạt dẻ, bánh đậu phộng, tất cả ta đều thích, Không biết điểm tâm hôm nay là gì nhỉ. Ta bò lên cái bàn quen thuộc, nhưng điều khiến ta cực hứng chính là trên bàn ngoại trừ chén trà thì cũng chỉ có bình trà, đâu có bóng dáng của đĩa điểm tâm đâu!

Không thể nào! Chẳng lẽ người hầu làm biếng bụng tôi? Không được, ta phải nói với Yêu Nhi.

Ta bò xuống cái bàn vuông rồi lại bò lên bàn học của Yêu Nhi, có thể nghĩ việc này có bao nhiêu mệt mỏi.

Vặn vẹo thân mình trước mặt Yêu Nhi nửa ngày, cuối cùng cũng thu hút được sự chú ý của hắn. Sau đó ta vênh vênh cái đuôi, chỉ vào cái bàn vuông, nhẹ nhàng, thè lưỡi. Tin tưởng sau nhiều năm sống chung, hắn sẽ hiểu ý tứ của ta.

Yêu Nhi nhìn ta một lát, dùng ngón trỏ điểm lên đầu ta, xem như là trấn an.

Sau đó giọng nói nhẹ nhàng của hắn vang lên, không còn cảm giác non nớt của ngày đầu quen biết: «Tiểu Thanh, ngươi xem gần đây ngươi béo lên nhiều như vậy, sao còn muốn ăn điểm tâm chứ.»

Béo cái đầu ngươi ấy! Ta thon thả như vậy, hắn từ đâu mà nhìn ra là ta béo chứ!

Yêu Nhi đại khái nhìn hiểu ý tứ trong mắt của ta, kéo ta đặt lên tay phải của hắn, lại cầm lấy bút lông.

Ta không rõ hắn muốn làm gì, chỉ thấy hắn viết hai chữ, sau đó chỉ vào nó cùng nét chữ lúc trước để so sánh: «Tiểu Thanh, ngươi xem, ngươi đề làm nét chữ của ta không còn giống như trước nữa.»

Ta đi, rõ ràng là hắn không có sức, lại còn oán ta. Chẳng trách gần đây hắn viết chữ không cho ta nằm trên tay nữa. ...

Mặc dù ta chưa từng cảm thấy mình béo, nhưng vẫn nghi ngờ cái xuống nhìn eo của mình, hình như là béo hơn một chút. Vì thế nên mới bò xuống bò lên một chút như vậy đã thấy mệt sao? Trong lòng ta thầm hỏi.

Không, ta sao có thể ở trước mặt Yêu Nhi mà thừa nhận mình béo chứ. Loài người có câu, thà giết chứ không nhục. Hắn nói ta béo chính là vũ nhục ta! Nghĩ lại Tiểu Thanh ta trong vùng này cũng được coi như một bông hoa, làm gì đến lượt Yêu Nhi hắn chê ta béo!

Ta vô cùng tức giận, cánh tay của Yêu Nhi càng ngày càng bị siết chặt, trên cánh tay trắng nõn của hắn hiện lên vết bầm đỏ.

Nhưng tính tình của Yêu Nhi rất tốt, không tức giận, chỉ quay sang nhìn ta bắt đầu dĩ cười cười.

Hắn nói: «Thực không có biện pháp với ngươi mà. ...»

Sau đó như ảo thuật, hắn đem một mâm bánh dứa từ sau lưng ra.

Hả? Hắn giấu điểm tâm đi sao? Ta ngoắt ngoắt cái đuôi tỏ vẻ không vui, nhưng vẫn bò từ trên cánh tay của hắn xuống. Buồn cười, siết cánh tay hắn ta cũng phải dùng lực biết không, hiện tại ta phải bỏ sung thể lực mới có thể tiếp tục đấu với hắn!

Ta vui đầu vào điểm tâm, hăng hái mà ăn, Yêu Nhi cũng cười tươi như hoa. Chờ ta ăn đến miếng bánh dứa thứ năm, thì Yêu Nhi mới mở miệng, hắn nói: «Tiểu Thanh, ta thấy ngươi vẫn nên ăn ít một chút đi. Béo quá không lấy được vợ đâu. ...»

Béo quá không lấy được vợ!

Tin chắc rằng đồng tử của ta lúc này xém chút nữa là dựng thẳng lên thành hình cây kim, miếng bánh dứa bị ta cắn một nửa rơi lăn lóc trên bàn, vụn bánh văng ra khắp nơi.

Yêu Nhi cái tên ngu ngốc này! Không ngờ ngươi và ta quen biết nhiều năm như vậy, thế mà ngươi lại cho rằng ta là rắn đực!

Vô lại! Ngu ngốc! Ngươi đi mà lấy chồng ấy!

Còn nữa, ngươi mới là béo đến chết! Cả nhà ngươi đều béo đến chết!

Miếng bánh dứa trong miệng còn chưa nuốt xuống văng lên tay áo hắn, ta giận dữ, lao xuống khỏi bàn học. Mặc kệ Yêu Nhi ở đằng sau gọi ta.

Ta hiện tại phải đi ngủ đông! Ngươi một mình ở đó béo đến chết đi!

Cứ như vậy, ta rời khỏi đại trạch nhà Yêu Nhi.

Ta cũng thật không ngờ, đây chính là lần cuối cùng ta gặp Yêu Nhi, vào mùa đông năm ấy hắn bệnh mà chết. Ta cũng gặp được tỷ tỷ, mùa xuân năm sau ta liền có thể biến hình.

Đợi đến khi ta mặc một thân váy lụa màu xanh, lấy bộ dáng của con người tới gõ cửa nhà Yêu Nhi. Thì lại nhận được một câu từ quản gia đại thúc: Tiểu thiếu gia đã ra đi vào mùa đông năm trước rồi. ...

Ta liền nghĩ, nếu như mùa đông năm đó ta ở lại bồi hắn thì tốt biết bao.

Ta còn chưa nói với hắn: Yêu Nhi huynh là một kẻ ngốc, ngay cả ta là đực hay là cái cũng không rõ. ....

***

Sương mù dày đặc, ta vừa hồi tưởng lại chuyện xưa, vừa đi xuyên qua rừng trúc. Trong lòng lại nghĩ phải làm thế nào để tính sổ với hòa thượng.

Nhưng chờ đến lúc ta quay trở lại phòng trúc, thì đâu còn bóng dáng của hòa thượng nữa. Thi thể của phụ nhân kia cũng đã sớm không thấy. Hừ, hòa thượng đáng chết nhất định là biết ta sẽ trở lại tìm hắc tính sở nên mới chuẩn mất.

Có bản lĩnh thì trốn cả đời đi, đừng để ta nhìn thấy. Nếu không sớm muộn gì ta cũng sẽ đòi lại đồng sở sách này.

Ta nhìn bán yêu trong tay, đúng lúc hắc cũng đang nhìn ta.

Một lớn một nhỏ, mắt to trừng mắt nhỏ.

Bán yêu này thật ra rất đáng yêu, đôi tai hồ ly xù lông, một đôi mắt đỏ hiếm thấy, làn da trắng nõn, cái miệng nhỏ nhắn phún nộn. Mặc dù còn chưa lớn, nhưng có thể đoán được bộ dáng của hắc sau này, chắc chắn có thể mê chết không ít yêu tinh. Không hồ là hồ yêu tướng mạo xuất chúng

Nhưng là, lúc trước hắc rõ ràng vẫn còn bộ dáng trẻ sơ sinh của loài người. Vì sao vừa xoay người một cái lại thay đổi rồi?

Chẳng lẽ vì hắc biết rằng ta đã biết hắc là bán yêu, nên lười che giấu sao?

Nếu là như thế, vậy bán yêu này thật đúng là khó lường. Ngay cả lúc trước tỷ tỷ đỡ đẻ mà nó cũng giấu được, hòa thượng đáng chết cũng đúng là không sợ chờ đến lúc nó lớn lên sẽ về tìm hắc báo thù. ...

Nhưng hòa thượng quả nhiên cũng có bản lĩnh, đến tỷ tỷ mà cũng nhìn không thấu bộ mặt thật của bán yêu, vậy mà hắc lại có thể nhìn thấu. Thật đúng là danh bất hư truyền.

Ta cầm lấy bàn tay nhỏ nhắn của bán yêu nói: «Nhóc, ngươi tên là Ngọc Nhi phải không?»

Nhớ lại hành động của bán yêu lúc trước, ta biết hắc hiểu tiếng người, không sợ hắc nghe không hiểu ta nói.

Sắc mặt hắc có chút không tốt, đại khái là do mới mất đi mẫu thân. Nghe xong lời của ta, hắc nhìn ta chớp mắt mấy cái, rất có ý tứ lấy lòng. Ách, quả nhiên là khó lường. Hắc nhất định là biết bây giờ sự sống chết của hắc đang nằm trong tay ta, nên mới hành động như vậy.

Thế nhưng vậy cũng tốt, hắc thức thời như thế, về sau ngược lại có thể giúp ta đối phó với hòa thượng.

Hòa thượng đáng chết, ngươi cứ chờ xem. Ta nhất định sẽ khiến ngươi phải hối hận về hành động hôm nay.

Ta càng nghĩ càng đắc ý, bán yêu cũng cười vô cùng xán lạn. Ta nâng hắc lên, tâm tình không tồi nói: «Ừm, cái tên Ngọc Nhi này nữ tính quá, hay để ta đặt cho ngươi một nữ danh đi. ...»

Thật ra ta chưa từng nghĩ tới, ta vậy mà cũng có ngày sẽ đặt tên cho người khác. Cảm giác thật sự rất kỳ diệu, có lẽ là vì hôm nay ta nhớ lại nhiều chuyện về Yêu Nhi, vậy nên ta nói với bán yêu: «Đôi mắt màu đỏ, đôi tai xù lông. Có rồi, gọi là Tiểu thỏ tử đi!»

Ta cho rằng bán yêu sẽ rất vui vẻ, bởi vì khi ta nói sẽ đặt cho hắc một nữ danh, thì vẻ mặt của hắc khiến ta có cảm giác rất hưởng thụ. Thế nhưng ba chữ ‘Tiểu thỏ tử’ vừa nói ra miệng, vẻ mặt hắc liền thay đổi.

Vặn vẹo thân mình, tựa như vô cùng bất mãn, còn thiếu việc há miệng ra cắn ta nữa thôi.

Nhưng hắc lúc này đang bị ta nâng lên cao, dù có đá chân như thế nào cũng không đá trúng ta, trái lại bộ dáng vẩy vẩy hai tai, khôi phải nói có bao nhiêu đáng yêu.

Ta nhe răng nanh, cười với hắc. Ta hỏi: «Ngươi không thích cái tên này đúng không?»

Hắc ủy khuất nhìn ta, gật gật đầu.

Mất ta tràn đầy ý xấu, cười nói: «Không thể được, ta rất thích cái tên ‘Tiểu thỏ tử’ này. Hơn nữa từ hôm nay trở đi ta chính là đại của ngươi, ngươi phải nghe lời ta. Cho nên ngươi không có quyền lựa chọn.»

Được rồi, ta thừa nhận ta chính là muốn trêu đùa bán yêu này. Nghĩ thế nào ta cũng là xà yêu có tu vi hơn năm trăm năm, sao có thể đem theo một tiểu yêu mới sinh bên người được. Ngươi nói xem.

Không để ý đến sự chống cự của Tiểu thỏ tử trong tay, ta kẹp ngang người hắc đi vào trong nhà.

Sau khi hồi phủ, chuyện đầu tiên ta làm chính là ra ao gọi cá chép tinh lên, sau đó đem Tiểu thỏ tử đặt vào trong tay nàng.

Cá chép tinh không rõ ý tứ của ta, cũng không lập tức vớt bán yêu trong tay đi. Ngược lại nhướng mày chế nhạo hỏi: «Xà yêu chết tiết, đây là gì? Là con riêng của ngươi ở bên ngoài sao?»

Ta đi! Não của cá chép tinh nàng có lẽ rớt ở đâu mất rồi, ta có thể sinh ra hồ yêu sao, nàng có phải không có mắt không. Thế nhưng những lời mắng chửi đó ta cũng không nói ra miệng.

Đầu võ mồm với nàng chính là hạ thấp phẩm vị của chính mình.

Vì vậy ta nói: «Đúng vậy, người đến cái này mà cũng nhìn ra a.» Ta cười nói.

Sau đó nhếch miệng, dưới ánh mắt kinh ngạc của cá chép tinh, ta nói: «Đây là con của ta và thiếu gia nhà người, ‘Tiểu thỏ tử’, người hãy chăm sóc hẳn cho tốt!»

Ta nghĩ đầu óc của cá chép tinh có lẽ đang vô cùng hỗn loạn. Con riêng của ta và Yêu Nhi, bán hồ yêu có tên là ‘Tiểu thỏ tử’.

Thừa dịp nàng còn chưa khôi phục tinh thần, ta liền lén trốn đi, tránh việc nàng đem ‘Tiểu thỏ tử’ trả lại cho ta. Ta cũng không muốn làm nhũ mẫu a.

Chưa chạy được bao xa, ta chợt nghe tiếng mắng chửi oang oang của cá chép tinh truyền đến: «Xà yêu đáng chết, người đùa giỡn ta!»

Ta thật sự là đang đùa giỡn nàng, thế nhưng cuối cùng cá chép tinh cũng đành phải ôm bán yêu chìm vào đáy ao, ta chỉ biết nàng thích trẻ con, không biết Tiểu thỏ tử thì như thế nào.

***

Kể từ hôm đó, quyền nuôi nấng bán yêu rơi vào tay cá chép tinh, mà chuyện đi Tô Châu lại trở thành chuyện cấp bách hàng đầu.

Hứa Tiên bị áp giải đi Tô Châu được mười ngày thì ta và tỷ tỷ lên đường.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Mùa Mưa Ở Tô Châu

Trong “Ngô quận chí”, Phạm Thành Đại* đã từng viết rằng: “Trên trời có thiên đường, dưới đất có Tô Hàng.” Một câu này đủ để chứng minh sự xinh đẹp, giàu có và đông đúc của Tô Châu cùng Hàng Châu. Khác với Hàng Châu, Tô Châu là vùng thành cổ sông nước, cầu nhỏ, con người, tất cả đều mang đậm hơi thở lịch sử.

(*) Phạm Thành Đại: (1126-1193), tự Trí Năng, hiệu Thạch Hồ cư sĩ, người Ngô Quận (nay thuộc Giang Tô, Ngô Huyện, Trung Quốc), là thi nhân đời Nam Tống. Cha mẹ mất sớm, gia cảnh bần hàn, đỗ tiến sĩ năm Chiêu Hưng thứ 14 (1154) đời Tống Cao Tông.

Ở giữa ngã tư đường, ngay cả trái tim thường ngày hấp tấp của ta cũng trở nên yên tĩnh.

Chỉ tiếc tỷ tỷ không có lòng dạ thưởng thức cảnh đẹp trên đường, chỉ biết hỏi thăm Hứa Tiên ở đâu.

Thực ra đối với yêu mà nói, tìm một người không khó. Cái khó chính là phải giải thích với Hứa Tiên như thế nào, giải thích số bạc đã hại hắn bị áp giải tới Tô Châu. Đương nhiên, chuyện này không cần ta quan tâm, tỷ tỷ chắc là đã cân nhắc từ trước rồi.

Xuân thủy bích vu thiên, họa thuyền thính vũ miên. Hai câu này rất hợp với tình cảnh hiện tại.

Một ngày này, ở Tô Châu mưa như trút nước. Con mưa lớn gột rửa ngã tư đường, nhóm người bán hàng rong thu hàng đội mưa về nhà, chủ hiệu cầm đồ cũng đánh một giấc, nước mưa rơi trên mái ngói màu đen, vang lên từng tiếng lộp độp vui tai, giống như một màn diễn tấu hoa lệ.

Kịch hay lặng yên mà bắt đầu.

Ta ẩn thân, trốn trên ngã tư đường tận mắt chứng kiến vở kịch trong mưa này.

Cây nhãn thơm ngọt, lá xanh um tùm, tỏa ra mùi hương mê người. Những đóa hoa màu vàng đỏ bị mưa xối ướt, khẽ run rẩy, tựa như một khắc sau sẽ rớt khỏi cành, nhẹ nhàng rơi trên đất, lại bị người qua đường dẫm đạp dưới chân, hóa thành một vũng bùn. ....

Dưới tàng cây, tỷ tỷ một thân áo trắng, váy dài, khăn choàng vai. Nàng không mở dù, để nước mưa tùy ý làm ướt gương mặt xinh đẹp của nàng, từng giọt nước mưa từ thái dương chảy dọc xuống, dừng trên khóe mắt, nàng hơi chớp mắt để ngăn bọt nước lại, rồi giọt nước lại bắt đầu lộ trình mới, dọc theo gò má chảy xuống cằm, rồi rớt xuống đất. ....

Ta đương nhiên biết dụng ý dầm mưa của nàng, bởi vì không lâu sau Hứa Tiên sẽ đi qua đây, nàng cần phải kiên nhẫn chờ đợi.

Ta ngừng thở, lặng lẽ chờ thanh niên áo lam đi đến. Xa xa dường như truyền đến tiếng của một hàng rèn, tiếng gõ đing đing đang đang. Tâm tư bay xa dần, không biết tiếng chuông của Hàn Sơn Tự một khắc sau có vang lên hay không?

Một lát sau. Quả nhiên, đúng như dự liệu của tỷ tỷ.

Thanh niên áo lam cầm một chiếc ô màu xanh xuất hiện ở đầu đường. Cán trúc, tám mươi bốn nan, đúng là một cái ô tốt, không phải là cái ô mà tỷ tỷ cho hần mượn đấy sao?

Bọt nước chảy dọc theo mép ô, tí tách rơi trên mặt đất, tạo nên những vũng nước nhỏ, đỉnh giày của thanh niên áo lam bị thấm ướt một mảng, chắc là đã phải đi một quãng đường không ngắn để đến được đây.

Dần dần đến gần, một thân ảnh màu trắng lọt vào tầm mắt của hần, hần nhìn thấy nữ tử áo trắng đứng dưới tán cây.

Tỷ tỷ cũng cùng lúc hô lên tên của hần: “Công tử. ....” Thanh âm trầm chuyển ngàn hồi, khiến người ta có cảm giác thương tiếc nói không nên lời.

“Bạch cô nương. ....” Hứa Tiên kinh ngạc. Hần chạy về phía tỷ tỷ, đưa ô lên che cho nàng.

Dưới một tán ô, hai người trung tố tình trường.

Đột nhiên, ta không hào hứng nữa, không muốn tiếp tục nhìn. Bầu không khí của bọn họ không thể chứa thêm người thứ ba. Có lẽ ta không nên tới đây, có lẽ ta ở lại căn phòng trong rừng trúc thì tốt hơn rất nhiều.

Trong lòng thầm cảm nhận được sự cô đơn, tỷ tỷ cuối cùng cũng miễn nguyện. Thế còn người ta muốn tìm thì đang ở đâu? Biền người mệnh mông, ta làm sao để tìm được Yêu Nhi đây?

***

Ta băng qua ngã tư đường, thu hồi pháp lực. Nhìn dòng người đi đường bên cạnh ta, bọn họ sai những bước chân nôn nóng về nhà, bước ngang qua ta. Chỉ có ta là hoàn toàn khác biệt. ....

Hai bên phố Tô Châu có rất nhiều con hẻm nhỏ, thông về bốn phía, không biết sẽ kéo dài đến đâu.

Ta nhắm mắt lại, chọn một con hẻm yên tĩnh rồi đi vào, cho dù giờ ta có trở về cũng chỉ có cái nhau với cá chép tinh, mà hiển nhiên là bây giờ ta không có tâm trạng ấy.

Ta chưa bao giờ là một người u buồn, nhưng những ngày mưa tựa như đặc biệt khiến người ta dễ dàng nhớ về quá khứ. Một đám người cười ngửa xem hoa trước mắt ta.

Từ Yêu Nhi, Tiểu Nha, đến tỷ tỷ, Hứa Tiên, cá chép tinh, còn có bán yêu và hòa thượng. ....

Từ lần từ biệt trước, ta đã lâu lắm rồi chưa gặp hoàng thượng. Không biết hần hiện tại có an phận ở trong chùa ăn chay niệm Phật hay không. À mà, hần cũng không phải loại chịu ở một chỗ như vậy, nhất định là đi khắp nơi bắt yêu rồi. Nhưng hiện tại ta và tỷ tỷ đã tới Tô Châu, sợ là một thời gian sẽ không thể đi tìm hòa thượng tính sổ.

Thế nhưng, không biết là ông trời nóng lòng muốn phản bác lại ta, hay là ta tuổi lớn nên mất mớ. Lúc ra khỏi con hẻm nhỏ, hình như ta nhìn thấy một thân tăng bào màu trắng cùng áo cà sa của hòa thượng. ....

Ta giật mình dừng bước, dụi dụi mắt, ta còn tưởng rằng năm trăm tuổi ở yêu giới không tính là già a, sao thế này? Ta đã bắt đầu mờ mắt rồi sao?

Ta dụi dụi mắt xong, lắc đầu. Chăm chú nhìn về phía mái hiên nọ, vui vẻ.

Sao lại là già rồi nên mờ mắt được chứ, cách đó không xa người chống pháp trượng, nâng bát, không phải là hòa thượng mấy ngày trước vừa lừa ta đấy sao.

Hần đứng dưới mái hiên nhà người ta, tăng bào màu trắng bị ướt trên bả vai. Hần đang nói chuyện với chủ nhân của ngôi nhà đó, sau đó chấp tay cúi đầu, khẽ hô A di đà Phật.

Lòng ta thầm nghĩ, liền hiểu ra. Hần nhất định là đang hóa duyên cho người nọ.

Chỉ thấy người nọ như để chứng minh sự phỏng đoán của ta, bước vào rồi bước ra. Trong tay cầm một bát gạo lớn đổ vào bát của hòa thượng, hòa thượng thiện chí nở nụ cười.

Quả nhiên, hòa thượng chính là đến hóa duyên cho người nọ.

Thế nhưng, hần hóa duyên sao lại hóa ở đây, chẳng lẽ ngôi chùa lớn như vậy cùng Hàng Châu không đủ để nuôi sống hần sao?

Ta nghĩ hoàng thượng nhất định là ăn quá nhiều, nên mới bị trụ trì đuổi đi.

Ta bị suy nghĩ này chọc cười. Đứng tại chỗ nhìn hòa thượng xin gạo, đội mưa đi ra khỏi mái hiên, cái đầu trọc lập tức bị dầm ướt, nhưng hần cũng không thèm để ý.

Sau đó, hần xoay người gật đầu với người nọ lần nữa, đối phương cũng vẫy tay từ biệt với hần.

Ô, hòa thượng đó đúng là rất được hoan nghênh. Trong lòng ta thâm kinh ngạc, khó tránh khỏi có chút ghen tỵ. Dựa vào cái gì mà yêu quái chúng ta lại bị đánh bị giết chứ?

Nghĩ xong, hòa thượng đã đi được khá xa. Nhìn bóng dáng màu trắng đi trong mưa, ta thầm mắng hòa thượng ngu ngốc, mưa không biết mở dù, ngã bệnh thì làm sao? Thế nhưng ngã bệnh thì càng tốt! Ai bảo hấn gạt ta chứ. Vậy mà còn bảo người xuất gia không nói dối. ....

Ta dặm chân, ma xui quỷ khiến thế nào mà lại cất bước đuổi theo.

Ta la lên phía sau lưng hấn: “Này, hòa thượng ~ Thức ăn trong chùa không đủ, nên ra ngoài tìm thức ăn sao?”

Hấn hiển nhiên là rất sùng sốt, quay đầu lại, không ngờ ở Tô Châu lại gặp ta, há miệng nói: “Xà. ....”

Ta biết, hấn nhất định là muốn nói ‘xà yêu’. Nhưng trên đường người qua lại tấp nập, để người ta nghe được sẽ rất phiền toái. Ta mở to mắt ngăn cản: “Hòa thượng chết tiệt, nói bao nhiêu lần rồi, là Tiểu Thanh!”

Hấn mở miệng, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra hai chữ ‘xà yêu’ kia. Tựa như biết ta đang lo lắng điều gì, dùng giọng điệu ôn hòa nói: “Tiểu Thanh cô nương. ....”

Tiểu Thanh cô nương. ....

Hấn xưng hô như vậy, làm cho ta ngẩn ra.

Hấn vậy mà lại gọi tên của ta! Hơn nữa ta còn cảm thấy thanh âm của hòa thượng lúc này đặc biệt dễ nghe.

Hòa vào tiếng mưa rơi tí tách trên đường, âm sắc của hấn lộ vẻ mờ ảo, mông lung.

Không biết vì sao lòng ta nhất thời chấn động. Ngoại trừ Hứa Tiên, hấn chính là nam nhân đầu tiên gọi tên của ta, Hứa Tiên gọi ta như vậy thì thôi, nhưng hòa thượng. ....

Ta lắc đầu, có lẽ ngày mưa chết tiệt này đã quấy nhiễu ta, nên ta mới bất thường như thế.

Không muốn tỏ ra yếu thế trước mặt hấn, ta cường chế tiểu quỷ tác quái trong lòng mình, nhìn hấn.

Mưa phùn làm ướt khuôn mặt tuấn đạt của hấn, nước mưa từ cằm hấn rơi xuống. Gạo trong bát cũng bị thấm ướt.

Ta lần nữa lại cảm thán sự ngu ngốc của hòa thượng, trời mưa cũng không biết tìm chỗ mà trú. Ta hoàn toàn quên mất chuyện ta gọi hấn lại, nên mới khiến hấn dầm càng nhiều mưa hơn.

Trời mới biết ta bị quỷ ám hay là gì. Tóm lại đợi đến lúc ngửi thấy mùi đàn hương từ người hòa thượng truyền đến ta mới phản ứng lại.

Xong rồi, hòa thượng nhất định là giờ yêu thuật với ta rồi.

Hấn vẫn đang nhìn ta, cau mày.

Cuối cùng bị hấn nhìn đến quần bách, ta bất an nói: “Hòa thượng, người đừng hiểu lầm, ta là tới tìm người tính sổ thôi! Lần trước chuyện người lừa ta bé Tiểu Thỏ Tử về, ta còn chưa tính đâu!”

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mục Đích Của Hòa Thượng

“Hòa thượng, người đừng hiểu lầm, ta là tới tìm người tính sổ thôi! Chuyện lần trước người lừa ta bé Tiểu Thỏ Tử về nhà còn chưa xong đâu!” Ta khàn khàn nắm chặt cán ô, tựa như muốn che dấu sự bất an trong lòng.

Nói thật, hiện nay quan hệ của ta với hoà thượng có chút tế nhị, ta là xà yêu, hấn hòa thượng bắt yêu. Rõ ràng là quan hệ thù địch, nhưng nhiều lần gặp mặt hấn vẫn không thu ta. Sự xuất hiện của Tiểu Thỏ Tử lại càng phá vỡ sự cân bằng trong mối quan hệ của hai người, bằng hữu không ra bằng hữu, kẻ địch cũng không ra kẻ địch.

Lúc này ta và hấn không ra tay đánh nhau, đã xem như không tệ rồi.

Bên tai truyền đến giọng nói nghi hoặc của hoà thượng: “Tiểu Thỏ Tử?”

Giọng hần vừa trầm vừa nhẹ, nếu không phải thánh lực của ta tốt thì chỉ sợ đã không nghe thấy.

“Đúng, chính là con hồ yêu kia, tên đó là ta đặt cho hần.” Ta đáp xong, bất lộ thanh sắc nhìn hòa thượng, theo bản năng muốn xem xét về mặt của hần.

Chỉ thấy khuôn mặt luôn nghiêm túc của hần nhu hòa không ít, khóe miệng nhếch lên mang theo ý cười như có như không, mày hơi nhướng lên, nếu không phải chúng ta đứng gần nhau, có lẽ ngay cả ta cũng không thể phát hiện được.

Hần giờ đang cười nhạo cái tên mà ta đặt đấy à? Câu hỏi liền bị ta buột miệng thốt lên.

“Này, ngươi cười gì đấy? Tên ta đặt thì có gì mà buồn cười như vậy?” Hình như có chút lạc đề.

“Không, ngươi hiểu lầm rồi.” Hòa thượng nhàn nhạt đáp, cũng không giải thích gì thêm.

Hai người trầm mặc trong chốc lát.

Lúc này mưa đã nhỏ đi không ít, nước trên mái hiên chảy xuống không còn gấp gáp như trước. Bước chân của người qua đường cũng dần chậm lại. Nhưng vẫn vô cùng yên tĩnh...

Không gian yên tĩnh đến mức ta có thể nghe được tiếng hô hấp của mình và hơi thở vững vàng của hoà thượng. Vạt áo ướt của hần dán chặt vào ngực, gần như xuyên thấu, có thể nhìn thấy vòng ngực phập phồng lên xuống, hòa thượng thoạt nhìn không cường tráng lắm, nhưng không ngờ cơ thể lại rắn chắc như vậy.

Có lẽ là do quanh năm bên ngoài, nên màu da của hần không trắng nõn như Hứa Tiên, mà lại có màu lúa mạch.

Về mặt hần lạnh đậm, chút nước mưa còn sót lại trên đầu chảy qua mày, qua mắt hần. Mặc dù đôi mắt của hần trắng đen rõ ràng, vô cùng sạch sẽ, nhưng liếc mắt một cái lại khiến cho người ta phải khiếp sợ.

Thế nhưng vừa rồi hần đối với chủ nhà kia lại rất hiền hoà.

Bây giờ, hòa thượng nhất định là đang khinh thường ta nên mới trầm mặc như vậy.....

Nghĩ cũng đúng, một hòa thượng như hần có thể nói gì với một yêu quái chứ. Mà ta hiện tại có nên phá vỡ sự trầm mặc này, rồi làm khó hần về chuyện hần lừa ta lần trước không?

Hần ngất lời ta như vậy, làm ta suýt chút nữa quên mất nguyên nhân mình gọi hần lại.

“Hòa thượng!” Nghĩ đến đây, ta cuối cùng cũng không kìm chế được nữa, thốt lên.

Hần không nói gì, chỉ dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn ta. Đôi mắt trắng đen rõ ràng, trong suốt sáng rực, khuôn mặt không chút biến sắc.

Năm trăm năm qua ta chưa bao giờ nhìn thấy ánh mắt nào mà không mang theo chút mục đích gì như vậy.

Trước đây, ánh mắt của nam nhân nhìn chúng ta ra sao, ta đều thấy rõ ràng, cho dù hần có cất lực che dấu như thế nào đi nữa. Ví dụ như Hứa Tiên lần đầu nhìn thấy tỷ tỷ, hay là tên công sai tới cửa ngày đó.

Hòa thượng này là người đơn thuần nhất mà ta từng gặp. Trong lòng hần có lẽ chỉ tồn tại mấy chuyện bất yêu, còn những cái khác, thế nào hần cũng không để vào mắt.....

Nhìn vào một đôi mắt như vậy, những lời làm khó hần lại lưỡng lự bên môi, cuối cùng vẫn không thốt ra.

Ta nhủ mày, về mặt có chút kỳ quái. Lại sợ hần nhận thấy ta có điểm bất thường, vì thế đành phải vội vàng đổi đề tài: “Này, hòa thượng. Ngươi muốn đi đâu? Mưa lớn, ta tiễn ngươi.....”.

Ta nghĩ, lúc này ta nhất định là bị cái gì đó ám rồi, nếu không sao có thể nói ra những lời như thế?

Ngay cả hòa thượng cũng thấy kỳ quái, liếc mắt nhìn ta, nhưng hần cũng không phản bác, còn mặt dày nói: “Vậy làm phiền Tiểu Thanh cô nương...”

Ta không biết hần có ý gì. Nhưng một câu ‘Tiểu Thanh cô nương’ này hần nói còn thuận miệng hơn lần trước.

Làm ta có cảm giác mình thật sự là một cô nương bình thường, ngay cả trái tim lạnh lẽo cũng bắt đầu gấp gáp đập thành thịch.

Ta cắn môi, miễn cưỡng nói với mình: Tiểu Thanh, đừng đắc ý, hòa thượng vui vẻ hòa nhã với ngươi chẳng qua là vì không thấy ngươi làm chuyện gì xấu, lại từng có chuyện thỉnh cầu ngươi, nên mới như vậy. Ngươi đừng để bị hần lừa, đừng quên hần là hòa thượng nổi danh nhất yêu giới – Pháp Hải đại sư!

***

Trong cơn mưa phùn, dưới một tán ô, áo trắng và áo xanh, một cô nương trẻ tuổi và một hoà thượng tuấn lãng. Đúng là một sự kết hợp kì dị, tuy nhiên bởi vì mưa rơi, nên không có ai rảnh rỗi mà chỉ trò chuyện thôi.

Hòa thượng nói, hán hiện giờ đang ở trong ngôi miếu đồ nát phía trước, cách nơi này không xa. Ngôi miếu đồ nát kia rốt cuộc đồ nát đến bao nhiêu, hán vẫn chưa nói, dù sao ta cũng không có hứng thú.

Điều duy nhất ta cảm thấy hứng thú, chính là mục đích hòa thượng đến Tô Châu. Hán sẽ không phải thật sự ở trong chùa thiếu cái ăn, nên mới đến Tô Châu đây chứ? Trong lòng ta tò mò vô cùng.

Sau đó liền không nhận được mở miệng hỏi.

“Hòa thượng, người đến Tô Châu làm gì? Không phải là đến đây kiểm thức ăn đây chứ?”

Thoáng chốc hòa thượng nhíu mày, một khắc ấy bầu không khí yên tĩnh giống như đột nhiên nổi mưa rền gió dữ.

Gió thổi bất thành linh làm cho ta có chút không thể thích ứng. Ánh mắt thân nhiên của hán sắc bén hơn không ít, giống như chim ưng bay liệng phía chân trời, hán mở môi, ngữ khí tràn đầy sự nghiêm túc.

“Bất yêu!”

Phải rồi! Ta đến tột cùng là đang mong đợi cái gì vậy!

Trong đầu hòa thượng chỉ có hai chữ ‘bất yêu’. Muốn hán ở trong chùa ăn chay niệm phật, đoán chắc hán sẽ buồn bức mà chết mất, hòa thượng cũng không phải là loại người vô trách nhiệm. ....

Thế nhưng trong thành Tô Châu rốt cuộc là có loại yêu quái gì chứ? Có thể khiến cho hòa thượng ngàn dặm xa xôi chạy tới đây, chắc hán là một đại yêu quái.

Ví dụ như tỷ tỷ vậy, tu luyện trên ngàn năm.

Tỷ tỷ !!!

Nghĩ vậy, ta lập tức dừng bước.

Hòa thượng không phải là tới bắt tỷ tỷ đây chứ? Ngẫm lại, lần trước lúc ta lỡ miệng nói muốn lấy chồng, phản ứng của hán mãnh liệt như thế. Chẳng lẽ hán biết tỷ tỷ muốn thành hôn với Hứa Tiên nên mới đuổi tới đây?

Nhất thời, hán ý tứ lòng bàn chân xông thẳng lên, lan ra toàn thân.

Nếu hán muốn bắt tỷ tỷ, ta nhất định sẽ giúp tỷ tỷ, thế nhưng tỷ tỷ từng nói rằng hòa thượng không phải là loại người mà ta và nàng có thể đánh lại. Nếu tỷ tỷ bị bắt, thì phải làm sao đây?

Nghĩ đến đây, hai ta chân giống như được đúc bằng chì, làm thế nào cũng không nhấc lên nổi. Ta đứng ở tại chỗ, không lâu sau liền nhận được ánh mắt ngạc nhiên của hòa thượng.

Hán cho rằng ta nhớ ra chuyện gì đó.

Hán nói: “Nếu người có việc thì cứ đi trước, không cần...”

“Không, ta đưa người đi!” Ta kích động ngắt lời hòa thượng.

Buồn cười, ta còn chưa thăm dò rõ ràng chuyện bất yêu của hòa thượng, sao có thể tay không mà trở về, đưa tỷ tỷ vào chỗ nguy hiểm được?

Tuy lúc này thái độ của hòa thượng đối với ta rất ôn hòa, nhưng ta vẫn không biết chắc là hán đang nghĩ cái gì. Đợi đến lúc hán biết được ta là nghĩa muội của tỷ tỷ, rất có thể hán sẽ trở mặt.

Bây giờ, ta sao không nhân cơ hội này lôi kéo hán, cũng cho tỷ tỷ có thời gian chuẩn bị chu toàn.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Giao Dịch Công Bằng

Mưa rơi nhỏ lại, nhưng gió lại lớn dần, biến thành cuồng phong.

Cây dù trong tay ta lắc lư hết sang trái lại sang phải, thiếu chút nữa bay ra khỏi tay. May mà ta là yêu, chưa bao giờ thiếu sức, hai tay cầm chặt cán dù, cuồng phong muốn mượn nó cũng đành chịu.

Lại đi tiếp, ngôi miếu đồ nát mà hoà thượng nói đã gần ngay trước mắt.

Tường ngói xám tro, mái hiên xập xệ, trên bàn thờ cũng không có một chút đồ cúng nào. Chắc là lâu rồi không ai để ý đến. Mà hoà thượng nói quả nhiên không sai, đây đích thực là một ngôi miếu ‘đồ nát’.

Ta chán ghét liếc mắt vào trong miếu, dơ dáy bẩn thỉu, mà hoà thượng lại nhanh chóng bước vào.

Hắn đồ một ít gạo bên trong bát lên bàn thờ. Sau đó không ngại bụi bẩn làm dơ áo cà sa trắng mà ngồi trên chiếu, tay lần Phật châu, niệm Kinh Phật.

Hoàn toàn không có ý mở mắt ra nhìn ta.

Ta cầm dù ngơ ngác đứng bên ngoài, vào không được, đi cũng không xong. Trong lòng không khỏi oán thầm hoà thượng.

Rõ ràng là ta tiến hẳn về, bây giờ hắn lại làm như không thấy ta, đúng là một tên vong ân phụ nghĩa!

Ta rất muốn quay đầu bỏ về, nhưng vẫn chưa biết rõ ràng mục đích của hắn mà đã rời đi, chẳng phải là tay không trở về, lãng phí một phen ư?

Không được, còn chưa điều tra rõ ràng thì ta còn chưa thể đi.

Ta trấn tĩnh một lúc, mặt dày thu ô, dựa nó lên cửa. Tìm một miếng vải rách, trải lên đất, ngồi xuống đối diện với hoà thượng.

Hòa thượng mặc dù đang niệm kinh, nhưng hắn giống như vẫn có thể nhìn thấy ta.

Tay hắn lần Phật châu, không mở mắt, nói: “Xà yêu, ngươi còn không mau về đi?”

Ngữ khí bình thản, không có một chút cảm tình.

Lúc này không có ai, hắn lại gọi ta là xà yêu!

Ta bực mình, nghênh cổ, trừng hắn: “Hòa thượng chết tiệt, ngươi không nhớ sao! Tên ta là Tiểu Thanh!”

Ta gần như đã quên mất đây là lần thứ mấy ta nói tên mình cho hoà thượng.

Một câu mắng này, ta vốn tưởng rằng sẽ làm cho hoà thượng tức giận. Ai ngờ ta nhìn chăm chăm hắn một lúc lâu, cũng không có thấy hắn có động tĩnh gì, ngược lại vẫn thản nhiên mà niệm kinh như trước.....

Ta lập tức hiểu ra.

Được lắm! Hắn dám xem lời ta nói như gió thoảng bên tai!

Ta càng nổi giận, lại càng quên phải thăm dò mục đích của hoà thượng.

Bỗng chốc đứng lên, chống tay ngang eo, bày ra bộ dạng hung dữ, thanh âm trở nên vô cùng bén nhọn, có chút giống như mấy phụ nhân ngoài chợ cãi nhau.

Ta lớn tiếng nói: “Hòa thượng, ngươi nói đi! Chuyện Tiểu Thỏ Tử phải giải quyết thế nào đây?”

Không tìm thấy lý do gì để cãi nhau với hoà thượng, đành phải lật lại nợ cũ. Chỉ có điều, ta chịu không nổi cái giọng điệu này.

Hắn rốt cục cũng lặng lẽ mở mắt, bình tĩnh đáp: “Lấy Phật châu đổi việc nuôi nấng bán yêu, ta nghĩ giao dịch này rất công bằng.”

“Công bằng cái đầu ngươi ấy!” Ta nhe răng: “Phật châu vốn là của ta!”

“Tiểu Thanh cô nương, ngươi nói dối. Phật châu vốn là của ta.”

Ô, hắn lại gọi ta là Tiểu Thanh cô nương? Ta nhìn hắn, động tác hơi chậm lại, bởi vì muốn cậy mạnh mà trừng lớn nên có chút cay mắt, nhất thời những lời muốn nói nghẹn lại trong cổ họng.

Hừ... hoà thượng chết tiệt, nếu ngay từ đầu gọi ta là Tiểu Thanh cô nương, ta còn có thể tức giận như vậy sao?

Cảm thấy uất ức, mà đáy lòng lại đang kêu gào: Không đúng, bây giờ không phải lúc để ý chuyện xưng hô, ta phải phản bác hắn!

“Ta nhạt được thì là của ta!” Ta nhíu mày nói, giả bộ hung ác, một bộ ‘hòa thượng ngươi sao làm khó được ta’.

Hòa thượng nhìn ta, nhíu mày. Sau một lúc lâu mới hỏi: “Nếu quả thật như Tiểu Thanh cô nương nói, vậy có phải lúc này ta nhạt được cũng là của ta?”

Đầu ta đầy dấu chấm hỏi, không rõ hẳn có ý gì, hiển nhiên hòa thượng không phải chỉ hỏi một câu vô nghĩa.

Chỉ là ta không thể phản bác, đành phải gật đầu: “Đúng vậy...”

“Được, ta hiểu rồi.....” Lúc này hòa thượng gật đầu, mi lại rũ xuống như trước. Đôi mắt nhìn ta hiện lên quang mang sâu thẳm, môi khẽ mấp máy.

Đáy lòng có dự cảm không tốt, ta cảnh giác nhìn hòa thượng.

Chỉ thấy hòa thượng niệm một câu thần chú ta nghe không hiểu, sau đó lại ngoắc ngoắc ngón tay.

Phật châu trong ngực ta khẽ động. ‘Vèo’ một cái bay đến trong tay hòa thượng...

Ta trừng lớn mắt, kinh ngạc nhìn hòa thượng.

Hòa thượng nhìn ta nở nụ cười: “Tiểu Thanh cô nương, hiện tại Phật châu là của ta.”

!!!

“Con lừa ngựa, ngươi dám dùng yêu pháp!”

Không hề nghĩ ngợi, lời này liền bị ta buột miệng thốt ra. Chờ ta tỉnh táo lại, liền muốn lập tức tát mình một bạt tai. Lời của ta không chỉ mắng hòa thượng, còn mắng chính mình, lúc đó ta chẳng phải cũng dùng yêu pháp sao.

Hòa thượng nghe xong hơi nhú mày, nhưng vẫn không lên tiếng. Chỉ duỗi tay ra bắt lấy Phật châu...

Phật châu long lanh trong suốt trong tay hòa thượng tản ra ánh tím nhẹ, linh khí còn nồng đậm hơn cả lúc trước.

Hòa thượng xoay tay ra, bàn tay hắn rất lớn, đường vân rõ ràng. Đường sinh mệnh ở phía dưới rất dài, kéo dài đến tận cuối bàn tay. Đường tình cảm ở bên trên lại bị cắt đứt giữa chừng, kéo sang một hướng khác.....

Con người có câu ‘Người tốt sống không lâu, họa lưu lại năm trước’, câu này có lẽ là dùng để nói hòa thượng, hắn càng sống lâu, không phải càng có hại cho yêu quái chúng ta sao....

Không, bây giờ không phải lúc nghĩ những điều này.

Lúc này hòa thượng đưa Phật châu cho ta là có ý gì? Muốn đùa giỡn ta thêm một lần nữa sao?

***

“Hòa thượng, ngươi có ý gì?” Ta hỏi.

“Lấy Phật châu đổi việc nuôi bán yêu, rất công bằng...” Hắn lặp lại lời giải thích một lần nữa.

Ta cuối cùng hiểu ý tứ của hòa thượng, hắn hỏi ta nếu hắn nhất được có phải sẽ là của hắn không, ta đáp phải. Vì thế Phật châu vào tay hắn liền là của hắn, hiện tại hắn cầm Phật châu nhất được từ trên người ta đổi lấy việc nuôi bán yêu đó...

Thật rõ ràng, ta đã rơi vào bẫy của hắn. Tay cứng đờ bên người, nhận không được mà không nhận cũng không xong.

Nếu nhận thì mất mũi ta phải để vào đâu, chẳng phải sẽ thừa nhận mình ngu xuẩn bị hòa thượng đùa giỡn sao?

Nếu không nhận thì cảm thấy mình thiệt thòi.

Nhìn vào đôi mắt sáng ngời sâu thẳm của hòa thượng, tay ta chậm rãi siết lại. Ta nghĩ, nếu đổi lại là người khác làm ta thiệt thòi, ta nhất định sẽ đánh chết hắn! Đáng tiếc, ta đánh không lại hòa thượng...

Hòa thượng thấy ta mãi không chịu nhận Phật châu, liền nói: “Nếu không muốn thì không cần miễn cưỡng.....”

Hắn nhất định là cố ý!

Mà ta còn có thể làm gì bây giờ?

“Ai bảo không muốn!” Thấy hắn muốn thu tay lại, ta vội vàng cướp lấy Phật châu. Không cướp về thì sẽ lỗ lớn, Tiểu Thổ Tử còn đang ở chỗ ta!

Ta lại một lần nữa nhét Phật châu vào trong ngực, nghi ngờ dùng khoe mắt liếc hòa thượng, sợ hắn cướp lại. Nhưng lúc này ta lại thấy hòa thượng nở nụ cười...

Không phải là nụ cười nhẹ đến mức không thể nhận ra như trước, mà là một nụ cười đích thực.

Trong mắt hần hàm chứa ý cười. Mây nhướng lên, để lộ vài phần ẩm áp. Khuôn mặt của hòa thượng dịu dàng hơn rất nhiều, nhìn qua không còn nghiêm túc như trước.

Ta nghĩ, bình thường lúc hần bắt yêu về mặt luôn rất nghiêm túc, nếu không bọn yêu quái nhất định sẽ không sợ.

Nhưng vừa nghĩ đến vì sao hần lại bật cười, hai gò má của ta bắt gặp nóng lên. Đáng chết, hần nhất định là đang cười nhạo ta!

Thoáng chốc, ánh mắt ta biến đổi.

Nhưng còn chưa kịp nói ra những lời muốn nói, đã nghe thấy tiếng ‘Ừ ừ →’ vang lên trong miếu.

Mưa nhỏ, gió lớn.....

Trong miếu vô cùng yên tĩnh.

Âm thanh vang lên càng rõ ràng, hòa thượng sắc mặt quý dị nhìn ta.

Ta che bụng, mặt đỏ lên, lúc này thật muốn tìm một cái lỗ chui xuống. Cái bụng này, sao tự dưng lại kêu lên vậy chứ? Nhưng ngẫm lại cũng đúng, bốn ba cùng tỷ tỷ nhiều ngày như vậy mà vẫn chưa ăn được một bữa cơm đàng hoàng.

Vừa đến Tô Châu tỷ tỷ lại lập tức tìm Hứa Tiên. Không đói bụng mới là lạ.

Chỉ là, hòa thượng sao lại nhìn ta bằng ánh mắt kỳ quái như vậy?

Ta kinh ngạc nhìn hần, hần lại dùng ánh mắt kỳ quái nhìn ta.

Hần nắm phật châu, nghi hoặc hỏi: “Xà yêu, ngươi cũng biết đói sao?”

Cũng biết đói? Có ý gì? Yêu quái thì không biết đói bụng sao?

Hòa thượng ngu ngốc này.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 21: Sự Quan Tâm Của Hòa Thượng

Thấy sắc mặt ta không tốt, hòa thượng cũng tự biết mình lỡ lời. Cau mày, nói với ta: “Ngươi đừng hiểu lầm, ta chỉ thấy kỳ quái vì ngươi cũng bị đói thôi...”

Lời này còn xuôi tai hơn một tí, song vẫn có chút khó chịu.

“Thế nào? Hòa thượng...” Ta nhủ mày: “Trong mắt ngươi, yêu quái thì không bị đói sao?”

Sau đó hòa thượng trầm mặc, lúc này ta vẫn chưa biết là ta đã đoán trúng. Rất nhiều năm về sau hần mới nói cho ta biết, khi đó hần tưởng rằng yêu quái luôn tùy tính sở dục, sao có thể để mình bị đói?

Cho nên, đây là lần đầu tiên hần gặp một con yêu quái đói đến mức bụng sôi lên như ta.

Nhưng lúc này ta hiển nhiên vẫn chưa biết, chỉ cảm thấy mắt mặt.

Ngược lại, hòa thượng đột nhiên hoà hoãn, hần nói: “Nếu không ngại thì ta chia cho ngươi một chén cháo loãng.”

Giả bộ hảo tâm, đáy lòng ta nghiễm nhiên cho rằng hần như vậy. Chẳng qua vẫn đổi ý, đáp ứng đề nghị của hòa thượng: “Cũng được...”

Trong lòng vẫn mắng hần keo kiệt như cũ, nhưng đáp ứng hần cũng là vì muốn kiếm cớ để ở lại thám thính mục đích của hần.

Lần này có lẽ là ông trời đã giúp ta, mưa vừa nhỏ lại, lại đột nhiên lớn lên, gió lớn cũng không có dấu hiệu dừng lại. Ta cũng có cơ để ở lại chỗ này, hòa thượng mặc dù không hiểu phong tình nhưng cũng không phải loại người đang mưa to gió lớn mà đuổi ta về.

Hòa thượng lấy nôi lên, cởi áo cà sa, đến giếng múc nước. Lại lấy từ trong ngực ra đá đánh lửa.

Cúi dưới nôi nhảy mắt bốc cháy.

Hòa thượng ngồi đối diện ta, quấy thìa...

Nhất cử nhất động của hấn đều bị ta thu vào mắt, một cảm giác khác lạ bị ta quên mất giờ lại dội đất mà chui lên.

Trừ tỷ tỷ, hấn là người đầu tiên nấu cơm cho ta.

Hơn nữa lại là một hòa thượng, hai người quan hệ không đội trời chung, hình như đã được kéo gần lại một chút.

Ta đột nhiên phát hiện ta không thể ghét hấn...

Nghiêm túc mà nói, ngoại trừ thân phận đối địch ra, hòa thượng chưa bao giờ làm chuyện gì xấu với ta. Hấn thậm chí còn bỏ qua cho ta...

Nghĩ đi nghĩ lại, ta hình như ngốc mất rồi, trong lòng cảm thấy hòa thượng không tồi, nhưng theo bản năng lại nhìn không được mà phản bác. Tiểu Thanh, người đừng quên, hấn rất có thể là đến để bắt tỷ tỷ ngươi, sao có thể mềm lòng chứ, ta âm thầm tự nói với mình.

Ngồi trên chiếu, hai tay bắt giác dùng sức, đốt ngón tay có chút trắng bệch.

Luồng khí nóng trước mặt cắt đứt suy nghĩ của ta....

Không biết từ lúc nào trong nôi đã bốc khói, gạo trắng bị quấy xoay xoay trong nước.

Mùi gạo thơm lan ra bốn phía, ta không biết cháo loãng cũng có hương vị mê người như thế. Ta nuốt nước miếng, bụng lại bắt đầu réo lên...

Ục ục –

Bàn tay cầm thìa của hòa thượng hơi ngừng lại một chút, bả vai rung lên nhẹ nhẹ, nhẹ đến nỗi không thể nhận ra. Mặc dù hấn cúi đầu, trong miếu không chút ánh sáng, nhìn không thấy mặt hấn, cũng không thấy biểu tình trên mặt hấn, nhưng ta biết hấn nhất định là đang cười!

Hòa thượng đáng chết, không có đạo đức, dám cười nhạo ta!

Hai má ta hơi đỏ lên, nửa là vì xấu hổ, nửa là vì tức. Ta ôm bụng, muốn ngăn nó phát ra tiếng. Nhưng ngược lại làm nó kháng cự lợi hại hơn.

Ọc ọc ....

Bầu không khí càng thêm ngưng đọng.

Lần này, ta thừa dịp hấn còn chưa cười, đánh đòn phủ đầu: “Hòa thượng chết tiệt, không được cười nữa, nếu còn cười nữa ta sẽ lấy ngui lấp đầy bụng đây!”

Hấn ngẩng mặt lên, khuôn mặt xinh đẹp bị khói hun đen, nhưng lại càng làm nổi bật đôi mắt đen láy, trầm tĩnh thâm thúy. Trong mắt hấn mang theo ý cười, vẻ mặt lại rất nghiêm túc, dường như đang cố che giấu tâm tình của bản thân.

“Cháo được rồi.” Hấn bình tĩnh đáp, múc một bát đưa cho ta.

Khói trắng nhẹ nhẹ bốc lên, như sương mù trước mắt. Che mờ bộ dáng của hoàng thượng ở phía đối diện, khuôn mặt tuấn lãng của hấn rất lạnh nhạt, khác lần đầu gặp mặt ở rừng trúc.

Khi đó hòa thượng có vẻ không giống người hơn bây giờ, quanh thân tản ra khí chất khiến người khác không dám đến gần, vẻ mặt cũng lạnh lùng như vậy, cau mày nhìn ta, ánh mắt sắc bén như đao nhọn, cảm giác như vừa tới gần sẽ bị chém cho thương tích đầy mình.

Hiện tại ta và hòa thượng có thể bình tĩnh ngồi đối mặt nhau như thế này, quả đúng là kỳ tích!

Bát trong tay rất nóng, ta húp một ngụm cháo, lập tức cảm giác ngực cháy bỏng, sau lại cảm thấy cả người đều ấm áp.

Hòa thượng ngồi đối diện cũng lặng lẽ húp cháo.

***

Ta từng nghe người ta nói, con người khi ăn sẽ buông lỏng cảnh giác, cũng không biết có thật hay không. Đây là một cơ hội tốt, sao ta không thử xem, cho dù không thể moi được tin tức gì giá trị từ hòa thượng, nhưng cũng không thiệt thòi gì...

Ta khẽ húp một ngụm cháo, giả bộ không thờ ơ, thuận miệng hỏi: “Hòa thượng, Tô Châu có yêu quái lợi hại đến mức ngui phải đích thân tới bắt sao?”

Hòa thượng ngừng đầu, hơi nhíu mày, ta đã rất nhiều lần nhìn thấy động tác này của hòa thượng, đây dường như là thói quen của hấn.

Hấn liếc nhìn ta, đôi mắt sâu thẳm hiện lên một tia sáng không biết tên, hấn nói: “Không phải tới bắt ngui...”

“Ta đương nhiên biết!” Nếu hấn tới bắt ta còn có thể hảo tâm mời ta ăn cháo sao, hòa thượng rõ ràng là không muốn nói cho ta biết....

Chẳng lẽ thật sự có liên quan tới tỷ tỷ? Ta hoài nghi liếc hấn một cái, muốn tìm một chút manh mối từ vẻ mặt của hấn, đáng tiếc hòa thượng mặt như khúc gỗ, ta ngay cả hấn vui hay buồn cũng nhìn không ra, huống chi là manh mối.

Ta đang tính phải làm thế nào để hỏi lại lần nữa, thì không ngờ hấn đã mở miệng trước.

“Trong khu rừng phía đông gần đây có chút bất ổn, nghe đồn có một con hồ yêu...”

Hồ yêu? Vậy là không phải tới bắt tỷ tỷ, may quá! Nhưng hấn vì sao lại nói cho ta biết chứ? Vừa nãy rõ ràng còn im lặng không chịu nói mà.

Ta vẫn còn kinh ngạc, thì lại nghe hấn lại nói: “Người mang theo bán yêu đó đến Tô Châu sao?”

Hả? Tiểu Thỏ Tử thì có liên quan gì?

Ta theo bản năng gật đầu, tựa như đáp án đã gần ngay trước mắt.

Hồ yêu...

Mà Tiểu Thỏ Tử là bán hồ....

Hai người này có quan hệ gì sao?

“Hòa thượng, đó là thân nhân của Tiểu Thỏ Tử sao?” Ta chần chờ một lát rồi hỏi.

Chỉ thấy hòa thượng lắc đầu, ta lúc đầu còn tưởng hấn đang phủ nhận.

Nhưng không lâu sau, giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng của hấn vang lên: “Ta không biết, nhưng người vẫn không nên đem bán yêu tới gần...” Đôi mắt đen láy của hấn chăm chú nhìn ta một lúc lâu, do dự một chút rồi nói: “Người không phải đối thủ của nó...”

Quái lạ. Hấn bảo ta không nên mang Tiểu Thỏ Tử tới gần ta còn có thể hiểu được, nhưng nửa câu sau...

Cảm giác khác thường trong lòng lại xuất hiện, một tia sợ hãi và bất an khẽ lướt qua, ta kinh ngạc hỏi hấn: “Hòa thượng, người đang lo lắng cho ta sao?”

Sau đó ta liền thấy hòa thượng cau mày, lần này không còn là hành động theo thói quen nữa, mà là thực sự nhíu mày. Có lẽ là hối hận vì đã thốt ra những lời đó, ta không tin hòa thượng lại tốt bụng như vậy...

Hấn buông bát xuống, giọng nói nháy mắt trở nên lạnh lùng: “Ta chỉ là không muốn lại phải đi tìm người nuôi giùm bán yêu mà thôi...”

Quả nhiên là một lý do không tồi.

Đúng như những gì ta nghĩ, hấn không phải đang lo lắng cho ta. Mặc dù đã sớm biết, nhưng trong lòng ta không hiểu sao vẫn cảm thấy mát mát, khiến ta lại phải suy nghĩ.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 22: Phân Vượn Của Thanh Xà

Đợi đến buổi chiều, mưa đã tạnh. Bầu trời quang đãng, một dải cầu vồng xuất hiện phía chân trời.

Lúc gặp tỷ tỷ, ta thấy nàng đang nở nụ cười vô cùng rực rỡ. Nên liền biết rằng nàng và Hứa Tiên đã quyết định sẽ thành hôn.

Nàng nói cho ta biết, ngày thành hôn của các nàng đã định là đầu tháng sau.

Việc đã đến nước này, thấy nàng vui mừng như vậy, ta cũng không thể tạt một gáo nước lạnh vào mặt nàng được. đành phải cố gắng nở nụ cười mà chúc mừng.....

Thật ra nếu là ngày thường, nàng nhất định sẽ phát hiện sự bất thường của ta, nhưng hiện tại trong lòng nàng chỉ có Hứa Tiên, còn rảnh rỗi mà để tâm đến ta sao.

Cũng tốt, nàng không phát hiện thì thôi. Về phần chuyện hòa thượng đến Tô Châu thì ta không nói cho nàng, để nàng đỡ phải lo lắng.

Ta nghĩ, hòa thượng đó ta sẽ thay nàng chịu trách nhiệm, cũng coi như báo đáp ân tình nàng cứu ta năm đó. Từ nay về sau hai ta không nợ nần lẫn nhau, chờ sự việc kết thúc, ta sẽ quay lại rừng trúc. Có Tiểu Thỏ Tử nên cũng bớt cô đơn.

Thế nhưng tin tức ở khu rừng phía đông mà hòa thượng cho ta biết, ngược lại khiến ta vô cùng nhức đầu.

Nhìn vẻ mặt của hòa thượng, hồ yêu nợ nhất định là rất lợi hại, hòa thượng sẽ không sao chứ?

Khi khôi phục lại tinh thần, ta lại lắc đầu tự giễu. Ta đến tột cùng là đang nghĩ cái gì vậy, vì sao lại lo lắng cho hòa thượng chết tiệt kia chứ.....Hắn chết mới tốt, ta sẽ không lo bị hắn bắt đi!

Vết chuyện của hòa thượng ra sau đầu trước, ta vội vàng chuẩn bị hôn lễ cho tỷ tỷ. Từ hi yển đến y phục, lại từ phòng ốc đến trang sức, giờ ta mới phát hiện ra lấy chồng lại phiền phức như vậy.

Yêu quái vẫn là tốt nhất, nhìn trúng ai thì đưa người đó đi đánh một trận, thắng thì đối phương là người của mình. Chẳng cần phải bận tâm nhiều chuyện như vậy.

Hôm nay, ta cầm bạc đến làng tơ lụa mua vải, dự định mua một bộ váy mới, tỷ tỷ thành hôn ta tất nhiên sẽ không keo kiệt. Huống chi từ xưa đến nay có nữ nhân nào là không thích đồ mới chứ....

Phường tơ lụa của Tô Châu được coi như là thượng đẳng rồi, nghe nói gấm vóc Tô Châu cực kỳ nổi tiếng, được những tú nữ tự tay cầm kim thêu hoa văn lên vải. Chỉ tiếc là đẹp thì có đẹp, nhưng thêu một bộ đồ rất tốn thời gian, ta không có nhiều kiên nhẫn như vậy.....

Dù sao có đồ mới mặc cũng tốt rồi.

Các kiểu vải vóc đập vào mắt của ta. Tấm này nhìn rất đẹp, nhưng tấm kia cũng không tồi.....

Bà chủ thấy ta xoay trái xoay phải không quyết định được, liền nhiệt tình giới thiệu cho ta.

«Cô nương, tấm vải màu hồng nhạt này rất hợp với cô, da cô trắng.....» Bà chủ cầm lấy tấm vải úm lên người ta, sau đó che miệng cười: «Cô nương, cô xem, không phải rất hợp với cô sao.....»

Nàng khen ta một hồi, sợ là một lúc sau đến cả tiên nữ gì gì đó cũng lòi ra mắt. Ta thầm nghĩ, lão nương này làm ăn buôn bán, chỉ nhìn tấm vải hồng nhạt trên người mình, vẫn là không thèm để ý đến bộ váy màu xanh mà mình đang mặc.

Ta cũng không phải yêu tha thiết cái màu xanh này, chỉ là từ bé ta sinh ra đã là một con rắn xanh mà thôi.....

Ta đã sớm quen với màu xanh kia, nếu thay đổi thì ta đúng là không biết phải làm sao cả.

Nhưng lời lão nương nói, cũng khiến ta rất mất lòng. Ánh mắt lưỡng lự trên hai tấm vải.

Có lẽ là ánh mắt của ta quá mức rõ ràng, lão nương nhanh chóng phát hiện ra tâm tư của ta.

Nàng cầm lấy tấm vải màu xanh nói: «Cô nương có một ánh mắt thật tinh tường, tấm vải này cũng rất đẹp, nếu lấy làm váy rồi thêu lên những đóa sen hồng nhạt thì còn đẹp hơn. Sợ là thần tiên cũng không thể đẹp bằng cô nương.....»

Ngươi xem, ta đoán không sai mà lại.....Nàng không phải là lấy thần tiên mỹ nữ gì đó ra khen ta rồi sao. Đáy lòng nhin không được mà oán thầm, nếu lão nương này biết ta là yêu quái, không biết sẽ hoảng sợ đến mức nào nữa.

Có người khen ta xinh đẹp, nhưng ta làm sao lại mất hứng như vậy. Nụ cười trên khóe miệng của thiếu nữ trong gương đồng đã tắt ngấm, bán đứng tâm sự trong lòng.

Trong gương đồng, đôi mắt sáng ngời khẽ chuyển, ta nói với bà chủ: «Đại nương, bà có thể giúp ta thêu hoa sen lên váy sao?»

«Việc này.....» Nàng khó xử nhìn ta.

Nhìn đi, lúc lừa ta mua vải thì nói hay lắm, giờ lại trả lời không được.

Ta vẫn nở nụ cười nhìn nàng như trước, nàng cũng bị ta nhìn đến phát ngượng, cuối cùng do dự nói với ta: «Cô nương, thực xin lỗi. Ở đây chúng ta chỉ may y phục, không phụ trách việc thêu thùa.....»

Nhìn nụ cười dần tắt ngấm trên mặt bà chủ, ta khẽ nhiu mày, nghĩ lại một lần nữa xem có nên mua hay không.....

Nàng vừa thấy bộ dáng của ta, liền lo lắng nói: «Cô nương.....»

Phỏng chừng lại muốn khuyên nhủ ta thêm một lượt nữa, nhưng không đợi nàng nói hết câu, đã có người cắt ngang.

***

Một giọng nam trong trẻo vang lên: «Cô nương, cô yên tâm đi, chờ y phục may xong, ta sẽ tìm một tú nương* thật giỏi cho cô!»

(*) Tú nương: Người thuê thừa.

Giọng nói trong trẻo trẻ con này, hình như ta đã nghe qua ở đâu rồi thì phải.

Ta cảm vài quay đầu lại nhìn tiểu ca đứng phía sau, mày rậm mắt to, đôi mắt một mí trong suốt, rất sáng. Hấn kinh ngạc nhìn ta, trong mắt lộ vẻ kinh hãi.

«Tiểu Thanh cô nương!» Hấn hô tên ta, giọng nói trong trẻo vang lên, dọa ta giật cả mình.

Ta ngỡ ngàng đáp lại: «À, ừ.»

Đây là lần thứ ba ta với người trước mặt này gặp nhau, lần đầu tiên là lúc ta vào kho bạc của quan phủ, lần thứ hai là lúc hấn tới nhà tra hỏi....

Ta còn nhớ rất rõ nam nhân này, tên hấn là Lập gì gì đó.

Nhưng hấn không phải đang ở Hàng Châu sao, sao tự dưng lại gặp ở đây chứ. Chẳng lẽ là hấn tới bắt ta với tỷ tỷ?

Ta vội vàng hỏi hấn: «Đại ca, sao huynh lại ở Tô Châu vậy?»

Nghe ta gọi hấn như vậy, hấn vui vẻ nói: «Tiểu Thanh cô nương, thì ra cô vẫn còn nhớ ta. Nhà của ta ở Tô Châu, vài ngày trước được đại nhân triệu về. Không ngờ lại gặp được cô nương ở đây, chẳng trách lần trước ta đến bãi phóng thì hàng xóm lại nói cô nương đã dọn đi rồi.....»

À, hóa ra không phải là tới bắt ta với tỷ tỷ, ta thầm thở dài nhẹ nhõm, lại nghe hấn kết luận một câu: «Ta với cô nương đúng là có duyên thật.....»

Đôi mắt sáng lấp lánh của hấn nhìn ta chằm chằm, sung sướng như cún con tìm được chủ nhân.

Ta bị hấn nhìn đến mắt tự nhiên, lại vì một câu ‘duyên phận’ của hấn mà giật giật khóe miệng. Việc này sao có thể coi là duyên phận được, rõ ràng là tới đòi nợ, vì chuyện ta dọa hấn sợ xanh mặt bị Phật tổ phát hiện, nên muốn cử hấn tới trừng phạt ta.

Ta nở nụ cười cứng ngắt nói với hấn: «Đúng vậy, phân vượn* a...»

(*) Phân vượn: Ta cũng chả hiểu... .

Hai ta mỗi người một câu, lão nương bên cạnh hoàn toàn không biết ý: «Lập Nhân, con biết vị cô nương này hả?»

«Đúng vậy, mẹ. Con và Tiểu Thanh cô nương có gặp ở Hàng Châu một lần.....» Hấn gãi đầu then thùng cười với lão nương, trong mắt có vài phần ngượng ngùng.

Bà chủ làm sao mà không hiểu ý của hấn.

Xong rồi, ta quên mất vị tiểu ca này có ý với mình.....

Thấy ánh mắt bà chủ nhìn mình như đang nhìn con dâu, ta xấu hổ đứng tại chỗ, sớm biết thế này ta đã không câu dẫn hấn, giờ làm thế nào cho phải đây. Nếu hòa thượng mà biết....

Ồ? Sao ta lại nghĩ tới hòa thượng chứ?

À, nhất định là ta sợ hấn đến bắt ta. Ừ, nhất định là vậy.

Bị hai ánh mắt nhìn chằm chằm đến cực kỳ mất tự nhiên, ta giả bộ không biết đổi đề tài: «Đại ca này, đây là mẹ của huynh sao?»

«À, đúng vậy. Phưởng tư lỵ này là nhà ta mở. Tiểu Thanh cô nương thích tắm vải này sao? Vậy tắm vải này coi như lễ vật nhận lỗi lần trước mạo phạm cô nương đi.....»

Bà chủ cũng cười nói: «Đúng vậy, cô nương. Coi như là quà gặp mặt của ta.»

Nhận lỗi cái đầu nguoi! Quà gặp mặt cái đầu nguoi!

Này, đại nương, ta và con trái bà không có nửa phân quan hệ, bà không cần nhìn ta bằng ánh mắt mờ ám như vậy đâu.

Ta vội vàng khoát tay nói: «Không không không, tiền này ta trả. Đại ca giới thiệu cho ta một tú nương là được rồi.

Đùn đẩy một lúc lâu, hai mẫu tử cuối cùng vẫn không thể lay chuyển ta, nhận lấy bạc.

Chờ ta lúc ta đi thì lại tha thiết hỏi nhà với địa chỉ của ta.....

Ai, đây rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ.

Bạn đang đọc truyện (*Thanh Xà*) *Lòng Ta* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Sự Ấm Áp Của Hoàng Thượng

Từ lúc Hà Lập biết địa chỉ nhà ta, hắn đã tới nhà ta chơi một lần.

Sau đó ánh mắt tỷ tỷ nhìn ta trở nên vô cùng khác thường. Bị nàng dùng ánh mắt đó nhìn chăm chăm vài ngày, ta rốt cục nhịn không được hỏi nàng vì sao lại nhìn ta như thế.

Nàng đáp rằng: “Tiểu Thanh, thế đạo luân hồi, cho dù mấy đời trước hắn có bộ dáng thư sinh yếu đuối, bây giờ thay đổi...”

Nói đến đây nàng ngừng lại một chút, căng thẳng nhìn ta: “Nhưng hắn vẫn đối xử với người tốt hơn nhiều so với vị tiểu thiếu gia kia...”

Ta nghe xong, đầu đầy hắc tuyến. Cuối cùng cũng hiểu, nàng hiểu lầm, Hà Lập có liên quan gì tới Yêu Nhi đâu! Thế nhưng ta có giải thích ngàn vạn lần, tỷ tỷ cũng không tin, chỉ nói là ta nhất thời chưa chấp nhận được. Đánh vậy, tùy nàng nghĩ sao thì nghĩ, dù sao lúc này cái nàng quan tâm là hôn lễ, đâu còn tâm tư để ý tới chuyện của ta.

Ngược lại cá chép tinh bị ta đưa tới Tô Châu, ném vào cái ao ở hậu viện, lại vô cùng thư thái. Nàng ôm Tiểu Thỏ Tử, nghe xong lời tỷ tỷ nói với ta, chán ghét liếc qua, nói: “Nếu Hà Lập là tiểu thiếu gia, vậy ta đây chính là Tiểu Nha! Tiểu thiếu gia nhà chúng ta lớn lên là đẹp hơn tên đó nhiều!”

Nói xong, nàng ta kiêu ngạo ngẩng đầu.

Ta không nói gì, đáy lòng thay Hà Lập kêu oan, hắn thật ra cũng rất đoan chính, nhưng đối với cá chép tinh mà nói, trên đời này chắc không ai có thể xinh đẹp hơn Yêu Nhi.

Căn cứ vào tôn chỉ đối nghịch với cá chép tinh, ta nói: “Cá chép tinh, nếu Yêu Nhi thay đổi hình dạng thì sao?”

Nàng trừng ta một cái: “Tiểu thiếu gia không thể xấu như vậy!”

Nàng ta rốt cuộc là lấy lòng tin đó ở đâu ra? Ta đùa với Tiểu Thỏ Tử trong tay nàng, vẻ mặt bí hiểm nói: “Cá chép tinh, thật ra...”

“?”

“Thật ra Hà Lập rất có thể là Yêu Nhi...”

“?”

Đúng vậy, ta đang đùa giỡn cá chép tinh, cuộc sống quá nhàm chán, dù sao vẫn cần tìm chút thú vui.

Cho nên lúc cá chép tinh hoài nghi nhìn ta, ta bày ra biểu hiện vô cùng đau lòng, gật đầu.

Vì thế cá chép tinh lập tức chạy đi, tìm Hà Lập...

Chờ nàng biết là bị ta đùa bỡn, đã là ngày thứ ba.

Để tránh né sự oanh tạc của nàng, hôm đó ta chuồn ra khỏi nhà.

Nhưng thành Tô Châu rất xa lạ với ta, kiến trúc cổ xưa khiến ta có chút cảm giác xa cách. Trong nhà tỷ tỷ luôn nở nụ cười xinh đẹp, ta không muốn thấy, bộ dạng nhiệt tình niềm nở của mẫu thân Hà Lập, ta cũng không muốn thấy....

Không có chỗ đi, ta lang thang ở đầu đường, ma xui quỷ khiến như thế nào lại nhớ đến hòa thượng.

Hòa thượng có bắt được con yêu tinh kia không? Nghe nói con yêu tinh đó rất lợi hại, không biết hòa thượng có bị thương không?

Một loạt nghi vấn luân chuyển trong lòng, giống như có người ở trong lòng ta gãi nhẹ, khiến ta vô cùng ngứa ngáy.

Ta nghĩ ta nhất định là vì sợ hòa thượng còn ở Tô Châu sẽ làm chậm trễ hôn sự của tỷ tỷ, nên mới để ý như vậy....Đúng vậy, nhất định là như thế.

Bây giờ, sao ta không đi xem hòa thượng đã trở về chưa, cũng xác nhận sự an toàn của tỷ tỷ.

Quyết định xong, ta liền đi đến cái miếu đồ nát của hòa thượng, bước chân gấp gấp khiến ta xem nhẹ sự khác thường của bản thân.

Đang đi trên đường ta đột nhiên dừng lại. Ta đi tìm hòa thượng như vậy, hẳn có hoài nghi gì không? Nếu liên lụy tới tỷ tỷ thì không hay lắm.

Không được, ta phải tìm một cái cớ.

May thay, tiếng rao hàng đầu đường cho ta một ý tưởng. Sao ta không mua chút điểm tâm đi tìm hòa thượng, đến lúc đó nói với hắn, bởi vì không muốn nợ hắn bát cháo kia, nên mới tới đáp lễ.

Nghĩ đến đây ta khẽ miệng cười, tự khen bản thân thông minh.

Mang theo loại bánh dứa ta thích nhất, chạy về phía ngôi miếu đồ nát. Chờ lúc đến gần miếu ta mới giảm tốc độ, không thể để hòa thượng nhìn ra là ta tới điều tra tình hình quân địch, nếu không hẳn chắc chắn sẽ nổi giận, vài ngày trước không phải cũng như vậy sao.

***

Hôm đó vì một câu của hòa thượng: “Ta chỉ không muốn lại phải tìm người giúp nuôi nấng bán yêu...”

Khiến cho hai người đều im lặng.

Không khí trong nháy mắt trở nên lạnh lẽo, ngay cả nồi cháo nóng hổi bốc khói trước mặt cũng có vẻ nguội hơn lúc trước. Ta bĩu môi, quay đầu nói: “Hòa thượng, người thông minh như thế sao lại xuất gia làm hòa thượng vậy? Không làm thương nhân đúng là quá lãng phí!”

“Với người xuất gia thế gian tất cả đều là hư vô, sẽ không bị tiền tài làm rối loạn con đường tu hành.....” Hắn lẳng lặng nói.

Hòa thượng đáng ghét lần nào cũng đối nghịch với ta, ta trừng mắt nhìn hắn: “Hòa thượng, được lắm, ta đây sẽ chờ đến một ngày người phạm vào giới luật, để đến cười nhạo người!”

“Người nghĩ nhiều rồi, ta sẽ không phạm vào giới luật.” Thanh âm của hắn nhẹ nhàng, nhưng từng câu từng chữ đều để lộ sự tự tin.

Ta không phục: “Sao người biết?”

Hắn liếc ta không nói gì. Nhắm mắt, im lặng. Khuôn mặt tuấn đạt không nhiễm chút khói lửa nhân gian, điều buồn cười duy nhất chính là vì vừa mới nhóm lửa, nên trên cằm hắn dính một vết bẩn màu đen.

Ta nhìn khuôn mặt nghiêm túc của hắn, lại nhìn vết bẩn màu đen kia.

Phi, bật cười thành tiếng.

Hòa thượng nhíu mày, lặng lẽ mở mắt nhìn ta.

“Xà yêu, người cười cái gì?”

Ta vội vàng che miệng lại, lắc đầu: “Không có gì đâu...”

Sau đó lại nói: “Hòa thượng, người nói người sẽ không phạm vào giới luật, tốt lắm, chúng ta đánh cược đi, thế nào?”

“Người xuất gia không đánh bạc...” Hắn nghiêm mặt nói.

Ta bĩu môi trầm nghĩ, hắn đúng là không thú vị gì hết, chỉ có thể lừa hắn: “Đừng mà, cứ cho là giao ước đi, thế nào?”

Lúc này hắn mới hơi hòa hoãn nhìn ta, nhưng vẻ mặt vẫn không mặn không nhạt, nhìn không ra buồn vui như trước. Hắn nhìn ta, ra hiệu bảo ta nói cho hết lời.

Ta nhìn hắn, lựa lời nói: “Hòa thượng, nếu một ngày nào đó người phạm vào giới luật bị ta bắt được, người phải đáp ứng ta một nguyện vọng, thế nào?”

Đáp ứng ta không bắt tỷ tỷ, trong lòng ta bổ sung thêm.

Trên mặt ta mặc dù đang cười, nhưng trong lòng lại rất khẩn trương, sợ hòa thượng nhìn thấu mục đích của ta.

Đôi mắt thâm thúy không chớp của hòa thượng tập trung trên người ta, ta biết hắn nhất định là đang cân nhắc. Mắt hắn sâu thẳm sáng ngời, mũi cao thẳng, đôi môi mỏng mím chặt, ta bắt đầu tưởng tượng khi hắn mỉm cười, nụ cười của hòa thượng nhất định sẽ rất ấm áp.....

‘Tách tách’ mấy nhánh cây còn chưa đốt hết nổ tí tách.

Trong lòng ta thầm căng thẳng, chỉ cảm thấy ánh mắt nóng bỏng của hòa thượng nhìn chằm chằm ta, hại tim ta nhất thời đập loạn xạ, thỉnh thoảng, thỉnh thoảng, suýt nữa là bị hắn nhìn ra manh mối.

Ta thăm nghĩ, không tốt, cần mỗi dùng phép khích tướng: “Hòa thượng, người đang sợ sao?” Ta nhướn mày, trong mắt hiện lên vẻ mỉa mai.

“Xà yêu, người chớ khích ta.” Hòa thượng thông minh, tất nhiên vừa liếc mắt một cái đã nhìn thấu suy nghĩ của ta.

Ta nghĩ lần này chắc không đùa được rồi, nhưng không ngờ hán quay ngoắt một trăm tám mươi độ. Hán nhắm mắt không nhìn ta, nói: “Tuy nhiên, ta sẽ giao ước với người...”

Ta chớp mắt, không thể ngờ được. Trái tim của nam nhân quả nhiên như kim dưới đáy biển, trái tim của hòa thượng, đại khái giống như tóc dưới đáy biển, càng khó tìm. A, ta suýt nữa là quên, hòa thượng không có tóc.

Thấy hán đã đáp ứng, ta liền nhếch môi cười. Ghé sát vào hòa thượng, cất giọng nói: “Hòa thượng, người không được nuốt lời!”

“Người xuất gia không nói láo.” Hòa thượng đáp.

Sau đó thì sao?

Sau đó ta liền đắc ý vênh vác, đẩy đẩy bả vai hòa thượng nói: “Hòa thượng, thật ra con người người rất tốt.”

Hòa thượng không thèm để ý đến ta.

“Hòa thượng, người nói mưa đến lúc nào mới tạnh đây, hại ta không thể về nhà.”

Hòa thượng vẫn không thèm để ý tới ta.

“Hòa thượng, người ngủ rồi à?”

Hòa thượng vẫn tiếp tục không để ý đến ta.

Hán nhất định là chê ta phiền nhiễu! Cân nhắc một lát, ta cuối cùng cũng hiểu ra. Thừa dịp hán nhắm mắt, ta nhe răng ra với hán, phun ra cái lưỡi dài phì phì, giương nanh múa vuốt.....

Sau đó, hòa thượng đột nhiên lặng lẽ mở mắt, vì thế, ta liền bị hán bắt được.

Lúc này giọng hòa thượng có chút sắc bén: “Người đang làm gì đó?”

Ta khăn trương xua tay: “Không có gì!”

Linh quang chợt lóe, ta nâng ống tay áo lên lau cằm hòa thượng, nói: “Ta chỉ là nhìn thấy trên cằm người có vết bẩn, nên muốn lau giúp người mà thôi.....”

Hòa thượng nhú mày. Bầu không khí trở nên lạnh lẽo.

Lúc này, tay ta vừa chạm đến cằm hòa thượng. Râu trên cằm hán được cạo rất sạch sẽ, lúc sờ lên mềm mịn hơn ta tưởng, nhiệt độ cơ thể hán cũng cao hơn ta không ít.....

Lúc này nếu tay ta dờ lên vài phân là có thể chạm đến môi hòa thượng, môi hán rất mỏng, rất nhạt màu, đường vân trên môi cũng rất ít. Ma xui quỷ khiến thế nào, tiểu quý trong lòng ta lại tác quái. Ngay sau đó, ngón tay ta liền không cẩn thận đụng phải môi hán.

Sự ảm áp trên tay làm ta sững sờ tại chỗ, môi hán và hán khiến người ta có ấn tượng rất khác biệt.....

Rất mềm mại.....

Đây đại khái là lần đầu tiên ta đối mặt hán ở khoảng cách gần như vậy.

Hơi thở của hán phả lên mặt ta, khác với sự lạnh lẽo của ta, hơi thở của hán rất nóng.

Cảm xúc khác thường khiến ta ngẩn ngơ tại chỗ, hòa thượng cũng mở to mắt ngây người.

Trong mắt hán phản chiếu hình bóng của ta, có thể nhìn thấy rất rõ ràng, mắt của ta, mũi của ta, môi của ta, mái tóc đen của ta...

Không biết vì sao, giờ khắc này ta cảm thấy cơ thể mình như bị hòa thượng lây nhiễm, dần dần nóng lên, gò má cũng trở nên nóng rực.

Động tác lau chùi dừng giữa không trung.

Mãi đến khi một tia chớp xẹt qua, khoảnh khắc nhanh chóng bùng nổ...

Hai ta mới khôi phục lại tinh thần.

Không khí nháy mắt lại lạnh như băng, khí thế của hòa thượng giống như bão tuyết, hần cả giận nói: “Xà yêu!”

“A!” Ta lùi lại một bước, đến ô cũng không kịp lấy, chạy ra khỏi miếu.

Tim đập thình thịch, nhanh đến mức ta không cách gì khống chế nổi.

Trong đầu cũng trống rỗng, chỉ còn lại cảm giác mềm mại của môi hòa thượng trên đầu ngón tay, cùng hơi thở ấm áp của hắn. ....

Chờ ta nỗ lực bình ổn lại hơi thở và tâm trạng, lại liếc mắt nhìn về phía ngôi miếu đổ nát trong mưa gió. Lòng ta thầm nói, hòa thượng nhất định là bởi vì bị ta nhìn thấy vết bẩn trên cằm, mới thẹn quá hóa giận. Hòa thượng kiêu căng, ta không phải là muốn lau cằm cho hắn đấy sao, đã không cảm kích thì thôi. Lại còn nổi giận với ta.

Nhìn ngôi miếu, ta bất giác sờ lên môi mình.

Nhưng không ấm áp như của hòa thượng, chưa kịp buông tay xuống, ta lại cứng đờ.

Ngón tay này. ....

Ta vừa mới dùng để sờ lên môi hòa thượng. ....

‘Ầm ầm—— ‘

Thoáng chốc, đầu óc lại tiếp tục trống rỗng.

Bạn đang đọc truyện *(Thanh Xà) Lòng Ta* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.